ΕΤΟΣ 1ον

Αρ. 33

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΛΤΕΝ

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ; ΟΧΙ!

Μ' ὅλα ταῦτα σᾶς βεβαιῶ ὅτι τὰ καλλυντικὰ προϊόντα

EDELWEISS

κάμνουν πραγματικὰ θαύματα, δηλαδὴ:

Ἡ ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ μεταβάλει τὰ δόντια εἰς ἀληθινὰ μαργαριτάρια καὶ ἀφίνει μία εὐχάριστη δροσιὰ εἰς τὸ στόμα.

Ἡ ΚΡΕΜΑ δίδει εἰς τὸ δέρμα μία ἀπαλότητα ποὺ μοιάζει μὲ τὸ βελοῦδο.

Ἡ ΠΟΥΔΡΑ συμπληρώνει τὴν κρέμα καὶ καλύπτει ἁρμονικῶς τοὺς πόρους.

Ἡ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ δίδει μία στιλπνότητα καὶ ἀνταύγεια εἰς τὰ μαλλιὰ καὶ

Τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ μὲ τὸ ἄρωμά του τὸ γλυκὸ καὶ εὐχάριστο ποὺ ὑπερέχει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα κάμνοντας ἕνα ἐξαιρετικὰ λεπτὸ ἀφρό, εἶνε ἀσυναγώνιστο γιὰ νὰ διατηρῇ τὸ δέρμα λευκὸ καὶ ἁπαλό.

Ζητήσατε λοιπὸν ἀπὸ τὰ Κεντρικὰ Φαρμακεῖα τὰ προϊόντα EDELWEISS καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε.

Θὰ εἶσθε ὡραία καὶ ἑλκυστικὴ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Ε. Ἀρβανίτης

Ἐγγυώμεθα ὅτι τὰ μεταξωτὰ τοῦ Καταστήματός μας εἶνε ἀπὸ καθαρὰν ζωϊκὴν μέταξαν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΕΩΣ ἔχομεν δὲ συλλογὴν ἐξ ὅλων τῶν ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμοῦ 3. Πλατεῖα Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ,,

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγάς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ Λουτρὰ τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἰατρικαὶ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακαίνισις.

Ὧραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ. μ.

Κάθε κομψὴ κυρία δὲν πρέπει νὰ βιασθῇ νὰ ράψῃ τὰς φορέματά της. Ἂς ἐπισκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς διπλωματεύχου μοδίστας

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς σαιζὸν μὲ χαρὶ. Παριζιάνικο γοῦστο καὶ τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας

ΑΠΑΛΛΑΓΗ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλύτερον φάρμακον διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε ἡ Arteriovaccine Dr Cilimbaris. Ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις θεραπεύεται ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοβαζίνης Τσιλιμπάρη, ἄνευ διαίτης καὶ ἀφαιμάξεων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρίτις ἄνευ λουτρῶν.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διαπρεπέστεροι ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης.

Εἶνε ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Ἰατροσυνεδρίου τῆς Βέρνης. Εὑρίσκεται εἰς τὰ φαρμακεῖα.

Ἀντιπρόσωπος

Σ. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗΣ

Φαρμακοποιός, Ἁγίου Κωνσταντίνου 15, Ἀθῆναι.

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΑΝΩΦΕΛΑ

Καὶ ἂν ἀκόμη ὕστερα ἀπὸ πολλὰ ἔτη τὰ δόντια σας εἶνε κίτρινα καὶ ἀποχρωματισμένα, ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ θὰ τὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν φυσικὴν των στιλπνότητα καὶ ὡραιότητα.

Ἕνα ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ δὶς τῆς ἡμέρας ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας ἀρκεῖ.

Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὰ ἀπαίσια κηλιδώματα ἐξαλείφονται τὸ στόμα ἐξυγιαίνεται, τὰ οὐλα δυναμώνουν καὶ ἀρωματίζεται ἡ ἀναπνοή.

KOLYNOS

Ἡ Οἰκονομικωτέρα ὀδοντόκρεμα, διότι ἓν σωληνάριον διαρκεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

ΨΕΚΑΣΤΗΡΑΣ

πρὸς ράντισιν ἀμπέλων, δένδρων, κηπευτικῶν κ.λ.π., ὡς καὶ ὅλα τὰ ἐξαρτήματά των, θὰ εὕρητε εἰς τὸ Σιδηροστωλεῖον

ΑΘ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

Η ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΣ ΚΑΤΕΤΡΟΠΩΘΗ

Μεταχειρισθῆτε τὸ νέον Ἰδιοσκεύασμα

CHOCOLAXINE

(ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ)

Εἶνε ἕνα καθαρτικὸν ποὺ ἔχει ἄριστην γεῦσιν, ἀποτέλεσμα δὲ ἥπιον. Μὲ μίαν λέξιν εἶνε τὸ ἰδεῶδες καθαρτικόν.

Οἱ ἰατροὶ ἀναγράφουν τὴν CHOCOLAXINE διότι εἶνε πολὺ εὔληπτον καὶ δὲν φέρει ποτὲ γαστρικὰς ἐνοχλήσεις δι' αὐτὸ εἶνε ἄριστον καὶ διὰ τὰ παιδιά.

Ἡ CHOCOLAXINE συνιστᾶται ἰδιαιτέρως εἰς ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ καθ' ἕξιν δυσκοιλιότητα

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Παναθήναια

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀποκαμὼν ὁ Ζηλωτὴς νὰ κυνηγᾷ τὴν κόρη του στὶς ροῦγες
Καὶ τὰ κεφάλια τῶν Δόν Ζουάν τοῦ Πειραιῶς νὰ κοπανᾷ,
Τὸν αἴτιο ὅλου τοῦ κακοῦ τσάκωσ' ἀπ' τὶς φτεροῦγες
Καὶ τοῦ ἐμαύρισε, τοῦ φουκσρᾶ, τὰ πισινά!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

(Μιὰ χαρακηριστικὴ αὐτοβιογραφία τοῦ Φίλιππς Χόλμς, τοῦ διασήμου «ἀστέρος» τοῦ κινηματογράφου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ εἴδωλα τῶν Ἀμερικανίδων)

Ν ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν μένει ποτὲ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωή του, αὐτὸς εἶμαι ἐγώ!... Εἶχα ὁ «ἄδρωστος» τοῦ Χόλλυγουντ. Μ' ἀρέσει ἡ μονοξιά, ἡ ἥσυχη ζωὴ κ' ὁ... ὕπνος. Κ' ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι τὶς περισσότερες φορὲς ἔχω μιὰ μελαγχολικὴ ἔκφραση στὸ πρόσωπό μου, οἱ συνάδελφοί μου ψιθυρίζουν πὼς εἶμαι ἄρρωστος καὶ μὲ ρωτοῦν ἀνήσυχοι γιὰ τὴν ὑγεία μου. Δὲν ἠσυχοῦν νὰ καταλάβουν πὼς ἕνας «ἀστέρας» ποὺ ζῆ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὄμορφες βίλλες τοῦ Μπέβερλυ Χίλς καὶ ποὺ λαμβάνει κάθε ἡμέρα περισσότερα ἀπὸ πενταπόσια γράμματα ἀπὸ τὶς θαυμαστρίες του, πιθανὸ νὰ μονιαζιὰ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὰ γλέντια.

Κι' ὅμως ἐμένα δὲν μ' ἐνθουσιάζουν διόλου τὸ κόκτειλς κι' ἡ γαλλικὲς σαμπάνιες τοῦ «Καφὲ Μοζιμάτο». Προτιμῶ ἕνα καλὸ κονιάκ τσαί καὶ τὴ συντροφιὰ μερικῶν φίλων μου στὸν κῆπο τῆς βίλλας μου ἢ στὴν ἀνθισμένη βεράντα τῆς διπλῆς τους. Ἔχω συνηθίσει ἀπὸ μικρὸς στὴ φρόνιμη ζωὴ τῆς μελέτης καὶ τῆς συγκεντρώσεως κ' ὅταν ἤρθα στὸ Χόλλυγουντ τίποτα δὲν μπόρεσε νὰ μὲ κάνη ν' ἀλλάξω τὶς παλιὲς συνήθειές μου...

Εἶμαι γιὸς τοῦ Τάϋλορ Χόλμς, τοῦ παλιγνωστοῦ ἠθοποιοῦ τοῦ θεάτρου. Γεννήθηκα στὶς 22 Ἰουλίου τοῦ 1907 στὴ Νέα Ὑόρκη κ' ἔφυγα ἀπὸ μικρὸς κλείστηκα στὸ αὐστηρὸ κ' ἀριστοκρατικὸ λύκειο τοῦ «Νίτσον Στάρτ». Κάθε καλοκαίρι ὅμως γύριζα πάλι κοντὰ στὴν οἰκογένειά μου κ' ἔφευγα μαζύ της γιὰ μακρυνὰ ταξείδια στὴν Κούβα ἢ σὲ κάποιο ἄλλο νησὶ τῶν Ἀντιλλῶν ποὺ ἔχουν τὰ περιφημότερα ἀκρογιάλια τοῦ κόσμου, στὰ ὁποῖα συγκεντρώνονται κάθε ἔφορνὴ «σαεζὸν» ὅλοι οἱ «βασιλεῖς» τῆς Ἀμερικῆς. Μὰ κ' ἐκεῖ πέρα δὶν περνοῦσα μ' ἐξάγναστη ζωή, γιατὶ ὁ πατέρας μου μὲ παρέδιδε σὲ δυὸ γκουβερνάντες, μιὰ Ἀγγλίδα, τὴν μὶς Ἐλεάνορ Οὐάλλαττον, κ' ἐπὶ μιὰ ὄμορφη κ' ἀληθινὴ Ἐλβετίδα τὴν φρεϋλάϋν Ἄννα Λούνελμαν, ἡ ὁποῖες μοῦ μάθαιναν διαφόρες ξένες γλῶσσες κ' μοῦ ἔδιναν πρωγκρεσιὴ ἀνατροφή. Ὁ πατέρας μου σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἦταν ὑπερβολικὰ ἰδιότροπος. Ἤθελε νὰ γίνω ἕνας μεγάλος δικηγόρος ἢ ἕνας μεγάλος πολιτικός, ποτὲ ὅμως ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης!

Οἱ Ἀμερικανοί, ὅπως ξέρετε, ἔχουν ὡς ἀρχὴ νὰ μὴ κληρονομοῦν ποτὲ τὸ ἐπάγγελμά τους στὸ παιδί τους. Ὁ καλύτερος εἶνε προορισμένος γιὰ μιὰ διαφορετικὴ δουλειὰ κ' ὅπου παιδὶ ἀκολουθεῖ τὴν τέχνη τοῦ πατέρα του, δείχνει μ' αὐτὸ ὅτι δὲν ἔχει καμμιὰ προσωπικότητα.

Ἤμουν, λοιπόν, μικρὸς ἀκόμη γιὰ νὰ μπορέσω νὰ διαλέξω μονάχος τὴν καρριέρα μου, ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μοῦ ἔδινε νὰ καταλάβω ὁ πατέρας μου ἦταν ὅτι ἔπρεπε μιὰ ἡμέρα νὰ γίνω κάτι πολὺ μεγάλο, δήμαρχος τῆς Νέας Ὑόρκης, γερουσιαστὴς ἢ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν!

Ἐγὼ ὅμως ἔφτιαχνα ὑπέροχους πύργους μὲ ἄμμο στὰ ὄμορφα ἀκρογιάλια τῆς Κούβας. πείραζα διαφόρους τὴν αὐστηρὴ κ' ὑπερήφανη μὶς Ἐλεάνορ κ' ἔλεγα ὅλες τὶς τρέλλες μου κ' ὅλα τὰ παιδικὰ ἀνεκδότα μου στὴν ὄμορφη φρεϋλάϋν Ἄννα, ποὺ τὴν ἀγαπούσα μ' ἕνα παράξενο κ.α. πολὺ τρυφερὸ αἴσθημα.

* * *

Μὰ τὸ καλοκαίρι περνοῦσε γρήγορα κ' ὅταν γύριζα πάλι στὸ λύκειο τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔκανα τοὺς συμμαθητάς μου ν' ἀπομένουν μ' ἀνοιχτὸ στόμα, ὅταν τοὺς ἔλεγα χίλιες δυὸ φανταστικὲς περιπέτειες μὲ τὰ σκυλόψαρα ποὺ βρίθουν στὴ θάλασσα τῶν Ἀντιλλῶν! Κι' ἀλήθεια, κανεὶς λυούμενος δὲν τολμοῦσε ν' ἀπιστοιυθηχτῆ πιὸ πέρα ἀπὸ ἕνα χιλιόμετρο ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ τροπικὰ ἀκρογιάλια. Τὰ σκυλόψαρα καταφιλαχτοῦσαν πάντα στ' ἀνοιχτὰ καὶ κάθε τόσο ἔβγαζαν ἔξω ἀπὸ τὰ νερὰ τὸ μεγάλο καὶ τραμαχτερὸ κεφάλι τους. Ἐγὼ φυσικὰ δὲν εἶχα καμμιὰ ἱστορία μ' αὐτά. τὸ πολὺ-πολὺ νὰ μὲ δάγκωναν τὰ καβούρια τῶν θράχων, μὰ ἦταν πόσο ὄμορφο νὰ ὁλέπω τοὺς συμμαθητάς μου νὰ χάσκουνε κατάπληκτοι καὶ νὰ μὲ κυττάζουν σὰν περίεργο «φανόμενο», σὰν ἕναν ἥρωα ποὺ θὰ ἔκανε μιὰ ἡμέρα τ' ὄνομά του νὰ περάσῃ στὴν ἱστορία!...

Λύδεκα χρόνων ἔπειτα ἔφυγα μὲ τὴν φρεϋλάϋν Λούνελμαν γιὰ τὴν Ἐλβετία ὅπου, κλεῖστηκα πάλι στὴ Λοζάννη σ' ἕνα μεγάλο κ' ὑποδειγματικὸ λύκειο, στὸ ὁποῖο ἤσαμ. δικότροφοι τὰ παιδιὰ ὅλων σχεδὸν τῶν ἀριστοκρατῶν τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης. Ὁ πατέρας μου εἶχε ἔρθει τότε δυὸ φορὲς στὴν Εὐρώπη καὶ δὲν θυμάμαι πιὸ ὄμορφη προπτοχρονιὰ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ περάσαμε μαζὺ στὰ χιόνια τοῦ Σαὶν-Μόριτς. Ἤμουν τώρα πειὰ μεγάλος κ' εἶχα λυτρωθεῖ πέλος ἀπὸ τὴ μαρτυρικὴ ἐπίβλεψη τῆς γουβερνάντας μου. Φορτωνόμουν λοιπὸν στὸν ὦμο τὰ σκί κ' ἔφευγα κρυφὰ τὰ ξημερώματα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ κάνω ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπὸ σπίς χιονισμένες πλαγιὲς τῶν βουνῶν κ' εἶνε ἀλήθεια θαῦμα πὼς δὲν χάθηκα καμμιὰ ἡμέρα μέσα σ' ἐκεῖνες τὶς ἄγριες χιονισμένες ἐρημιές.

Ὁ Φίλιππς Χόλμς

Τὸ Χόλλυγουντ ὅμως ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα μ' ἀπογοήτευσε. Ἤμουν ἕνα μοφρωμένο παιδὶ ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ αὐστηρὰ λύκεια, ἀπὸ τὴν Ὀξφόρδη κ' ἀπὸ τὸ Πρίνσετον καὶ φυσικὰ ἀποκαρδιώθηκα ὅταν βρέθηκα μπροστὰ σὲ μιὰ ἀφάνταστη ἐπιπολαιότητα, σ' ἕναν ἐμπορικὸ θόρυβο καὶ σὲ ἀνήρωους ποὺ ἐργαζόντουσαν σὰν αὐτόματα μὲ ἀπλὲς καὶ παιδαριώδεις σκέψεις. Ὁ ἑτέροχος πάλι ρόλος ποὺ μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Φράνκ Τοῦττλι ἦταν ἀξιοθρήνητος! Μὰ εἶχα κάνει πειὰ τὸ μεγάλο βῆμα κ' ἡ ὑπογραφάνειά μου δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ γυρίσω πίσω. Ἢ τύχη ὅμως ποὺ μ' ἐβοήθησε στὴν ἀρχή, μοῦ γύρισε τώρα τὴν πλάτη της κ' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ τριγυρίζω ἀπὸ «στούντιο» σὲ «στούντιο» καὶ νὰ παίζω ἀσήμαντους **ρόλους σὲ διάφορα φίλμ γιὰ** νὰ κερδίζω μερικὰ δολλάρια τὴν ἑβδομάδα καὶ νὰ μπορῶ νὰ ζῶ.

Αὐτὴ ἡ σκλαβιὰ κ' ἀχάριστη δουλειὰ μ' ἔκανε νὰ νοιώσω πιὰ ἀπεριγράπτη ἀηδία γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ γιὰ **ὅλον τὸν κόσμο.** Ὁμολογῶ ἀκόμη ὅτι ἔχασα τὸ Κέφορς μου κ' ὅπ ἔπεσα σὲ μιὰ στυγερὴ μελαγχολία μὲ νευρικὲς κρίσεις ποὺ μὲ σώριαζαν ἀναισθητο καταγῆς.

Μόλις λοιπὸν ἐσημείωσα τὶς πρώτες μου ἐπιτυχίες ποὺ μ' ἔκαναν νὰ κερδίζω περισσότερα δολλάρια, ἄρχισα νὰ ζῶ μὲ μιὰ τρομαχτικὴ ἀνασφάλεια δημιουργώντας διαφόρες θορυβώδη σκάνδαλα, μεγάλα χρέη καὶ κάνοντας σκοτεινὰ κ' ἀπόκρυφα ὄργια ποὺ δὲν ἄρχησαν νὰ μὲ σπουδάσῃ ζωγραφικὴ στὶς Ἐλεύθερες Ἀκαδημίες τοῦ Μονιπαρνάς. Ἦ πάλαι γκουβερνάντα μου ὅμως ποὺ ἦταν γεννημένη γιὰ κατάσκοπος τοῦ «ἐντέλιτζενς Σέρβις» κ' ὄχι γιὰ παιδαγωγός. ἀνακάλυψε τέλος αὐτὲς τὶς σχέσεις μου κ' ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα τριάντα λιρῶν στὸν πατέρα μου γιὰ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν κακὴ διαγωγή μου καὶ τοὺς... ἐνόχους ἐρωτες μου! Ὁ πατέρας μου φυσικὰ τρομοκρατήθηκε ἀπὸ αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα κ' ἐπειδὴ ἴσως φοβήθηκε ὅτι μποροῦσα νὰ παρασυρθῶ σὲ καμμιὰ ὀχυμὴ περιπέτεια καταστρέφοντας ἔτσι τὴν καριέρα μου, τὴν καριέρα ἑνὸς μεγάλου ἀνδρός, μ' ἐκάλεσε ἀμέσως στὴν Ἀμερικὴ καὶ μ' ἔστειλε γ' ἀποτελειώσω τὶς σπουδές μου στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Πρίνσετον.

* * *

Μὰ τί θὰ γινόμουν τέλος; Θὰ γινόμουν ἕνας μεγάλος δικηγόρος, ἕνας δήμαρχος τῆς Νέας Ὑόρκης ἢ τουλάχιστον ἕνας Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν; Ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶχα καμμιὰ τέτοια διάθεση. Εἶχα κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα μου τὴν ἀγάπη τοῦ θεάτρου κ' ἔνοιωθα ὅτι ἡ καλλιτεχνικὴ ζωὴ μὲ τ' ἀκατανόητα θέλγητρά της εἶνε ἡ πιὸ ὄμορφη ἀπ' ὅλες. Δὲν τολμοῦσα ὅμως νὰ ἐκφράσω μιὰ τέτοια γνώμη μπροστὰ στὸν πατέρα μου καὶ νὰ τοῦ ζητήσω νὰ μ' ἀφῆσῃ νὰ γίνω κάτι μεγάλο... στὸ θέατρο. Κρυφὰ τοῦ ὁστόσο ἄρχισα νὰ παρακολουθῶ τὰ μαθήματα μιᾶς δραματικῆς σχολῆς μὲ τὴν ἀπόφασι μόλις γιατρέψω ἑνὰ λίγο τὰ ἐγκαταλείψω τὰ πανεπιστημιακὰ διπλώματα καὶ νὰ βγῶ στὸ θέατρο. Μὰ ἡ τύχη μ' ἐβοήθησε πρὶν φτάσουν ἡ τρομερὲς καὶ μαρτυρικὲς ἐξετάσεις τοῦ Πρίνσετον.

Μιὰ ἡμέρα γνώρισα στὴ Νέα Ὑόρκη τὸν σκηνοθέτη τοῦ κινηματογράφου Φράνκ Τοῦττλι, ὁ ὁποῖος μ' ἔπιασε νὰ σεϊλιὰ περίπατο τὸ δίπλωμα καὶ νὰ φύνω μαζύ του γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου θὰ μοῦ ἔδινε νὰ «γυρίσω» ἕνα ὑπέροχο ρόλο στὸ καινούργιο του φίλμ. Ἡ πρότασις αὐτὴ μὲ ἐξάγριασε τόσο, ὥστε δὲν συλλογίστηκα οὔτε τὸν πατέρα μου, οὔτε τὸ Πρίνσετον, οὔτε ὅλες τὶς μελαχροχόνιες σπουδές μου, παρὰ νοιάχα τὴ μανία τοῦ Χόλλυγουντ. Τὴν ἴδια ἡμέρα λοιπὸν ἔρριξα μέσα σὲ μιὰ βαλίτσα τ' ἀταραίτητα πράγματα τοῦ ταξειδιοῦ καὶ πῆρα μὲ τὸν Φράνκ Τοῦττλι τὸ ἐξπρὲς γιὰ τὴν **πόλι τῶν «ἀστέρων» τῆς Καλιφορνίας.**

Τὸ Χόλλυγουντ ὅμως ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα μ' ἀπογοήτευσε. Ἤμουν ἕνα μοφρωμένο παιδὶ ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ αὐστηρὰ λύκεια, ἀπὸ τὴν Ὀξφόρδη κ' ἀπὸ τὸ Πρίνσετον καὶ φυσικὰ ἀποκαρδιώθηκα ὅταν βρέθηκα μπροστὰ σὲ μιὰ ἀφάνταστη ἐπιπολαιότητα, σ' ἕναν ἐμπορικὸ θόρυβο καὶ σὲ ἀνήρωους ποὺ ἐργαζόντουσαν σὰν αὐτόματα μὲ ἀπλὲς καὶ παιδαριώδεις σκέψεις. Ὁ ἑτέροχος πάλι ρόλος ποὺ μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Φράνκ Τοῦττλι ἦταν ἀξιοθρήνητος! Μὰ εἶχα κάνει πειὰ τὸ μεγάλο βῆμα κ' ἡ ὑπερηφάνειά μου δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ γυρίσω πίσω. Ἢ τύχη ὅμως ποὺ μ' ἐβοήθησε στὴν ἀρχή, μοῦ γύρισε τώρα τὴν πλάτη της κ' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ τριγυρίζω ἀπὸ «στούντιο» σὲ «στούντιο» καὶ νὰ παίζω ἀσήμαντους **ρόλους σὲ διάφορα φίλμ γιὰ** νὰ κερδίζω μερικὰ δολλάρια τὴν ἑβδομάδα καὶ νὰ μπορῶ νὰ ζῶ.

Αὐτὴ ἡ σκλαβιὰ κ' ἀχάριστη δουλειὰ μ' ἔκανε νὰ νοιώσω πιὰ ἀπεριγράπτη ἀηδία γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ γιὰ **ὅλον τὸν κόσμο.** Ὁμολογῶ ἀκόμη ὅτι ἔχασα τὸ Κέφορς μου κ' ὅπ ἔπεσα σὲ μιὰ στυγερὴ μελαγχολία μὲ νευρικὲς κρίσεις ποὺ μὲ σώριαζαν ἀναισθητο καταγῆς.

Μόλις λοιπὸν ἐσημείωσα τὶς πρώτες μου ἐπιτυχίες ποὺ μ' ἔκαναν νὰ κερδίζω περισσότερα δολλάρια, ἄρχισα νὰ ζῶ μὲ μιὰ τρομαχτικὴ ἀνασφάλεια δημιουργώντας διαφόρες θορυβώδη σκάνδαλα, μεγάλα χρέη καὶ κάνοντας σκοτεινὰ κ' ἀπόκρυφα ὄργια ποὺ δὲν ἄρχησαν νὰ μὲ σπουδάσῃ ζωγραφικὴ στὶς Ἐλεύθερες Ἀκαδημίες τοῦ Μονιπαρνάς. Ἦ πάλαι γκουβερνάντα μου ὅμως ποὺ ἦταν γεννημένη γιὰ κατάσκοπος τοῦ «ἐντέλιτζενς Σέρβις» κ' ὄχι γιὰ παιδαγωγός. ἀνακάλυψε τέλος αὐτὲς τὶς σχέσεις μου κ' ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα τριάντα λιρῶν στὸν πατέρα μου γιὰ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν κακὴ διαγωγή μου καὶ τοὺς... ἐνόχους ἐρωτες μου! Ὁ πατέρας μου φυσικὰ τρομοκρατήθηκε ἀπὸ αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα κ' ἐπειδὴ ἴσως φοβήθηκε ὅτι μποροῦσα νὰ παρασυρθῶ σὲ καμμιὰ ὀχυμὴ περιπέτεια καταστρέφοντας ἔτσι τὴν καριέρα μου, τὴν καριέρα ἑνὸς μεγάλου ἀνδρός, μ' ἐκάλεσε ἀμέσως στὴν Ἀμερικὴ καὶ μ' ἔστειλε γ' ἀποτελειώσω τὶς σπουδές μου στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Πρίνσετον.

* * *

Μὰ τί θὰ γινόμουν τέλος; Θὰ γινόμουν ἕνας δικηγόρος ἢ ἕνας Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν; Ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶχα καμμιὰ τέτοια διάθεσι

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

(ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΖΑΚΥΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σὲ λίγο ἔκλεισαν τὰ μάτια τους κι' οἱ δυό. Τοὺς πῆρε ὁ ὕπνος. Καὶ σ' αὐτὴ τὴ στάση κοιμήθηκαν ὥς που μπῆκε ὁ ἥλιος στὴν κάμαρα καί, φιλόντας σιγά-σιγὰ ὥς τὸ κρεββάτι τους ξύπνησε.

Σὰν ἀδέρφια. Ἡ μεγάλη τους Ἀγάπη δὲν ἔνιωνε ἀκόμα παρὰ τὶς ψυχές. Ὁ Ἄγγελος ποὺ φυλάει ἀπέξω ἀπ' τὴν κλειστὴ πόρτα τῆς νυφικῆς κάμαρας, τὴν πρώτη νύχτα, μὲ τὸ δάχτυλο στὸ στόμα —ἔτσι λέει ὁ Οὐγκὼ στοὺς «Ἀθλίους»— ἐδῶ θἄταν περιττός....

ΚΑ'.

«ΑΣ ΤΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΕΙΧΝΩ!»

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Πιέρος κι' ἡ Τζένη, στὸν πύργο τοῦ Ἀλικανά, ἀποκοιμιόνταν, ὁ κόντε Δερίβας, στὴ βίλλα τοῦ Γερακιοῦ, ξυπνοῦσε.

Χωρὶς καμμιὰ ὑποψία, χωρὶς κανένα κἂν προαίσθημα —οὔτε κακὸ ὄνειρο δὲν εἶχε ἰδῆ— σηκώθηκε, ἀφίνοντας τὴ γυναῖκα του νὰ κοιμᾶται, ντύθηκε κι' ἤπιε στὴν ἴδια κάμαρα τὸν καφέ, ποὺ ταχτικά, μόλις ἄκουγε τὰ βήματά του, τοῦ ἑτοίμαζε καὶ τοῦ ἔφερνε ἡ καμαριέρα.

Ἔπειτα κατέβηκε, γιὰ νὰ κάμῃ τὸν συνηθισμένο του πρωϊνὸ γύρο στὸ κτῆμα, μὲ τὴ δροσιά, νὰ ἐπιβλέψῃ λίγο τὶς ἐργασίες. Δὲν ἔκανε βέβαια καὶ τίποτα σπουδαῖο, γιατὶ ὁ Νικολὸς τὰ ἤξερε ὅλα καὶ κρατοῦσε σὲ πειθαρχία τοὺς ἐργάτες καλύτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἀκολουθοῦσε μόνο τὴν παροιμία «ὀφθαλμὸς δεσπότου πιαίνει ἵππον»...

—Μπά!

Παραξενεύθηκε κάπως ποὺ βρῆκε τὴν ξώπορτα τῆς βίλλας χωρὶς τὸ σύρτη ἀπὸ μέσα. Ποιὸς εἶχε βγῆ πρωτύτερ' ἀπ' αὐτόν; Ἡ ὑπηρεσία εἶχε τὴν πορτούλα της ἀπὸ πίσω —φρουρημένη πάντα κι' αὐτὴ— καὶ κάθε πρωὶ ὁ κόντες ὁ ἴδιος τραβοῦσε αὐτὸ τὸ σύρτη ποὺ ἦταν τώρα τραβηγμένος...

Περισσότερο παραξενεύθηκε κι' ἀηησύχησε μάλιστα, ὅταν, βγαίνοντας στὰ σκαλάκια τῆς εἰσόδου, δὲν εἶδε στὶς κῆπο κανένναν ἀπὸ τοὺς Κυδωνιᾶτες. Πάντα κάποιος φύλαγε κεῖ ἀπέξω. Καθότταν συνήθως στὸν ἀντικρυνὸ πάγκο καί, μόλις τὸν ἔβλεπε, σηκωνόταν καὶ τοῦβγαζε τὸ καπέλλο ἴσιαμε κάτω: «Προσκυνῶ, ἀφέντη! Πρόσταξε!».

—Μῆτρο! φώναξε. Θάνο!... Ποῦ εἶσαστε;... Μὰ δὲν εἶνε κανένας ἐδῶ;...

—Ἐδῶ, ἀφέντη! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ φωνὴ τοῦ σταυλίτη.

Καὶ σὲ λίγο, ὁ σταυλίτης ὁ ἴδιος παρουσιάστηκε μπροστά τοῦ, μόλις εἶχε ξυπνήσει κι' αὐτὸς ἀπὸ ἕνα βαθύτατο ὕπνο.

—Ποῦ εἶν' αὐτοί; τὸν ρώτησε.

—Ἀφαντοι, ἀφέντη μου!... Καὶ τώρα θἀρχίμουνα νὰ σοῦ τὸ πῶ. Μὰ ἔψαχνα γιὰ τἄλογα...

—Ἀφαντοι;... Ποιὰ ἄλογα μοῦ λές;...

—Ἀφέντη μου, λείπει ἀπὸ τὸ σταῦλο ἡ Ἐσμὲ τῆς κοντεσσίνας καὶ τἄλογο ποὺ καβαλλίκευε ὁ Νικόλας τότες ποὺ ἔβγαινε μαζί της.

—Ὁ Νικόλας!... Ποῦ εἶνε;

—Χάθηκε κι' αὐτός... Τὸν...

Τίποτα περισσότερο δὲν στάθηκε νἀκούσῃ ὁ κόντες. Γύρισε σὰν τρελλός, ξαναμπῆκε στὸ σπίτι, ἀνέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα —ἦταν εὐκίνητος σὰν παιδὶ— καὶ δὲν ἐσταμάτησε παρὰ μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς κόρης του:

—Τζένη!... Τζένη!...

Μιλιὰ ἀπὸ μέσα. Κοιμόταν ἡ τὄχε σκάσει;

Ἔσπρωξε τὴν πόρτα —ξεκλείδωτη κι' αὐτὴ ἀπὸ μέσα— καὶ μπῆκε. Ἡ πρώτη του ματιὰ ἔπεσε στὸ κρεββάτι: ἀδειανὸ κι' ἀπείραχτο!

Καὶ τὸ φορτσέρι ἔλειπε, κι' οἱ «ἀρμαράδες» ἦταν ἀνοιχτές, καὶ τὰ συρτάρια μισόκλειστα, καὶ παντοῦ ἀκαταστασία.

—Πάει τὸ πουλί! συλλογίστηκε. Πέταξε!

Δὲν εἶχε ἀμφιβολία: Ὁ ἐχθρός, ὁ ἀντίχριστος, ὁ Πιέρος ὁ Τζίμης πῆγε καὶ τὴν πῆρε. Τοῦ τὴν ἔκλεψε μὲ τὴ θέλησή της. Τὸν ἀκολούθησε, καβάλλα, ἢ στὸν Ἀλικανά, ἢ στὸ Σκοπό. Κι' αὐτὴ τὴν ὥρα, ἀστεφάνωτη, παράνομη, ντροπιασμένη, καταραμένη, κοιμόταν στὴν ἀγκαλιά του!

Μὰ οἱ Κυδωνιᾶτες; Τί ἔκαμαν οἱ Κυδωνιᾶτες; Τοὺς ἄφησαν νὰ φύγουν; Καὶ γιατὶ ἔφυγαν κι' αὐτοί; Νικήθηκαν σὲ καμμιὰ συμπλοκὴ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Τζίμη κι' ἀπὸ τὴ ντροπή τους πῆγαν νὰ κρυφτοῦν; Τοὺς ξεγέλασαν μὲ κανένα τέχνασμα; Ἡ ἔκαμαν κι' αὐτοὶ τὸ κέφι τῆς Τζένης, ὅπως ἄλλη φορὰ ἐκεῖνος ὁ προδότης ὁ Νικόλας;...

Γιὰ φαντάσου!... Κι' αὐτό, αὐτὸ θἄταν, γιατὶ ἂν εἶχε γίνει συμπλοκή, μάχη, θὰ τὸν ξυπνοῦσαν τουφεκιές. Κι' ὅμως στὸν ὕπνο του δὲν ἄκουσε οὔτε τ σ ά! Γιὰ νὰ γίνῃ κλεψιὰ μὲ τόση ἡσυχία, θὰ πῆ πὼς ἤθελαν κι' οἱ φύλακες. Μικρὰ παιδιὰ ἦταν νὰ τοὺς ξεγελάσουν;

Ξανακατέβηκε, χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ τὴ γυναῖκα του, κι' ἔπιασε πάλι τὸ σταυλίτη.

—Νιόνιο! Δὲ λείπει μόνο ἡ Ἐσμὲ τῆς κοντεσσίνας, λείπει κι' ἡ κοντεσσίνα ἡ ἴδια!

—Ἀ! Τί μοῦ λές, ἀφέντη μου;!

—Ναί, ναί, μοῦ τὴν ἔκλεψαν τὴ νύχτα. Ἐσὺ... δὲν ἄκουσες τίποτα;

—Τὸ παραμικρό!... Τί δυστυχία!...

—Τί ὥρα κοιμήθηκες;

—Νωρίς...κατὰ τὶς δέκα..

—Καὶ τί ὥρα ξύπνησες;

—Ἔχω μισὴ ὥρα.

—Κι' ὅλη νύχτα;... ἡσυχία;

—Ἄκρα!

—Δὲν ἄκουσες οὔτε ποδοβολητό;

—Τίποτα! Μὰ δὲν ξύπνησα καὶ καθόλου. Ἀπόψε, δὲν ξέρω πῶς,εἶχα ὕπνο βαρύ.Ἀκόμα μοῦ πονάει τὸ κεφάλι μου...

—Δείπνησες μὲ τοὺς Κυδωνιᾶτες;

—Μάλιστα.

—Μὴ σ' ἔκαμαν νὰ πιῆς πολύ;

—Ὄχι, τὸ συνηθισμένο...

—Μὴ σοῦρριξαν τίποτα μέσα στὸ κρασί;

Ὁ Νιόνιος χτύπησε τὸ μέτωπό του:

—Αὐτό, αὐτὸ εἶν', ἀφέντη μου! Κάτι μοῦρριξαν στὸ κρασί!... Γιατὶ ἔαφνικὰ μ' ἔπιασε μιὰ νύστα ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ σταθῶ! Ἀλλοιώτικα, πῶς δὲ θἄκουγα ὅταν μπῆκαν στὸ σταῦλο καὶ πῆραν τἄλογα; Ἐδεκεῖ κοιμόμουνα!...

—Σὲ ναρκώσανε,κακόμοιρε. Αὐτὸ εἶνε βέβαιο. Οἱ Κυδωνιᾶτες λοιπὸν κι' ὁ Νικόλας, ὁ ἄπιστος Νικόλας, λείπουν...

—Ὅλοι!

—Καλά. Νὰ ρωτήσουμε τοὺς ὑπηρέτες καὶ τοὺς ἐργάτες... Αὐτοὶ δὲ θἄταν ναρκωμένοι... Μπορεῖ κάτι νἄκουσαν.

Κι' ἄρχισε ἡ ἀνάκρισῃ ποὺ βάσταξε μιὰ ὥρα. Ἀλλὰ κανένας, οὔτε ὑπηρέτης, οὔτε ἐργάτης, δὲν ἤξερε τίποτα. Μερικοὶ μόνο εἶχαν ἀκούσει, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, κάποιο σῦρε κι' ἔλα στὴ δημοσιά. Ἄλογα ἔτρεχαν, κάρρα περνοῦσαν. Μὰ κανένας δὲν ἔδωσε προσοχή, κανένας δὲν ἀνησύχησε, κανένας δὲν ἔβαλε στὸ νοῦ του «κακό». Δημοσιὰ ἦταν. Μέρα καὶ νύχτα περνοῦσαν ἄλογα καὶ κάρρα. Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ δέκα Κυδωνιᾶτες, ἀρματωμένοι, φύλαγαν τὴ βίλλα καὶ τὸ θησαυρό της, μποροῦσαν οἱ ἄνθρωποι νὰ φανταστοῦν πὼς πῆγαν κλέφτες; Δὲ θἄπεφτε τουλάχιστο μιὰ τουφεκιά;

Ὅσο γιὰ κεῖνα ποὺ ἔγιναν στὸ λόγγο τοῦ Ἀη-Γιαννιοῦ, ἦταν πολὺ μακρυὰ γιὰ ν' ἀκουστοῦν ἀπὸ τὴ βίλλα. Κι' αὐτὰ πάλι ἔγιναν τόσο σιγά,ποὺ εἶνε ζήτημα ἂν ἄκουσαν τίποτα ἔποπτο κι'οἱ περίοικοι.

Ἔτσι ὁ κόντε-Δερίβας στηρίχτηκε στὴν πρώτη του ἰδέα: Οἱ πιστοὶ Κυδωνιᾶτες τἄκαμαν ὅλα. Ὁ Πιέρος μὲ τὴ βοήθειά τους μπόρεσε νὰ κλέψῃ τὴ Τζένη. Ἀλλοιώτικα, ὅσο καὶ νὰ τὄθελε κι' αὐτή, θἦταν ἀδύνατο νὰ γίνῃ —τουλάχιστο μὲ τόση ἡσυχία.

Ἀπελπισμένος, ὁ κόντε-Δερίβας ξανανέβηκε στὴν κάμαρά του. Ἡ κοντέσσα κοιμόταν ἀκόμα μακάρια. Ὅλοι στὸ σπίτι καὶ στὸ χτῆμα ἤξεραν τι εἶχε γίνει, ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν. Κι' ὁ ἄντρας της τὴν ξύπνησε γιὰ νὰ τῆς τὸ πῆ:

—Ζαμπέλλα!... Ξύπνα!... Ξύπνα νἀκούσῃς!...

—Τί εἶνε;... Μὲ τρόμαξες, καθμένε!...

—Κι' εἶνε νὰ μὴν τρομάξῃς;... Ἐκεῖνο ποὺ φοβόμαστε ἔγινε!

—Ἀ!... Ἡ Τζένη;

—Μᾶς ἔφυγε!... Ἤρθε ἀπόψε καὶ τὴν πῆρε!...

—Ὠ!... κι' ἄφησαν οἱ ἄνθρωποί μας;

—Καλοῦς ἀνθρώπους εἶχαμε!...

—Μᾶς πρόδοσαν;

—Μὲ τὸν ἐλεεινότερο τρόπο!

Κι' ἐδῶ ὁ κόντες τῆς διηγήθηκε ὅσα ἤξερε κι' ὅσα συμπέραινε.

—Καὶ τώρα; ἔκαμε ἡ κοντέσσα.

—Ἂς τη καὶ τῆς δείχνω! ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ κόντες.

Ἡ κοντέσσα δὲν εἶπε τίποτα. Ἔμειναν κάμποσην ὥρα σιωπηλοί κι' οἱ δυό, συλλογιαμένοι· ἐκεῖνη ἀκόμα στὸ κρεββάτι, ἐκεῖνος ὀρθιος μπροστά της μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. Ἔπειτα, διαμιᾶς, τὰ ἔλυσε, τὰ σήκωσε κι' εἶπε:

—Θὰ τὴν πάρω πίσω!

Ἡ μητέρα κούνησε τὸ κεφάλι της:

—Τώρα πιά;... Καὶ νὰ τὴν πάρῃς τί θὰ τὴν κάνῃς;

—Ἐγὼ ξέρω τί θὰ τὴν κάνω! φώναξε ὁ πατέρας. Ἂς τὴ βάλω μιὰ φορὰ στὸ χέρι, καὶ.. τῆς δείχνω!

—Ἐκδίκηση δηλαδή;

—Ἐκδίκηση βέβαια! Ἐκδίκηση ἐκεινοῦ, ποὺ ἐνόμισε πὼς θὰ μὲ κάνῃ μὲ τὸ σταυιὸ νὰ τὰ φτιάσῃ ἐκεινοῦ, ποὺ ἐνόμισε πὼς θὰ μὲ κάνῃ μὲ τὸ σταυιὸ νὰ τὰ φτιάσῃ τὴ Τζένη. Ἀλλοιώτικα, ὅσο καὶ νὰ τὄθελε κι' αὐτή, θἦταν ἀδύνατο νὰ γίνῃ —τουλάχιστο μὲ τόση ἡσυχία.

Ἀπελπισμένος, ὁ κόντε-Δερίβας ξανανέβηκε στὴν κάμαρά του. Ἡ κοντέσσα κοιμόταν ἀκόμα μακάρια. Ὅλοι στὸ σπίτι καὶ στὸ χτῆμα ἤξεραν τι εἶχε γίνει, ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν. Κι' ὁ ἄντρας της τὴν ξύπνησε γιὰ νὰ τῆς τὸ πῆ:

—Ζαμπέλλα!... Ξύπνα!... Ξύπνα νἀκούσῃς!...

—Τί εἶνε; μὲ τρόμαξες καθμένε, εἶπε ἡ κοντέσσα.

—Ἐμεῖς θὰ πεθάνουμε πρῶτα. Καὶ τότες θὰ βρεθῇ νοικοκυρὰ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει... Ἐγώ, νὰ σοῦ πῶ, αὐτὸ πάντα τὸ περίμενα. Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, φέτος ἢ τοῦ χρόνου, τοῦτη θὰ ξεπόρτιζε. Τὴν καταλάβαινα ἐγὼ πὼς δὲν εἶχε ἄλλο στὸ νοῦ της. Κι' ἔλεγα μέσα μου: «Καλὸ εἶνε νὰ μὴ γίνῃ,, καλὸ εἶνε νὰ τὸν ξεχάσῃ μὲ τὸν καιρὸ καὶ νὰ πάρῃ κάποιον ἄλλον. Μ' ἂν γίνῃ ὅμως... τελείωσε! Δὲν ἔχει θεραπεία. Πρέπει νὰ ὑποκύψουμε κι' ἐμεῖς καὶ νὰ ποῦμε πὼς τὄθελε ἡ Τύχη κι' ὁ Θεός». Ἔτσι ἔλεγα. Καὶ γι' αὐτό, χωρὶς νὰ σκεφθῶ πολύ, σοῦ εἶπα τὴν ἰδέα μου. Ἤμουν, βλέπεις, προετοιμασμένη.

Ὁ κόντε-Δερίβας ἄκουσε τὴν γυναῖκα του ὑπομονετικά. Καθὼς τοῦ μιλοῦσε μάλιστα, ἐκεῖνος στιγμὲς-στιγμὲς κύτταζε ἀλλοῦ καὶ φαινόταν πολὺ συλλογισμένος. Κι' ἅμα τελείωσε, τῆς εἶπε:

—Κι' ἐγώ, Ζαμπέλλα μου, ἤμουν προετοιμασμένος, γιατὶ κι'ἐγὼ αὐτὸ τὸ πρᾶμμα τὸ περίμενα. Ἅμα εἶνε ἀγάπη στὴ μέση, καὶ τόσο μεγάλη ἀγάπη, ὄχι δέκα παλιο-Κυδωνιᾶτες, μὰ καὶ δλάκαιρο φουσάτο νὰ φύλαγε τὴ βίλλα, πάλι τοῦτοι-δῶ θὰ τὰ κατάφερναν. Δὲν ξέρω πῶς, μὰ θὰ τὰ κατάφερναν. Μὴ χάνῃς λοιπὸν τὰ λόγια σου κι' ἄσε με νὰ κάμω ἐκεῖνο ποὺ ἔχω σκεφθῆ κι' ἀποφασίσει ἀπὸ καιρό.

—Καὶ θὰ πᾶς τώρα νὰ τοῦ τὴν πάρῃς μὲ τὴ βία;

—Δὲ θὰ πάω... θὰ στείλω!

—Μὰ ξέρεις ποῦ τὴν ἔχει;

—Θὰ μάθω!

—Καὶ ξέρεις πόσοι ἄνθρωποι θὰ σοῦ χρειαστοῦν, ἑτοιμοι νὰ θυσιάσουν καὶ τὴ ζωή τους; Ἡ νομίζεις πὼς κι' ὁ ἄλλος θὰ κοιμᾶται;

—Μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲ θὰ κάμω κανένα... τρωϊκὸ πόλεμο! Ἔχω ἐγὼ τὸ σχέδιό μου. Δὲ θὰ χρειαστοῦν παρὰ τέσσερες-πέντε ἀνθρῶποι. Καὶ θὰ μοῦ φέρουν τὴ Τζένη ἐδῶ, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ οὔτε μύτη!

—Ἔτσι ἔ; Καὶ μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς πῶς θὰ γίνῃ τέτοιο θάμμα;

—Δὲν εἶν' ὥρα ἀκόμα. Περίμενε κι' ἅμα ἔρθῃ, θὰ σοῦ πῶ. Ἐγὼ δὲν κάνω τίποτα κρυφὸ ἀπὸ σένα.

—Μόνο ποὺ δὲ μᾶκοῦς...

—Σ' ἀκούω... τὸ ξέρεις καλά... μά, σ' αὐτὴ τὴν περίσταση...δὲ θἀκούσω παρὰ τὸν ἑαυτό μου. Σήκω, λοιπόν, ντύσου καὶ ...ἐξακολούθησε τὴ ζωή σου... μὲ πεποίθηση. Σὲ λίγο, ἡ ἀγαπημένη σου κόρη θὰ βρίσκεται πάλι κοντά σου.

—Μπορεῖ... Γιὰ τὴν ὥρα ἴσως βρίσκεται κοντά του...

—Καὶ μὲ τοῦτο;...Ἕνας ἄντρας τῆς ἔπεφτε κι' αὐτηνῆς ἀπὸ μερικό της, τὸν πῆρε. Ἂς εἶχε μυαλό, νὰ διαλέξῃ ἕναν ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ τὸν κρατήσῃ. Τί τῆς φταίω ἐγώ; Δὲν τὄξερε πὼς, παίρνοντας μὲ τὸ χέρι τῆς τὸ γυιὸ τοῦ Τζίμη,κινδύνευε νὰ τὸν χωρισῃ;

—Ὡστόσο θὰ τὸν ἔχῃ ἀστεφάνωτο...

—Δὲν τὸ ξέρεις. Μπορεῖ νὰ βρῆκαν κανένα παπά, ἀπὸ κεῖνους ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε ἐεφὸ οὔτε ὅσιο, καὶ νὰ τοὺς στεφάνωσε χωρὶς ἄδεια. Ἡ Τζένη, ὑποθέτω, θὰ τὸ ἀπαίτησε... Ἂς εἶνε, θὰ τὸ μάθουμε κι' αὐτό... ὅλα θὰ τὰ μάθουμε!

* * *

Κι' ἀλήθεια. Πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, οἱ Δεριβαῖοι ἔμαθαν πὼς τὴ νύχτα, στὸ λόγγο τοῦ Ἀη-Γιαννιοῦ, στὴν ἐκκλησούλα ἔγινε κρυφὸ στεφάνωμα. Ἕνας νέος χωριάτης, ἀπὸ τὰ περίχωρα, τὸ εἶπε τυχαία σ' ἕναν ἐργάτη τοῦ χτήματος. Εἶχε «μορογκαρεῖ» στῆς θειᾶς του, ποὺ ἦταν ἀρραωστη, κι' ἀργὰ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι του, μιὰ ὥρα δρόμο.

Περνώντας ἀπὸ τὴν ἀκροδασιά, εἶδε νὰ σταματᾶ κεῖ-ἀπέξω μιὰ καρρότσα μὲ δυὸ ἄλογα. Κι' ἀπὸ τὴν καρρότσα αὐτὴ νὰ κατεβαίνουν ἕνας παπᾶς, ἕνας νέος ἀφέντης, ἕνας λαϊκός, ποὺ θἄταν βέβαια ψάλτης, κι' ἕνα παιδί. Τὸ παιδὶ κρατοῦσε μιὰ β α ν τ ά κ α (μπόγο), ὁ ἀφέντης μιὰ θήκη ἀπὸ ἄσπρο καρτόνι, κι' ὁ λαϊκὸς ἕνα μάτσο κεριά. Μπῆκαν ὅλοι στὸ λόγγο. Δυὸ χωριᾶτες μὲ τουφέκια, ποὺ τοὺς περίμεναν, φαίνεται, τοὺς ἔγιναν ὁδηγοί. Τὸ χωριατόπουλο εἶπε ἀμέσως μὲ τὸ νοῦ του: «Στεφάνωμα θὰ γίνῃ στὴν 'Ἁγία Κυριακή!». Κι' ἔκαμε νὰ μπῆ στὸ λόγγο μιὰ νὰ ἰδῆ. Πραγματικῶς, προχώρησε ὥς τὸ πλάτωμα ἀνενόχλητος κι' εἶδε τὴν ἐκκλησούλα ἀνοιχτὴ καὶ φωτισμένη. Ἀλλὰ ἐκεῖ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρματωμένους χωριᾶτες τοῦ εἶπε ἄγρια: Τί θὲς ἐδῶ; Νὰ πᾶς στὴ δουλειά σου!...».

(Ἀκολουθεῖ)

—Τί ὥρα κοιμήθηκες;
—Νωρίς, κατὰ τὶς δέκα.

—Τί εἶνε; μὲ τρόμαξες καθμένε, εἶπε ἡ κοντέσσα.

Τὸ ἀριστούργημα τῶν ἀριστουργημάτων

Οἱ Δαίμονες τοῦ Ὠκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΧΕΤΕ δίκηο, ἀπάντησε ὁ Ὀλαναῖος. Θὰ ξαναγυρίσω λοιπὸν ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες. Καὶ σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι σ' αὐτὸ τὸ διάστημα θὰ κάνω ἄνω-κάτω τὴ Βέρα-Κρούζ γιὰ νὰ πετύχω αὐτὸ τὸν ἄθλιο τὸν Τιγρόγατο. Ἄ, ἀλλοίμονό του ἂν τὸν πετύχω!...

—Πρέπει νᾶσαστε προσεχτικός, φίλε μου, εἶπε ὁ δοὺξ στὸν Ὀλαναῖο. Προπαντός, δὲν χρειάζονται παράτολμες ἐνέργειες. Οἱ Ἰσπανοὶ κατάσκοποι εἶνε τετραπέρατοι, πρώτης τάξεως λαγωνικὰ καὶ κανεὶς δὲν ξέρει ἂν σᾶς πῆραν ἀπὸ τώρα μάλιστα μυρωδιά...

—Μὴν ἀνησυχῆτε, κύριε δούξ, εἶπε κάπως πειραγμένος ὁ Ὀλαναῖος. Ὅσο ἐπιτηδειοι κατάσκοποι καὶ ἂν εἶνε οἱ Ἰσπανοί, δὲν μᾶς φοβίζουν ἐμᾶς τοὺς φλιμπουστιέρους. Κι' ὁ διάβολος νὰ σπάση τὸ ποδάρι του, πάλιν εἶνε ἀδύνατο νὰ πέσουμε στὰ νύχια τους.

—Εἴσαστε ἀγύριστο κεφάλι! ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ δούξ. Σᾶς συνιστῶ πάντως νὰ προφυλαγόσαστε ὅσο μπορεῖτε, γιατὶ κι' ἡ παραμικρὴ ἐπιπολαιότητα μπορεῖ νὰ σᾶς προδώση. Καὶ τώρα, φίλε μου, ἐλᾶτε νὰ πᾶμε στὴν κόμησσα. Ἡ σύζυγός μου κι' ἡ κόρη μου σᾶς ἀγαποῦν καὶ θὰ χαροῦν πολὺ νὰ σᾶς ξαναϊδοῦν. Ἀλλὰ κυττάξετε, μὴ ξεστομίσετε λόγο ἀπ' ὅσα εἴπαμε οἱ δυό μας.

—Δὲν ἤταν ἀνάγκη νὰ μοῦ κάνετε μιὰ τέτοια σύστασι, εἶπε ἀπότομα ὁ φλιμπουστιέρος.

—Ναί, ἔχω ἄδικο... Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς προσβάλη ἡ σύστασί μου. Μὲ συγχωρεῖτε λοιπόν... Ἐλᾶτε... πᾶμε...

Ὁ δοὺξ κι' ὁ φλιμπουστιέρος βγήκανε γιὰ νὰ πᾶνε στὸ διαμέρισμα τῆς δουκίσσης.

* * *

Ὅταν μπήκανε ἐκεῖ, βρήκανε τὸν Πιτριὰν νὰ ἐκθειάζη τὰ ἐυπορεύματά του στὴν δούκισσα καὶ στὴν κόρη της, ἡ ὁποῖες οὔτε εἶχαν ὑποπτευθῆ ὅτι μιλοῦσαν μ' ἕνα ἔμπορο ὄχι γνήσιο.

Ἀφοῦ ὁ δοὺξ εἶπε δυὸ λόγια μὲ τὴ γυναῖκα του, πῆγε καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνιά, προσφέροντας ἕνα κάθισμα στὸν Ὀλαναῖο κι' ἄρχισε νὰ σιγοκουβεντιάζη μαζύ του.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ κατέπληξε τὶς δυὸ γυναῖκες, γιατὶ μὲ τὴν συμπεριφορά του αὐτὴ ὁ δοὺξ καταπατοῦσε ὅλους τοὺς κανόνες τῆς ἐθιμοτυπίας. Σὲ λίγο μάλιστα κυριολεκτικὰ τὰ χάσανε, γιατὶ ἀκούσανε τὸν δοῦκα νὰ φωνάζη δυνατὰ στὸν ψευτοέμπορο:

—Λοιπόν, φίλε μου Πιτριάν, μοῦ φαίνεται πὼς εἴσαστε εὐχαριστημένος ἀπ' τὶς δουλειές σας, ἔ;

—Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ναί, ἀπάντησε ὁ Πιτριὰν ἀπαθέστατα.

—Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε; Τί σημαίνουν τὰ λόγια σας; ρώτησε ἡ δούκισσα τὸν σύζυγό της κατάπληκτη.

—Χά, χά, χά!... τὴν πάθατε!... τὴν πάθατε ὅπως τὴν ἔπαθα κι' ἐγὼ μὲ τὸν φίλο τοῦ Πιτριάν, φώναξε ὁ δούξ.

—Τί; Ὁ ἔμπορος ποὺ τόση ὥρα μοῦ ἔδειχνε τὰ ἐμπορεύματά του, εἶνε ὁ Πιτριάν, ὁ φίλος μας; ξεφώνισε ἐκπληκτη ἡ δούκισσα.

—Μάλιστα, ἀπάντησε ἡ δοὺξ καὶ πρόσθεσε ἀμέσως: Κι' ὁ φίλος τοῦ Πιτριὰν εἶνε ἕνας παληός μας φίλος...

—Ποιὸς λοιπόν; ρώτησε ἀνυπόμονα ἡ δούκισσα.

—Ὁ Ὀλαναῖος! ἄρησε ἄξαφνα μιὰ φωνὴ ἡ Βιολέττα καὶ γίνηκε μὲ μιᾶς κατακόκκινη.

—Αὐτὸς εἶνε! Τὸ μαντέψατε! φώναξε ὁ δούξ, ἐνῶ ὁ Ὀλαναῖος χαιρετοῦσε μὲ σεβασμὸ τὶς δυὸ κυρίες.

—Εἶμαι κατενθουσιασμένη ποὺ σᾶς ξαναβλέπω, εἶπε ἡ δούκισσα στὸν Ὀλαναῖο. Μὰ ἤταν τόσο ἀπρόοπτο πρᾶγμα...

—Ἄ, μητέρα, κάποιος κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ! ψιθύρισσε ἡ δόνα Βιολέττα καὶ χαμήλωσε τὰ βλέμματά της.

—Τί σ' ἔκανε νὰ βάλης ἕνα τέτοιο πρᾶγμα στὸ μυαλό σου, παιδί μου, ρώτησε ὁ δοὺξ τὴν κόρη του μὲ κάποια ἀνησυχία.

—Ἡ παρουσία τοῦ ἱππότου Ὀλαναίου ἐδῶ, ἀπάντησε ἡ δόνα Βιολέττα μὲ τρεμάμενη φωνή. Δὲν θυμώσαστε ὅτι οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς κι' ἰδιαιτέρως ὁ ἱππότης αὐτός, πρὶν φύγουμε ἀπ' τὸν Ἅγιο Δομίγκο, μᾶς βεβαιώσανε ὅτι θὰ μᾶς προστατεύανε ἀπὸ κάθε κίνδυνο;

—Εἶνε γεγονὸς αὐτό, εἶπε ὁ δούξ. Μὰ ποιὸ συμπέρασμα βγάζεις σχετικῶς;

—Δὲν συμπεραίνω, ἀλλ' ἁπλῶς μόνο νομίζω ὅτι ὁ ἱππότης αὐτός, ποὺ μᾶς ἀπέδειξε τόσες φορὲς τὴν ἀφοσίωσί του, δὲν ἤρθε ἐδῶ, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, χωρὶς νὰ ὑπάρχη κάποιος σπουδαιότατος λόγος.

—Ἔχεις δίκηο, κόρη μου, εἶπε τέλος ὁ δούξ. Γιὰ νὰ μᾶς ὑπερασπίση ἀπ' τοὺς ἐχθρούς μας ἦρθε ἐδῶ ὁ φίλος μας Ὀλαναῖος

Καὶ μιλώντας τὸν νέο ἀπὸ τὰ χέρια, τὸν πῆγε κοντὰ στὶς δυὸ γυναῖκες καὶ μὲ μιὰ φωνὴ διαπεραστικὴ καὶ γεμάτη πόνο εἶπε στὴ δούκισσα:

—Σάντσια, ὁ νέος αὐτὸς εἶνε μιὰ δυνατὴ κι' ἀγνὴ φύσις. Πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾶτε σὰν μητέρα. Καὶ σύ, Βιολέττα, πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾶς σὰν νάσουνα ἀδερφή του. Ἀκοῦτε; Ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἐγὼ θὰ τὸν θεωρῶ παιδί μου, ὅτι κι' ἂν συμβῆ στὸ μέλλον. Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια μου τάχω σκεφθῆ καλὰ καὶ σᾶς παρακαλῶ, νὰ τὰ χαράξετε καλὰ μέσ' στὴν καρδιά σας...

Ὅλοι τὸν ἄκουγαν μὲ προσοχὴ μεγάλη. Τέλος ὁ δούξ, μ' ἕνα μυστηριώδη τόνο, ποὺ τάραξε τὶς δυὸ κυρίες, πρόσθεσε:

—Τὰ λόγια αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ πάρετε μὲ τὴν πραγματικήτους σημασία καὶ ἔννοια.

Γιὰ κάμποση ὥρα κανεὶς δὲν μιλοῦσε. Ὅλοι φαινόντουσαν σκεπτικοὶ καὶ συγκινημένοι. Ὕστερα ἀπ' τὴν ἀγωνιώδη αὐτὴ σιωπή, ὁ δοὺξ ἐξακολούθησε:

—Ἀγαπητέ μου Ὀλναῖε, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ὅτι ἔχεις τὸ δικαίωμα νἄρχεσαι ἐδῶ ὅποια στιγμὴ κι' ὥρα θέλεις. Πρέπει ὅμως, γιὰ τὸ καλό μας, νἄρχεσαι κρυφά. Πάρε λοιπὸν αὐτὸ τὸ κλειδί. Εἶνε μιᾶς πόρτας ποὺ εἶνε λαξευμένη στὸν τοῖχο τοῦ κήπου. Κοντὰ στὴν πόρτα αὐτὴ εἶνε κουμπέο ἕνα κιόσκι μέσα σὲ μιὰ πυκνὴ συστάδα ἀναρριχητικῶν φυτῶν. Στὸ κιόσκι αὐτὸ θὰ σὲ περιμένω κάθε βράδυ, ἀπ' τὶς δέκα ὥς τὴ μία τὰ μεσάνυχτα. Ὅταν εἶνε ἀνάγκη, ἐκεῖ θἀρχόσαστε νὰ μὲ βρίσκετε, χωρὶς κανένα φόβο νὰ σᾶς ἰδοῦν οἱ ἄνθρωποί μου ἢ νὰ σᾶς ἀνακαλύψουν οἱ κατάσκοποι.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦχετε, κύριε δούξ. Θὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ μόνον σ' ἐξαιρετικὴ ἀνάγκη, εἶπε ὁ Ὀλαναῖος. Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε ἀκόμα νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσουμε, γιατὶ νομίζω ὅτι ἂν παρατείνουμε τὴν διαμονή μας ἐδῶ, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μᾶς ὑποψιασθοῦν.

—Ἐλπίζω, κύριε, εἶπε καὶ ἡ δούκισσα στὸν Ὀλαναῖο, ὅτι κάπου-κάπου θὰ μᾶς ἐπισκέπτεσθε. Εἶμαστε γυναῖκες, πρόσθεσε μ' ἕνα θελκτικὸ χαμόγελο, καὶ σὰν γυναῖκες, περίεργες καὶ πρὸ παντὸς φιλάρεσκες. Τὰ δυὸ αὐτὰ ἐλαττώματα ἄρκοῦν γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς... ἐμπόρου.

Ἡ Βιολέττα δὲν εἶπε λέξι. Ἀλλὰ ἡ ματιά ποὺ ρίξε ἐπάνω στὸν Ὀλναῖο φανέρωνε ὅτι ἤταν σύμφωνη μὲ τὴ μητέρα της.

Ὅταν ὁ Ὀλναῖος κι' ὁ Πιτριὰν τελείωσαν τὴν τακτοποίησι τῶν ἐμπορευμάτων τους, μπήκαν μέσα οἱ θαλαμηπόλοι.

—Προπαντός, κύριοι, εἶπε ἡ δούκισσα, μὴν τύχει καὶ ξεχάσετε τὰ κρόσια, τὰ κρόσια ποὺ σᾶς παράγγειλα. Ἐπίσης καὶ τὰ λινὰ ἐκεῖνα ποὺ, καθὼς λέτε, εἶνε περίφημα.

—Ἡ κυρία δούκισσα μπορεῖ νὰ εἶνε βεβαία ὅτι θὰ κάνουμε τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουμε, ἀπάντησε μὲ σεβασμὸ ὁ Ὀλναῖος. Περιμένουμε κι' ἄλλα ἀκόμα ἐμπορεύματα ἀπ' τὸ Μεξικό, κι' ἐλπίζουμε, ὅταν μᾶς ἔλθουν, νὰ μπορέσουν ἡ κυρίες νὰ κάνουν μιὰ ἔκτακτη ἐκλογή.

Κατόπιν οἱ δυὸ ἐμποροι, ἀφοῦ χαιρέτησαν, φορτωθήκανε τὰ δέματά τους καὶ φύγανε.

* * *

Ὁ Ὀλναῖος κι' ὁ Πιτριὰν ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ δουκὸς πήγανε κατ' εὐθεῖαν στὸ ξενοδοχεῖο τους. Ὁ ξενοδόχος, μόλις τοὺς εἶδε τοὺς ἀνήγγειλε ὅτι κάποιος τοὺς περίμενε μέσα στὸ δωμάτιό τους.

Ὁ κύριος αὐτὸς ἤταν ὁ σενιὸρ Πέδρο Γκάρθιας.

—Καλῶς ὡρίσατε, σενιόρ, εἶπε ὁ Ὀλναῖος στὸν ἐπισκέπτη του, τοποθετῶντας τὸ δέμα του σὲ μιὰ γωνιά. Πᾶνε καλὰ ἡ δουλειές σας;

—Ναί... ναί... κύριοί μου, ἡ ὑποθέσεις μου πηγαίνουν περίφημα, ἀπάντησε ὁ Πέδρο Γκάρθιας, κουνῶντας συγχισμένος τὸ κεφάλι του, ὅλα ὡραῖα πηγαίνουν, κι' ὅμως, θὰ σᾶς τὸ ὁμολογήσω, δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος.

—Δὲν εἶσθε εὐχαριστημένος! φώναξε ὁ Ὀλναῖος, κανοντας πὼς ἐνδιαφέρεται τάχα γιὰ τὶς ὑποθέσεις τοῦ Ἰσπανοῦ, τὸν ὁποῖον καθόλου δὲν χώνευε καὶ τὸν ὁποῖον εἶχε ἀρχίσει μάλιστα νὰ τὸν ὑποψιάζεται.

—Μάλιστα, φίλοι μου, δὲν εἶμαι καθόλου εὐχαριστημένος. Συμβαίνει κάτι στὴν πόλι τώρα τελευταία, ποὺ δὲν εἶνε διόλου φυσικό, ποὺ τὰ παραλύει ὅλα, χωρὶς νὰ γνωρίζη κανεὶς ποῦ νὰ τ' ἀποδώση... Δὲν τὸ παρατηρήσατε σεῖς αὐτό;

—Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι. Τί συμβαίνει;

—Μιλᾶν γιὰ κάποιο ὑποπτο καὶ μυστηριώδες πλοῖο, ποὺ φάνηκε νὰ πλέη στ' ἀνοιχτά. Λένε δηλαδὴ ...ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ ἁπλῆ ἠχὼ καὶ σᾶς λέω ὅ,τι ἄκουσα.

—Καὶ τί λένε γι' αὐτὸ τὸ πλοῖο;

—Λένε ὅτι εἶνε ἕνα πολεμικὸ καράβι, ποὺ ἀνήκει σὲ Λαδρόνους, σὲ κάτι ἀγρίους καὶ φοβεροὺς ληστάς!...

—Ὥστε εἶνε σοβαρὸ τὸ ζήτημα... ἔκανε ὁ Ὀλναῖος.

—Σοβαρώτατον! Πρέπει μάλιστα νὰ βεβαιωθοῦμε γρήγορα γι' αὐτὴ τὴ φήμη, πρόσθεσε κι' ὁ Πιτριὰν κουνώντας τὸ κεφάλι.

—Ναί, ἀλλὰ ἔλα ποῦναι δύσκολο,ἐξήγησε ὁ Ἰσπανός.Γιατὶ ὅλοι λένε: «ποῦ εἶπαν» καὶ κανεὶς δὲν λέει: «εἶδα».

—Βέβαια, αὐτὸ ἔχει σημασία... Κι' ἔτσι εἶνε σκοτεινὴ καὶ μπερδεμένη ἡ ὑπόθεσις, ἔ;

—Φυσικά.

—Καὶ λένε τίποτ' ἄλλο;...

—Πολλά...

—Σταθῆτε, σενιὸρ Δὸν-Πέδρο, καθῆστε, φώναξε ὁ Ὀλναῖος. Νὰ κι' ἐξαιρετικὰ ποῦρα Χαβάνας. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ μπουκάλα ἔχει κρασὶ τῆς Καταλρούνιας γνησιότατο. Ἂν δὲν ἔχετε βιαστικὴ δουλειά, καθῆστε νὰ τὰ ποῦμε. Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις.

—Αὐτὸ κι' ἐγὼ θέλω, καμπαλλέρο, ἀπάντησε ὁ Ἰσπανός.

Κάθησαν λοιπὸν κι' οἱ τρεῖς τους γύρω στὸ τραπέζι, γέμισα τὰ ποτήρια τους, ἄναψαν τὰ ποῦρα τους καὶ ξανάρχισαν τὴν κουβέντα τους.

—Λένε, λοιπόν, φίλοι μου, ἄρχισε νὰ διηγεῖται ὁ Ἰσπανός ὅτι μιὰ νύχτα ὅλοι ἀποθιβαστήκανε σὲ μιὰ ἀκρογιαλιὰ κάπου δέκα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κακοῦργους καὶ μήγανε σὲ ἀφάρα χωριά. Τέσσερες ἢ πέντε μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν τὸ θράσος νὰ μποῦν μέσα στὴ Βέρα-Κρούζ!...

—Τί λέτε!... φώναξαν κι' οἱ δυὸ μαζὺ οἱ φλιμπουστιέροι.

—Εἶνε τρελλοί, πρόσθεσε ὁ Ὀλναῖος. Θὰ πιαστοῦν σὰν τοὺς ποντικοὺς στὴ φάκα, καὶ χωρὶς νὰ μπορέσουν νὰ μᾶς βλάψουν καθόλου. Γιατί, ἀστεῖο πρᾶγμα εἶνε νὰ φοβόμαστε ἀπὸ πέντε καὶ δέκα παληοτόμαρα!

—Δὲν τοὺς ξέρετε, σενιόρ, φώναξε ὁ Ἰσπανός, καὶ γι' αὐτὸ μιλᾶτε ἔτσι. Οἱ κακοῦργοι αὐτοί, φίλοι μου, ἔχουν μιὰ τόλμη τρομακτικὴ κι' εἶνε φοβεροὶ πολεμιστές. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀξίζει ὅσο δέκα Ἰσπανοὶ μαζύ. Τὸ ξέρετε;

—Ἄσχημα πράγματα!... εἶπε ὁ Ὀλναῖος. Κι' ἔχουν σκοπὸ νὰ καταλάβουν τὴν πόλι;

—Βεβαιότατα.

—Τότε πρέπει νὰ πιάσουμε πρῶτα αὐτοὺς τοὺς τέσσερες ποὺ μπήκανε μέσα στὴν πόλι, πρὶν νἄρθουν οἱ ἄλλοι.

—Εἴσαστε ἀφελεῖς, μὰ τὴν ἀλήθεια! Καὶ ποῦ τοὺς ξέρουμε;... Νὰ ξέφρνα ἐγώ, ἂν δὲν σᾶς γνώριζα ποιοι εἴσαστε, θἄλεγα πὼς εἴσαστε Λαδρόνοι. Μὴ σᾶς φαίνεται αὐτὸ παράξενο, γιατὶ αὐτοὶ οἱ ἀηστὲς μεταμφιέζονται καὶ σὲ παπάδες καὶ σὲ γυναῖκες ἀκόμα.

—Μ' αὐτὸ εἶνε φοβερό! Ἀρχίζω ν' ἀνησυχῶ... Γιατί, ἀφοῦ ἐσεῖς λέτε τέτοια πράγματα, δὲν εἶνε παράξενο νὰ βρεθοῦν ἄλλοι, ποὺ νὰ μᾶς περάσουν στὰ σοβαρὰ γιὰ Λαδρόνους. Τὴ ἔχουμε, μοῦ φαίνεται, πολὺ ἄσχημα, ἐγὼ κι' ὁ φίλος μου, εἶπε ὁ Ὀλναῖος.

Ὁ Δὸν-Πέδρο ξέσπασε σ' ἀκράτητα γέλια:

—Ἔ, φίλοι μου, δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε!... φώναξε. Αὐτὸ τὸ εἴπανε κιόλας!...

—Τί; Τὸ εἴπανε;

—Ναί, ἀλλὰ ἔτσι, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ὑποστηρίζη στὰ σοβαρά.

—Πάντως ὅμως κινδυνεύουμε...

—Ὄχι, γιατὶ τὸ ζήτημα ξεχάστηκε. Γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῆτε, μάλιστα, θὰ σᾶς πῶ πῶς ἤρθε ἡ κουβέντα κι' εἴπαν αὐτὸ τὸ λόγο γιὰ σᾶς: Σὲ κάποια συναναστροφὴ μιλούσαμε γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ πλοίου. Ἄξαφνα ἕνας φώναξε: «Ἀλήθεια! Δὸν Πέδρο, ἐδῶ καὶ δέκα μέρες φτάσατε στὴ Θιουδὰδ συντροφευμένος ἀπὸ δυὸ ἐμπόρους στεριανούς. Μπᾶς κι' εἶν' Λαδρόνοι;». Μ' ἀμέσως ἐγὼ ἔδωσα τὶς ἐξηγήσεις ποὺ χρειαζόντουσαν στὴν περίστασι κι' ἀλλάξαμε κουβέντα. Κεῖνο ὅμως ποὺ μοῦκανε ἐντύπωσι εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι μὲ ρωτήσανε πολλὲς φορὲς διάφορα πρόσωπα γιὰ σᾶς.

—Κι' ἔτσι ποὺ ὁρκίσατε νὰ τὸ πιστεύετε καὶ σεῖς, ἔ; ρώτησε ὁ Ὀλναῖος χαμογελῶντας.

—Ἐγώ! Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξη,σενιόρ! Εὐτυχῶς δὲν εἶμαι στραβὸς καὶ σᾶς ἐκτίμησα ὅπως ἀξίζετε!

—Βέβαια, βέβαια, εἴσαστε ξεχωριστὸς ἄνθρωπος, σενιόρ, εἶπε ὁ Ὀλναῖος. Μὲ ὁ ἴδιος εἴπατε ὅτι οἱ ἄλλοι εἶνε πολὺ κοχύποποι... Γι'αὐτὸ δὲν ξέρω τί πρέπει νὰ κάνουμε ἐγὼ κι' ὁ σύντροφός μου.Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι δὲν εἴμαστε ἀσφαλεῖς στὴ Βέρα-Κρούζ.

—Μήπως λογαριάζετε νὰ φύγετε;

—Δὲν ξέρω τί νὰ σᾶς ἀπαντήσω...

—Οὔτε νὰ τὸ βάλετε στὸ μυαλό σας... Μακρυὰ ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀπόφασι, ποὺ τὸ κουτοσμπολιὸ μπορεῖ νὰ τὴ μεταβάλη σὲ ὑπόνοιες κι' ὑπονοίες ἐπικίνδυνες γιὰ σᾶς. Γι' αὐτὸ ἤρθα νὰ σᾶς δῶ. Γιὰ νὰ σᾶς πῶ πόσο σᾶς ἐκτιμῶ καὶ νὰ σᾶς πληροφορήσω γιὰ ὅ,τι γύρω σας συμβαίνει. Σᾶς συνιστῶ λοιπόν, σὰν φίλος, ὅτι χρειάζεται ν' ἀλλάξετε ζωή. Πρῶτα-πρῶτα, πρέπει νὰ πάψετε νὰ παραμελῆτε τὰ θρησκευτικά σας καθήκοντα καὶ νὰ μὴν ἀσχολῆσθε μόνο μὲ τὸ ἐμπόριο. Ὕστερα νὰ μὴ κλεινόσαστε ἀπὸ γνωρίς στὸ δωμάτιό σας, παρὰ νὰ βγαίνετε ἔξω τὰ βράδυα, νὰ πηγαίνετε στὰ δημόσια κέντρα καὶ νὰ διανεύετε τὰ βράδυα, νὰ πηγαίνετε στὰ δημόσια κέντρα καὶ νὰ διανεύετε ἔξω

Ο ΓΑΜΟΣ ΜΟΥ

ΤΗΣ JUNE GIBSON

Σε καλό σας, χριστιανοί μου... Τόσο παραξενεύεστε πού πάντρεύτηκα ἐπί τέλους;... Τόσο ἀλλόκοτο σᾶς φαίνεται τὸ γεγονός, ὅτι χόρεψα κ' ἐγώ—σάν τόσες ἄλλες—τὸν γοητευτικό χορό τοῦ 'Ησαΐα;... Σὲ καλό σας, ἄλλη μιὰ φορά!...

Ὡστόσο, σὰν νὰ μὴν ἤγετε καὶ ἄδικο, ἐδῶ πέρα πού τὰ λέμε!... Μὲ ξέρατε τόσο δύσκολη, Θεέ μου, στὸ ζήτημα τοῦ γάμου, ὥστε μὲ τὸ δίκηο σας σταυροκοστηθήκατε, μόλις μάθατε πὼς παντρεύτηκα... Ἀφοῦ πρῶτα-πρῶτα ἔδωσα τὰ πατούτσια στὸ χέρι, σὲ στρατιὲς ὑποψηφίων, εἶνε κάπως ἐνδιαφέρον νὰ μάθετε, γιατί καὶ πῶς μ' ἐμπλεξε στὰ δίχτυα τοῦ ὁ τωρινός μου σύζυγος: Ὁ ἀγαπημένος μου Ρέτζιναλδ!...

Θὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω ὅλα ἀπ' τὴν ἀρχή... Θὰ σᾶς πῶ γιὰ ποιούς καὶ ποιούς λόγους ἔδωχνα ἀπὸ κοντά μου τοὺς ἐνογλητικούς μου θαυμαστάς, ὅς ὅπου ἔσσασε ἐπὶ τέλους ὁ διάβολος τὸ πόδι του καὶ δὲν μπόρεσα νὰ διόξω τὸν τελευταῖο καὶ μουρλό!...

Ἀκοῦστε με καὶ πιστέψτε με, γιατί μεταξὺ κωτεργαρέων — ὅπως εἶμαι κ' ἐσσαστε—χρειάζεται εἰλικρίνεια!

Ο ΜΟΡΡΙΤΣ

Ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ ξεφύτρωσε μπροστά μου. Ψηλός, ἀθλητικός, ξανθὸς καὶ γαλανομάτης. Σὰν ἔμπαινε στὰ σαλόνια, ὅλες μαζὺ — κυρίες καὶ δεσποινίδες — κάφφαναν ἐπάνω του πλαθητικὰ τὰ μάτια τους, λὲς καὶ τὰς χτυποῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ μυυσπία ξαφνική...

Ὕστερα ἔτρεχαν ὅλες στὸ τζάζ του, μὲ πεῖσμα τζόκεϊ στὶς κοῦρσες τοῦ «γκράν-πρί», καὶ πάσχιζαν ποιὰ θὰ πρωτοεῖχε τὴν τιμὴ νὰ χορέψη μαζύ του...

Ὅταν γελοῦσε, ξεκαρδιζόντουσαν κ' αὐτὲς στὰ γέλια κ' ὅταν μιλοῦσε, κρεμόντουσαν ἀπ' τὰ χείλη του.

Τὸν ἀηδίασα στὰ τελευταῖα, ἀθελά μου. Κ' ὅταν μὲ ξεμονάχιασε, κάποιο βράδυ, καὶ μοῦ ζήτησε τὴν ἰδέια νὰ μὲ ζητήση ἀπ' τὴ μαμά μου, τοῦ ἀποκρίθηκα πεισματωμένη:

—Μπορεῖς πρῶτα νὰ μοῦ πῆς, μὲ ποιὰ ἀπ' ὅλες θὰ σὲ μοιράζοσιμα;... Γιατί, ξέρεις, ἀντιπαθῶ τὰ ἀποφάγια!...

Μὲ κύτταξε κεραυνωμένος, ἐνῶ ἐγὼ θλιμμένη μυστικὰ γιὰ τὸν χαμό του, προσπαθήθηκα πὼς χασμουριέμαι ἀπὸ ἀνία καὶ τὸν ἄφησα σύχυλο καταιεσῆς στὸ σαλόνι...

Πάει κ' αὐτός!...

Ο ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἦταν καθηγητὴς τῆς Ζωολογίας σὲ κάποιο μεγάλο Λύκειο. Μοῦ τὸν σύστησαν σὲ κάποιο τσάϊ. Καθόταν στὸ τραπέζι ἀλλόγιστος σὰν παλοῦκι, κ' ἀμίλητος σὰν λυθρίνι, ἂν καὶ κατάπανε τὰ βουτήματα σὰν λιμασμένος καρχαρίας...

Μοῦ ρίχτηρε μὲ λαχτάρα ζαγαριοῦ, ποὺ μυρίστηκε λαγό. Τὸν συγχάρηκα μέσα μου γιὰ τὸ λεπτὸ γοῦστο του—ἤμουν ἡ πιὸ ὄμορφη τῆς παρέας!—μὰ κ' ἔπληξα ἀράντασται μαζύ του, ὅση ὥρα μοῦ μιλοῦσε...

Τί μοῦλεγε;... Ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει... Τὰ λόγια του ἐμπαιναν ἀπ' τὸ ἕνα μου αὐτί κ' ἔβγαιναν μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα ἀπὸ τ' ἄλλο!... Ὡστόσο, μπόρεσα ν' ἀρπάξω στὰ πεταχτὰ τὰς παρακάτω φράσεις του:

—...ἡ δὲ ἀηδών, γλυκύφθογγος ὡς ὑμεῖς, ἄδει συνήθως γλυκύτερον, ὅταν ἀμιλλᾶται πρὸς ἄλλην καί

—...συνήθως δὲ τὸ κρέας τῆς δορκάδος—ἐπίσης χαριέντως εὐλογίστου ὡς ὑμεῖς, δεσποινίς—προτιμᾶται παρὰ τῶν εἰδημόνων...

—...δεδομένου δέ, ὅτι οἱ ὀξυδερκεῖς ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀετοῦ—ἐράμιλλοι τῶν γοητευτικῶν ὑμετέρων—διακρίνουσι τὴν λείαν τῶν μακρόθεν...

Τὸν διέκοψα ἀγαναχτισμένη:

—...Καὶ τὸ χαριτόβρυτο κορμὶ τοῦ ἱπποποτάμου, ἐφάμιλλον μὲ τὸ ἰδικόν μου, ἀρέσκεται νὰ λούεται εἰς ὕδατα λασπώδη!... Μὰ δὲν μοῦ λέτε, κύριε καθηγητά, βαλθήκατε ἀπόψε νὰ μὲ συγκρίνετε μὲ ὅλα τὰ ζῶπόδα καὶ τετράποδα τοῦ κόσμου;

Μιὰ λάμψη καταπλήξεως παιχνίδισε στὶς χάντρες τῶν ματιῶν του, ἐνῶ τὸ ἀσχημομούρικο πρόσωπό του συσπάστηκε ἠλίθια. Κάτι πῆγε νὰ μουρμουρίση, μετάνοιωσε ὅμως ἀμέσως, κ' ἀφοῦ ὑποκλίθηκε μὲ ὕφος στραπατσαρισμένης ἀξιοπρεπείας, μοῦ... ἄδειασε κατόπιν τὴ γοντιά...

Πάει κ' αὐτός!...

Ο ΡΑΛΦ

Γνωριστήραμε μιὰ μέρα στὸ τέννις. Κάτσια σιγμὴ, ἰδρωμένοι, κουρασμένοι κ' οἱ δύο μας ἀπὸ πεισματάρικο παιχνίδι, ἀποτραβηχτήραμε στὴ βεράντα νὰ ποῦμε μιὰ δυσσινάδα.

Σὲ μισὴ ὥρα μέσα, ὕστερα ἀπὸ ἀτέλειωτη φλυαρία, ἀνακάλυψε νεαρός μου ὅτι ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ μου...

Ἄκουσα τὴν ἐξομολόγησί του, ἐπιφυλακτικά. Θέλησα νὰ ἐξακριβώσω πρῶτα, ἀν καὶ τὸ κεφάλι του ἦταν ἐπίσης γεμάτο, ὅπως ἡ κάσα τοῦ πατέρα του...

Τοῦ ζήτησα μιὰ ἑβδομάδα προθεσμία, πρὶν πῶ τὸ «ναί» καὶ μοῦ τὴν ἔδωσε μὲ ὕφος πονεμένο. Στὸ διάστημα αὐτό, ἐκεῖνος ἀποτρελλάθηρε μαζύ μου, ἐνῶ ἐγὼ συγχρόνως τὸν ψυχολογοῦσα, στὴν ἐντέλεια...

Σὰν τέλειωσε ἡ προθεσμία, πρῶτος αὐτὸς μοῦ ἔδωμσε τὴ συμφωνία μας. Κ' ὕστερα, μὲ ὕφος ἰκετευτικό, πρόσθεσε:

—Γιατί διστάζεις, καλή μου Λολίτα;... Γιατί συνφρώνεις περιφρονητικὰ τὸ χελλάκι σου, τόση ὥρα ποὺ μιλοῦμε;... Θὰ περάσης ζωὴ ὁ νευρεμμένη μαζύ μου... "Ολα θὰ σοῦ ἐπιτρέπω: Καὶ νὰ καπνίζης, καὶ νὰ φτύνης, καὶ νὰ βρίζης, καὶ νὰ πίνης, καὶ νὰ βάφεσαι, καὶ νὰ μιλᾶς τὰ φρύδια σου, καὶ νὰ κάνης ρεφρέα μ' ὅποιον θέλεις, καί...

Τὸν σταμάτησα ξηρά, λέγοντάς του:

—Γιὰ σύζυγό σου μὲ θέλεις, ἢ γιὰ φιλενάδα;...

Κ' ἐπειδὴ μὲ κύτταξε σὰν χάχας, ἀνίκανος νὰ μὲ νοιώση, σηκώθηκα ἀπότομα ὀρθή, τὸν χτύπησα προσπατευτικὰ στὸν ὦμο, κ' ἔφυγα ξεφωνίζοντάς του:

—Αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, μωρὲ μου, ὄχι σὲ γυναῖκες ταν, ἀλλὰ οὔτε καὶ σὲ φίλες των δὲν τὰ ἐπιτρέπουν οἱ ἄ ν δ ρ ὲ ς !...

Πάει κ' αὐτός!...

Ο ΟΛΙΒΕΡ

Ἦταν γυιὸς μονάχοριβος, ἑνὸς πλουσίου ἀγροκτηματία. Τὸν γνώρισα τὸ περασμένο καλοκαίρι, ὅταν παραιθρίσαμε στὴν ὄμορφη ἐξοχὴ θέλλα τοῦ πατέρα του...

Μοῦ ἄρεσε ἰστεροβολικά, μόλις τὸν πρωταντίκρυσα. Τὰ μάγουλά του εἶχαν τὸ χρῶμα φράουλας γινωμένης, τὰ μαλλιά του μεταξένια καὶ μαῦρα σὰν νύχτα δίχως φεγγάρι, καὶ τὸ πρόσωπό του φάνταζε σὰν σπάχι ἀεστωμένο...

Μοῦ ἄρεσε πολὺ ἡ συντροφιά του. Τρέχαμε μαζὺ σὰν ὁλοπρόθυμα λεβέντια, λερώναμε τὰ παπούτσια μας στὸ νοτισμένο γρασίδι, καὶ κυνηγούσαμε ὁλημερὶς πεταλοῦδες...

Στὴν ἀρχὴ μὲ γοήτευε ἡ δεινὸ τοῦ, ὅπως πρῶτα. Κ' ἄρχισε νὰ βλέπη, μὲ τρόμο, τὸ φάσμα τῆς πείνας νὰ τριγυρνάη στὸ σπιτικό του...

Ἡ ἀπελπισία εἶνε πάντοτε πολὺ κακὸς σύμβουλος.

Κοὶ ὁ φτωχὸς ψαρᾶς ἀποφάσισε ἐφαρμογὰ, γιὰ νὰ ἐλαφρώση τὰ βάρη τοῦ σπιτιοῦ τους—ἐξοικονομῶντας συγχρόνως καὶ λίγα χρήματα — νὰ πουλήση μιὰ ἀπὸ τὶς κόρες του σ' ἕνα ἐμπορο λευκῆς σαρκός. Ὁ τίμος αὐτὸς ἐπιχειρηματίας τοῦ εἶχε κάνει καὶ ἄλλοτε σχετικὲς προτάσεις. Μὰ ὁ ψαρᾶς δὲν εἶχε τότε ἀνάγκη κ' ἔδωσε τὸ «ἐμπόρου» τὴν ἀπάντησι ποὺ τοῦ χρειαζόταν.

Ὡστόσο, ἡ ἀνέχεια ἔκανε τὸν ψαρᾶ νὰ παραδεχθῆ καὶ ὁ ἴδιος στὸ τέλος ὅτι δὲν θάκανε ἄσχημα νὰ «ξεκάνηρ μιὰ ἀπὸ τὶς θυγατέρες του. Τοῦ κόστιζε βέβαια πολὺ πού θάχανε ἕνα κορίτσι του, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάνη κ' ἄλλοιώς. Καὶ πούλησε τὴν τρίτη καὶ ὡραιότερη θυγατέρα του, τὴν Καζοῦκε.

* * *

Ὅταν ὁ ἀγοραστὴς παρέλαβε τὸ ἐμπόρευμα, φρόντισε κ' ἐιδόφασε τὴν Καζοῦκε, τῆς ἔμαθε ὅ,τι πρέπει νὰ ξέρη μιὰ γκέισα, χορὸ δηλαδή, μουσική, καὶ καλὴ συμπεριφορά. Καί, ὕστερα, τὴν τοποθέτησε σ' ἕνα ταβερνεῖο.

Ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του ὁ ἔμπορος αὐτὸς ἐμπορος. Ἔκανε βέβαια πολλὰ ἔξοδα γιὰ νὰ... διαπαιδαγωγήση τὴν Καζοῦκε. Μὰ ἔφτασε ἐπὶ τέλους ὁ κερδος γ' ἀπεξηγωλῆ γιὰ ὅλες τὶς χρηματικές του θυσίες. Ὁ ταλαίπορος ὅμως αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ ὅτι ἔκανε τὸ λογαριασμό χωρὶς τὸν ξενοδόχο καὶ ὅτι δὲν θ' ἀπολάμβανε ποτὲ τοὺς καρπούς τῶν κόπων του.

Ἕνα μῆνα ὕστερα ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς Καζοῦκε στὸ τεῖοποτεῖο, ἡ νέα αὐτὴ κατώθωσε με τὴν ὀμορφιά της, τὴν ἐξωτικάδα της καὶ τὴ μόρφωσί της νὰ ξεπυκάλη τὸ Γιαμανότο, ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικό τοῦ ναυτικοῦ. Ὁ Γιαμανότο—πτωχόπατος, μὰ γόνος εὐγενοῦς οἰκογενείας— ἐρωτεύθηκε τὴν Καζοῦκε μὲ πάθος τόσο σφοδρό, ὥστε σκέφτηκε σοβαρὰ νὰ τὴν κρατήση ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Πρέπει τώρα νὰ σᾶς πληροφορήσουμε ὅτι ἡ γκέισες ἀνήκουν στὸν κάτοχό τους, μὰ μποροῦν ν' ἀποχτήσουν τὴν ἐλευθερία τους ἂν καταβάλλουν στὸν «ἐπιχειρηματία» τὰ χρήματα ποὺ ξόδεψε γιὰ τὴν ἀγορά καὶ τὴ διατροφή της.

Ὁ Γιαμανότο, λοιπόν, ἦταν διαθεμένος ν' ἀγοράση τὴν ἀγαπημένη του. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ πραγματοποίηση τὴν ἀπόφασί του γιατί δὲν εἶχε τὸ χρηματικὸ ποσὸν ποὺ τοῦ χρειαζόταν. Ἕνα μονάχα μέσον ὑπῆρχε γιὰ νὰ πάρη τὴν Καζοῦκε ἀπὸ τὸ τεῖοποτεῖο: Νὰ τὴν κλέψη. Ἡ πρᾶξις αὐτὴ θὰ εἶχε συνέπειες, γιατί ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀπαγάγη μιὰ νέα στὴν Ἰαπωνία καὶ δὲν θὰ τὴν στεφανωθῆ, καταδικάζεται σὲ θάνατο. Ὁ Γιαμανότο ὅμως ἦταν ἀποφασισμένος νὰ παραιτηθῆ καὶ ἀπὸ τὸ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἀποφασίσε μεφκούς συναδέλφους του ν' μεσολαβήσουν καὶ νὰ ὑποδείξουν στὸν ἐπιχειρηματία ὅτι καλὰ θὰ κάνη νὰ μὴ ἐπιμένη νὰ κάνη τὴν γκέισα πίσω.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπισκεφθήκαν τὸν ἐμπορον κὰ συνεννοήθησαν μαζύ του. Τοῦ μίλησαν μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ μὴ χαλάση τὴ συζύγια εὐτυχία ἑνὸς τόσο ταφφάτου ἀξιωματικοῦ.

—Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει ἀποκρίθηκε ὁ ἐπιχειρηματίας— εἶνε τὸ ὅτι δὲν θέλω νὰ ζημιωθῶ. Ἐννοῶ νὰ μοῦ ἐπιστραφῆ ἡ γκέισα, γιὰ τὴν ἀποία ξόδεψα τόσα χρήματα!

Οἱ ἀξιωματικοὶ τότε ἀναγκάστηκαν νὰ τοῦ δώσουν νὰ καταλάβη ὅτι ἂν ἐπέμενε νὰ πάρη πίσω τὴ γκέισα ἀπὸ τὸν Γιαμανότο, ἦταν πιθανὸν νὰ βρεθῆ κανένα ἀεροπλάνο ναυτικό, γιὰ νὰ παντρευτῆ τὴν γκέισά του.

Καὶ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός, χωρὶς νὰ χάση καιρό, συνεννοήθη μὲ τὴν Καζοῦκε, ἡ ὁποία τὸν ἀγαποῦσε καὶ αὐτὴ τρελλὰ καὶ κανόνισαν μαζὺ τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀπαγωγῆς. Κ' ἕνα ὡραῖο βράδυ, ἡ γκέισα βγῆκε μὲ τὸ φίλο της νὰ κάνη ἕνα περίπατο στὸν κῆπο τοῦ τεῖοποτεῖου — γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ ποτὲ ἐδῶ!...

Ὕστερ, ἀπὸ λίγο καιρό δέ, ἡ Καζοῦκε γινότανε γυναῖκα τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ.

Μὰ ὁ ἐπαχειρηματίας τῆς γκέισας, τρελλὸς μὲ τὴ σκέψη ὅτι ἔχανε τὴν ἐκμετάλλευσι τῆς καλύτερης νέας του, φοβέρισε τὸν ἀξιωματικό, ὁ ὁποῖος εἶχε παραιτηθῆ στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὶς τάξεις τοῦ ναυτικοῦ—νὰ τοῦ κάνη μήνυσι. Ὁ Γιαμανότο δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψη του τὶς ἀπειλὲς τοῦ ἐμπόρου. Ὡστόσο, ἐγχειρίδιο καφφαμένο στὴ ράχι του.

Ἡ... φιλική αὐτὴ ὑπόδειξις εἶχε ...ματαλήκτικα ἀποτελέσματα! Ὁ ἔμπορος ἄλλαξε... ἀμέσως γνώμη καὶ φάνηκε πρόθυμος νὰ παραιτηθῆ «εἰς τὴν βουλήσεις» κάθε δικαιώματος ἐπὶ τῆς Καζοῦκε...

* * *

Κ' ἔτσι ἡ Καζοῦκε καὶ ὁ Γιαμανότο, ποὺ εἶχαν κάνει στὸ μεταξὺ ἐπισημοις τὸ γάμο τους, μπορέσαν ν' ἀπολαύσουν ἄφοβα καὶ φανερὰ τὸν ἔρωτά τους. Ἡ μεγάλη ὄμως ἀγάπη τους δὲν ἐμπόδισε ν' ἀπαλληφθοῦν, ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, ὅτι εἶχαν φχτῆ σὲ μιὰ περιπέτεια εὐχάριστη βέβαια μὰ κ' ἐπικίνδυνη, γιατί τοὺς ἔλειαν τὰ οἰκονομικὰ μέσα.

Ὁ Γιαμανότο ὅρισε νὰ τὰ βρίσκη σκοῦρα. Δὲν ἀποκλείεται κὰ νὰ μετανόησε ἐπειδὴ ἀνέλαβε τὴν εὐθύνη τῆς συντηρήσεως μιᾶς γυναίκας, χωρὶς ν' ἀναμετρήση τὶς οἰκονομικές του δυνάμεις. Ὡστόσο, συνέβη τότε κάτι πολὺ περίεργο.

Ἡ ἀπόφασις, ἡ ἡρωϊκὴ ἀπόφασις τοῦ Γιαμανότο νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ ναυτικό καὶ νὰ καταστρέψη τὸ μέλλον του χάριν τῆς ἀγαπημένης του, τὸν ἔκανε συμπαθῆ σὲ ἑκατομμύρια Ἰαπώνων. Ὁ Γιαμανότο ἐθεωρήθη ἱπότης τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, σὲ μιὰ ἐποχὴ τόσο πεζή, ὅπως ἡ δική μας. Τὸ μέλλον ἀνοιγμένο ἐμπρός του εὐρύτατο. Μὰ ὁ Γιαμανότο ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀλύγιστους ἐκείνους τύπους ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κολακεύσουν τοὺς ἰσχυροὺς ἢ νὰ φαδιουργήσουν καὶ νὰ συνομοτήσουν γιὰ νὰ καταλάβουν μιὰ ἀνώτερη θέσι. Ἀφ' ἑαυτοῦ ἄφηνε πολλὲς εὐκαιρίες νὰ φύγουν μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του, ἂν δὲν εἶχε κοντά του τὴ γυναῖκα του.

Ἡ Καζοῦκε, σπουδασμένη στὴν τέχνη τῆς γοητείας τῶν ἀνδρῶν, συνεβούλευσε τὸ σύζυγό της νὰ ἐπρεπε νὰ κάνη γιὰ νὰ ἀναδειχθῆ καὶ νὰ ἐπιβληθῆ χωρὶς νὰ φανῆ δημοτικιστής. Ὁ Γιαμανότο ἀκολούθησε τὶς συμβουλές της καὶ κατώθωσε νὰ γίνη σιγὰ-σιγὰ κόμης, ναύαρχος, ἕνας ἀπὸ τοὺς μυστικοσυμβούλους τοῦ αὐτοκράτορος, ἕνας ἀπὸ τὰ πιὸ σημαίνοντα πρόσωπα τῆς χώρας τῶν Χρυσανθέμων.

Ὡστόσο, ἡ κόμισσα Καζοῦκε—ἕξωτικη γυναῖκα—δὲν ζήτησε ποτὲ τιμὲς καὶ δόξες. Ὑπόχωροῦσε πάντοτε μπρος στὸ σύζυγό της, ἀρκεσμένη ὅτι τὸν ἀνεγνώριζε γιὰ κάτω καὶ ἐξουσιαστή της, ἐνῶ στὴν ἀναγνωστικότητα τὸν ὑπερέβαινε αὐτήν... Μὰ ἡ κόμισσα ἔλαβε στὸ τέλος τὴν ἀνταμοιβή της γιὰ ὅλους τοὺς κόπους της. Ὁ αὐτοκράτωρ, θέλοντας νὰ φανῆ εὐχάριστος στὸ σύζυγό της, τὴν ἐπέτρεψε νὰ κάθεται στὶς δημόσιες τελετὲς καὶ συναθροίσεις στὸ θρόνο τῶν πρωκηπισσῶν. Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτή, ἡ κόρη τοῦ φτωχοῦ ψαρᾶ, ἡ ὁποία ἄκουσε τὸ σπάσιμο τῆς δικῆς κάσας, ὅταν πέθανε σὲ ἡλικία 13 ἐτῶν, περιστασιάζετο ἀπὸ τρομερὰ ἐγγόνους καὶ δισέγγονους, τοὺς ὁποίους κύτταζαν σὰν μάτια μὲ σεβασμὸ οἱ λαοφιλεῖς!

—Δὲν ξέρω τί θὰ πῆ ἀκόμα φιλὶ γυναίκας...

Η ΓΚΕΪΣΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΚΟΜΗΣΣΑ

Τί κάνει ἡ φτώχεια. Ὅταν φτάσει τὸ μαχαῖρι στὸ κόκκαλο. Ἡ ἀπελπισμένη ἀπόφασις ἑνὸς φτωχοῦ ψαρᾶ. Πῶς πούλησε τὴν κόρη του. Στὸ τεῖοποτεῖο. Ὁ φλογερὸς ἔρως τῆς Καζοῦκε.

Τελευταία πέθανε στὸ Τόκιο μιὰ ἀπὸ τὶς ἐνδοξότερες γυναῖκες τῆς σύγχρονης Ἰαπωνίας καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς διασημότερες γκέισες τῆς χώρας τῶν χρυσανθέμων —ἡ κόμισσα Καζοῦκε Γιαμανότο, σύζυγος τοῦ ἰδιαιτέρου μυστικοσυμβούλου τοῦ Μικάδου. Ἡ κηδεία της ἔγινε μὲ μεγάλη ἐπισημότητα. Προσέλαβε σχεδὸν μορφὴ ἐθνικοῦ πένθους ἐξ αἰτίας τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῆς μακαρίτισσας. Ὁλόκληρος ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἀκολούθησε τὴν ἐκφορὰ τῆς Καζοῦκε ὡς τὸν τάφο...

Καὶ ὅμως! ἡ γυναῖκα αὐτή, ἡ ὁποία γνώσται τόσες τιμὲς μὲ τὸ ζῆναί της, ἄρχισε τὴ σταδιοδρομία της ἀπὸ ἀπλὴ γκέισα, ἀπὸ χορεύτρια δηλαδὴ στοὺς εἰδικοὺς οἴκους διασκεδάσεως, ποὺ λέγονται κατ' εὐφημισμὸν στὴν Ἰαπωνία τεῖοποτεῖα... Πολλοὶ ξένοι ποὺ παρηκολούθησαν τὴν κηδεία της, φαντάστηκαν ὅτι ἡ Καζοῦκε Γιαμανότο—τῆς ὁποίας οἱ γιοι εἶνε σήμερα ἀνώτατοι ἀξιωματοῦχοι τοῦ Κράτους καὶ ἡ θυγατέρες της πάνω-πρεμμένες μὲ ἑξέχοντα πρόσωπα τῆς ἰαπωνικῆς κοινωνίας— θ' ἀνήκε σὲ κομμὰ πανάρχαια κ' ἔνδοξη οἰκογένεια. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε πολὺ διαφορετική...

Θὰ σᾶς ἐξιστορήσουμε τώρα τὴν καταλληλοτεῖη ζωὴ τῆς κόμησσας καὶ τὶς περιπέτειες ποὺ γνώρισε ὡσότου φθάσει στὶς ἀνώτατες βαθμίδες τῆς κοινωνικῆς ἱεραρχίας.

Πρὶν ἀπὸ ἑξῆντα περίπου χρόνια, ζοῦσε στὴν πολιτεία Νιῖγκάτα ἕνας φτωχὸς ψαρᾶς, ὁ ὁποῖος δαΰλευε σκληρὰ νύχτα καὶ μέρα γιὰ νὰ βγάλη τὸ ψωμὶ τῆς μεγάλης οἰκογενείας του. Μὰ ἡ ὑπερβολικὴ δουλειὰ τὸν εἶχε γοναίσει. Ὁ ψαρᾶς δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ἐργασθῆ ὅπως πρῶτα. Κ' ἄρχισε νὰ βλέπη, μὲ τρόμο, τὸ φάσμα τῆς πείνας νὰ τριγυρνάη στὸ σπιτικό του...

Ἡ ἀπελπισία εἶνε πάντοτε πολὺ κακὸς σύμβουλος.

Κοὶ ὁ φτωχὸς ψαρᾶς ἀποφάσισε ἐφαρμογὰ, γιὰ νὰ ἐλαφρώση τὰ βάρη τοῦ σπιτιοῦ τους—ἐξοικονομῶντας συγχρόνως καὶ λίγα χρήματα — νὰ πουλήση μιὰ ἀπὸ τὶς κόρες του σ' ἕνα ἐμπορο λευκῆς σαρκός. Ὁ τίμος αὐτὸς ἐπιχειρηματίας τοῦ εἶχε κάνει καὶ ἄλλοτε σχετικὲς προτάσεις. Μὰ ὁ ψαρᾶς δὲν εἶχε τότε ἀνάγκη κ' ἔδωσε τὸ «ἐμπόρου» τὴν ἀπάντησι ποὺ τοῦ χρειαζόταν.

Ὡστόσο, ἡ ἀνέχεια ἔκανε τὸν ψαρᾶ νὰ παραδεχθῆ καὶ ὁ ἴδιος στὸ τέλος ὅτι δὲν θάκανε ἄσχημα νὰ «ξεκάνηρ μιὰ ἀπὸ τὶς θυγατέρες του. Τοῦ κόστιζε βέβαια πολὺ πού θάχανε ἕνα κορίτσι του, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάνη κ' ἄλλοιώς. Καὶ πούλησε τὴν τρίτη καὶ ὡραιότερη θυγατέρα του, τὴν Καζοῦκε.

* * *

Ὅταν ὁ ἀγοραστὴς παρέλαβε τὸ ἐμπόρευμα, φρόντισε κ' ἐιδόφασε τὴν Καζοῦκε, τῆς ἔμαθε ὅ,τι πρέπει νὰ ξέρη μιὰ γκέισα, χορὸ δηλαδή, μουσική, καὶ καλὴ συμπεριφορά. Καί, ὕστερα, τὴν τοποθέτησε σ' ἕνα ταβερνεῖο.

Ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του ὁ ἔμπορος αὐτὸς ἐμπορος. Ἔκανε βέβαια πολλὰ ἔξοδα γιὰ νὰ... διαπαιδαγωγήση τὴν Καζοῦκε. Μὰ ἔφτασε ἐπὶ τέλους ὁ κερδος γ' ἀπεξηγωλῆ γιὰ ὅλες τὶς χρηματικές του θυσίες. Ὁ ταλαίπορος ὅμως αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ ὅτι ἔκανε τὸ λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο καὶ ὅτι δὲν θ' ἀπολάμβανε ποτὲ τοὺς καρπούς τῶν κόπων του.

Ἕνα μῆνα ὕστερα ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς Καζοῦκε στὸ τεῖοποτεῖο, ἡ νέα αὐτὴ κατώθωσε με τὴν ὀμορφιά της, τὴν ἐξωτικάδα της καὶ τὴ μόρφωσί της νὰ ξεπυκάλη τὸ Γιαμανότο, ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικό τοῦ ναυτικοῦ. Ὁ Γιαμανότο—πτωχόπατος, μὰ γόνος εὐγενοῦς οἰκογενείας— ἐρωτεύθηκε τὴν Καζοῦκε μὲ πάθος τόσο σφοδρό, ὥστε σκέφτηκε σοβαρὰ νὰ τὴν κρατήση ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Γιαπωνέζικο Τεῖοποτεῖο

Πρέπει τώρα νὰ σᾶς πληροφορήσουμε ὅτι ἡ γκέισες ἀνήκουν στὸν κάτοχό τους, μὰ μποροῦν ν' ἀποχτήσουν τὴν ἐλευθερία τους ἂν καταβάλλουν στὸν «ἐπιχειρηματία» τὰ χρήματα ποὺ ξόδεψε γιὰ τὴν ἀγορά καὶ τὴ διατροφή της.

Ὁ Γιαμανότο, λοιπόν, ἦταν διαθεμένος ν' ἀγοράση τὴν ἀγαπημένη του. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ πραγματοποίηση τὴν ἀπόφασί του γιατί δὲν εἶχε τὸ χρηματικὸ ποσὸν ποὺ τοῦ χρειαζόταν. Ἕνα μονάχα μέσον ὑπῆρχε γιὰ νὰ πάρη τὴν Καζοῦκε ἀπὸ τὸ τεῖοποτεῖο: Νὰ τὴν κλέψη. Ἡ πρᾶξις αὐτὴ θὰ εἶχε συνέπειες, γιατί ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀπαγάγη μιὰ νέα στὴν Ἰαπωνία καὶ δὲν θὰ τὴν στεφανωθῆ, καταδικάζεται σὲ θάνατο. Ὁ Γιαμανότο ὅμως ἦταν ἀποφασισμένος νὰ παραιτηθῆ καὶ ἀπὸ τὸ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἀποφασίσε μεφκούς συναδέλφους του ν' μεσολαβήσουν καὶ νὰ ὑποδείξουν στὸν ἐπιχειρηματία ὅτι καλὰ θὰ κάνη νὰ μὴ ἐπιμένη νὰ κάνη τὴν γκέισα πίσω.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπισκεφθήκαν τὸν ἐμπορον κὰ συνεννοήθησαν μαζύ του. Τοῦ μίλησαν μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ μὴ χαλάση τὴ συζύγια εὐτυχία ἑνὸς τόσο ταφφάτου ἀξιωματικοῦ.

—Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει ἀποκρίθηκε ὁ ἐπιχειρηματίας— εἶνε τὸ ὅτι δὲν θέλω νὰ ζημιωθῶ. Ἐννοῶ νὰ μοῦ ἐπιστραφῆ ἡ γκέισα, γιὰ τὴν ἀποία ξόδεψα τόσα χρήματα!

Οἱ ἀξιωματικοὶ τότε ἀναγκάστηκαν νὰ τοῦ δώσουν νὰ καταλάβη ὅτι ἂν ἐπέμενε νὰ πάρη πίσω τὴ γκέισα ἀπὸ τὸν Γιαμανότο, ἦταν πιθανὸν νὰ βρεθῆ κανένα ἀεροπλάνο

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Η ΜΑΦΦΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Μιά συμμορία πού τρομοκρατεῖ ὁλόκληρες περιφέρειες. Ἀπ' τὴν Ἰταλία στὴν Ν. Ἀμερική. Ἡ ἀπαγωγὴ δυό νέων. Ἕνα ἄνανδρο καὶ ἀπάνδρωπο κακούργημα. Ὅταν τὸ ἔγκλημα εἶνε ὀργανωμένο. Ὅπου ἐμφανίζεται καὶ ὁ πολύς Ἄλ Καπόνε κ.τ.λ.

ΜΙΛ ἀπὸ τὶς πρῶτες φροντίδες τοῦ Μουσολίνι, μόλις σταθεροποίησε τὸ φασιστικό καθεστώς, ἦταν νὰ ἐκμηδενίση τὴν περιβόητη τρομοκρατικὴ ὀργάνωση τῆς Μαφφίας, γιὰ τὴν ὁποία ἔχουμε γράψει τόσες φορὲς ὡς τώρα. Τὰ μέλη ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ Μαφφία, διωγμένα ἀπὸ τὴν Ἰταλία, κατέφυγαν στὴν Ἀμερική. Μὰ οὔτε καὶ κεῖ δὲν μπόρεσαν νὰ μείνουν, γιατὶ ἡ κυβέρνηση τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἔλαβε δρακόντεια μέτρα ἐναντίον τους. Ἡ Μαφφία μετεφέρθη τότε στὴν Ἀργεντινὴ καὶ ἄρχισε ἀμέσως τὴν αἱματηρὴ δράση της, μὲ κεραυνοβόλο ταχύτητα, τὶς ἀρχές, πρὶν ἐκεῖνες προφτάσουν νὰ ἀρχίσ. ὑπὸ τὴν ἀστυνομία καὶ τὴν ἀστυνομία τῶν ἐπαρχιῶν. Τὸ στρατηγικὸ αὐτὸ σχέδιο ἔπιασε. Σήμερα, ὁλόκληρη ἡ Ἀργεντινὴ εἶνε μπλεγμένη στὰ δίχτυα ποὺ ἄπλωσε πάνω της, σὰν ἀράχνη, ἡ Μαφφία.

* * *

Τὸν περασμένο Ὀκτώβριο, μερικοὶ κακοποιοί, μέλη τῆς Μαφφίας, ἀπήγαγαν τοὺς κ.κ. Ἀμπτέλ Ἀγιέζα καὶ Σαντιάγο Χουέο, δυὸ νέους τῆς καλύτερης κοινωνίας τοῦ Μπουένος Ἄϋρες, ἐνῶ ἔκαναν περίπατο μ' αὐτοκίνητο σ' ἕνα δρόμο σχετικῶς κεντρικό, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδεσαν τὰ μάτια, τοὺς ὡδήγησαν σ' ἕνα σπίτι, σ' ἕνα προάστειο τῆς πρωτεύουσης.

Ὁ Σαντιάγο Χουέο στάθηκε τυχερώτερος ἀπὸ τὸ φίλο του, γιατὶ ἦταν λιγώτερο πλούσιος. Οἱ κακοποιοὶ τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο γιὰ νὰ χρησιμεύση ὡς σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ Ἀγιέζα, ποὺ τὸν κράτησαν αἰχμάλωτο, καὶ τῶν γονέων τοῦ δυστυχισμένου νέου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ζητοῦσανε μεγάλα λύτρα.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ πλούσιοι γονεῖς τοῦ Ἀγιέζα φάνηκαν πρόθυμοι νὰ δώσουν τὰ λύτρα ποὺ τοὺς ζητοῦσανε οἱ ἀπαγωγεῖς, γιὰ νὰ ἀφήσουν τὸ γιό τους. Μὰ ἡ ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ συλλάβη τοὺς κακοποιούς, συνέστησε στὸν πατέρα Ἀγιέζα νὰ μὴ βιαστῆ νὰ καταβάλη τὰ λύτρα, γιατὶ ἴσως στὸ μεταξὺ ν' ἀνακαλύπτανε τὰ ἴχνη τῶν κακοποιῶν. Ἡ μέρες, ὅμως, περνούσανε καὶ ἡ ἔρευνες τῆς ἀστυνομίας δὲν κατέληγαν σὲ κανένα ἀποτέλεσμα.

Ὁ Χουέο δὲν μποροῦσε νὰ δώση στὴν ἀστυνομία καμμιὰ πληροφορία σχετικὰ μὲ τὴν τοποθεσία τοῦ σπιτιοῦ, στὸ ὁποῖο οἱ ἀπαγωγεῖς κρατοῦσαν αἰχμάλωτο τὸ φίλο του, ἐπειδὴ καὶ ὅταν τὸν πήγανε ἐκεῖ καὶ ὅταν τὸν ἄρησαν ἐλεύθερο, τοῦ εἶχαν δέσει τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ ξέρη ποῦ βρίσκεται ὁ σπίτι. Ἔξ ἄλλου, στὸ σπίτι αὐτὸ ὑπῆρχε ἕνα βαθὺ ὑπόγειο, μὲ μιὰ κατασκευὴ σκεπασμένη μὲ βάτα. Ἐκεῖ τὰ μέλη τῆς Μαφφίας κρατούσανε φυλακισμένο τὸν Ἀμπτέλ. Δυὸ «δεσμοφύλακες» στεκόντουσαν πάντοτε δίπλα του, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ δραπετεύση ἢ καὶ νὰ αὐτοκτονήση.

Ὅταν ἡ ἀστυνομία ἐπεξέτεινε τὶς ἐρευνές της καὶ στὰ περίχωρα τοῦ Μπουένος Ἄϋρες, οἱ κακοποιοὶ ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται σοβαρὰ μήπως ἀνακαλυφθῆ τὸ καταφύγιό τους. Καὶ τότε ὁ Καρμέλο Βίντι, ὁ τρομερὸς «μαφιόζο» ὁ ἀρχηγὸς δηλαδή, βλέποντας ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ αἰχμαλώτου δὲν ἤσαν ἐπαρκῶς πειθημονεῖ — ἀκολουθοῦντας τὴ συμβουλὴ τῆς ἀστυνομίας—νὰ καταβάλουν τὰ λύτρα, ἀποφάσισε νὰ ξεμπερδεύη μὲ τὸν Ἀμπτέλ. Ἕνα θῦμα λιγώτερο ἢ περισσότερο δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία γιὰ τὸν ἀδιαφορὸ αὐτὸν ἀρχηγό.

Κι' ἕνα πρωΐ, βοηθούμενος ἀπὸ δύο ἀνθρώπους του, ἔβγαλαν τὸν Ἀγιέζα ἀπὸ τὸ ὑπόγειο καὶ τὸν μετέφεραν σ' ἕνα γειτονικὸ κάμπο, μὲ τὰ χέρια δεμένα πισθάγκωνα καὶ μὲ τὰ μάτια πάντοτε δεμένα.

—Ποῦ μὲ πᾶτε; τοὺς ρώτησε ὁ Ἀμπτέλ, πρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του.

—Οἱ γονεῖς σου δὲν θέλουν νὰ μᾶς δώσουν τὰ λύτρα ποὺ τοὺς ζητήσαμε, ἀποκρίθηκε ὁ Βίντι. Ἡ στιγμὴ τῆς ζωῆς σου εἶνε μετρημένες!...

Πράγματι, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ Ἀγιέζα ἔπεφτε νεκρός, μὲ τὸ σῶμα τρυπημένο ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ «ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος»!

Ἔπρεπε τώρα νὰ ἐξαφανίσουν τὸ πτῶμα. Κι' ἐνῶ ἕνας ἀπὸ τοὺς δολοφόνους ἔβγαζε τὸ φοῦχο τοῦ θύματος, ἕνας ἄλλος ἄνοιγε ἕνα λάκκο στὸν ὁποῖο ἐρρίχναν τὸν Ἀμπτέλ.. Μὰ τὰ βάσανα τοῦ θύματός των δὲν τελείωσαν ἐδῶ. Γιατὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, οἱ κακοῦργοι, βρίσκοντας ἐπικίνδυνο νὰ ἔχουν ἕνα πτῶμα θαμμένο δίπλα στὸ σπίτι τους, τὸ ξαθάψανε γιὰ νὰ τὸ παραχώσουν κάμποσα χιλιόμετρα μακρύτερα.

Κατόπιν οἱ κακοποιοὶ ἔκαναν μερικὲς διαρρυθμίσεις στὸ σπίτι τους, σκεπάζοντας μ' ἕνα πλακόστρωτο πάτωμα τὸ ὑπόγειο, τὴν ὕπαρξη τοῦ ὁποίου ἐγκάφιξε ὁ Σαντιάγο Χουέο. Ἦσαν τώρα βέβαιοι ὅτι δὲν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο ν' ἀνακαλυφθοῦν.

* * *

Πέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες. Οἱ γονεῖς τοῦ Ἀγιέζα τὸ εἶχαν πάρει πειά ἀπόφαση ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ξαναδοῦν τὸ γιό τους καὶ τὰ εἶχαν βάλει μὲ τὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία τοὺς ἄφεν ἀπέτυχε νὰ δώσουν τὰ λύτρα γιὰ νὰ ἐλευθερωθῆ.

Σιγὰ σιγὰ οἱ κάτοικοι τοῦ Μπουένος Ἄϋρες ἄρχισαν νὰ προφέρουν μὲ τρόμο τὴ λέξη Μαφφία.

Μιὰ μέρα, ὅμως, ἀνακαλύφθη τὸ πτῶμα τοῦ Ἀγιέζα. Ἡ κοινὴ γνώμη τῆς Ἀργεντινῆς ἐξεθύμωσε τότε τὴν ἀγανακτησή της μὲ ἔντονες διαμαρτυρίες, ἀνωνύματα καὶ ἀναφορὲς πρὸς τὶς ἀρχὲς τοῦ Κράτους, τὶς ὁποῖες συμβούλευαν νὰ τιμωρήσουν παραδειγματικὰ τοὺς «σαλτεαντόρες», τοὺς «πιστολέρος» καὶ τοὺς «φιαφιόζος». Μὰ πῶς νὰ τιμωρηθοῦν οἱ κακοποιοί αὐτοί, ἀφοῦ ἐξακολουθοῦσανε νὰ παραμένουν ἀσύλληπτοι;

Γέλος, ὁ Χουέο κατόρθωσε ν' ἀνακαλύψη τὸ σπίτι στὸ ὁποῖο οἱ ἀπαγωγεῖς εἶχαν μεταφέρει μιὰ μέρα αὐτὸν καὶ τὸ δυστυχισμένο τὸν Ἀγιέζα.

Παρ' ὅλες τὶς διαφορὰ μέσες ποὺ ἔκαναν στὸ σύνημα, ὁ Χουέο κατάφερε ἀπὸ κάτι ἀσήμαντες λεπτομέρειες—ὅπως, λόγου χάριν, ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν δημάτων ποὺ ἔκανε, ἐνῶ ἦταν μὲ δεμένα τὰ μάτια, γιὰ νὰ περάση ἀπὸ ἕνα μακρὺ διάδρομο—ὅτι ἐκεῖ τοὺς εἶχαν πάει οἱ κακοποιοί.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲν ἦταν διόλου δύσκολο ν' ἀνακαλυφθοῦν καὶ νὰ συλληφθοῦν οἱ ἰδιοκτῆτα καὶ οἱ ἔνοικοι τοῦ σπιτιοῦ ἐκείνου. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι ἀντ' ὅλη τὴ συμμορία ἕνας μονάχα συνελήφθη. Καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγός, ὁ Καρμέλο Βίντι! Μὰ ἡ ἀνάκρισις δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ἀποσπάση καμμιὰ ὁμολογία σχετικὴ μὲ τὸ σατανικὸ ἔργο τῆς Μαφφίας, γιατὶ ὁ Βίντι πέθανε ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ παρουσιαζόταν μπρὸς στὴν ἀνακριτή...

* * *

Τὸ ἀγωνιῶδες πρόβλημα τῆς Μαφφίας ἐμφανίζεται σήμερα στὴ Νότιο Ἀμερική ὅπως ἄλλοτε στὴν Ἰταλία. Τὸ θάρρος καὶ ἡ τόλμη τῶν «μαφιόζι» δὲν ἔχει πειὰ ὅρια. Πρὶν ἀπὸ ὀλίγους μῆνες, οἱ κακοποιοὶ αὐτοὶ ἀπεφάσιαν νὰ ἀπελευθερώσουν μερικοὺς συναδέλφους τῶν, κρατουμένους σὲ μιὰ κεντρικὲς φυλακὲς τοῦ Μπουένος Ἄϋρες. Νοίκιασαν λοιπὸν ἕνα σπίτι ποὺ βρισκόταν ἑκατὸ περίπου μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ κτίριο τῶν φυλακῶν, ἐγκατέστησαν σ' αὐτὸ πλήρες συνεργεῖο καὶ ἄρχισαν, ἀπὸ τὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ, ν' ἀνοίγουν ἕνα τοῦνελ πρὸς τὴ διεύθυνσι τῶν πλυντηρίων τῶν φυλακῶν...

Τὸ ἄνοιγμα τῆς σήραγγος—διὰ τῆς ὁποίας οἱ μαφιόζοι θὰ φυγάδευαν τοὺς συντρόφους των—εἶχε προχωρήσει ὡς τὰ ἑξῆντα μέτρα ὅταν, ξαφνικά, ἔγινε μιὰ κατάληψις τοῦ ἐδάφους ποὺ κοντέστρεφε τὸ τοῦνελ, ματαιώνοντας καὶ τὰ σχέδια τῶν κακοποιῶν.

Οἱ μαφιόζοι, ἐκμεταλλευόμενοι τόσο τὴν παροιμιώδη φιλοξενία ποὺ παρέχει ἡ Ἀργεντινὴ Δημοκρατία στοὺς ἀλλοεθνεῖς, ὅσο καὶ τὴν ἐξ ἴσου παροιμιώδη ἀνικανότητα τῆς ἀστυνομίας της, κατώρθωσαν νὰ τρομοκρατήσουν τὴ χώρα. Ὁπλισμένοι μὲ μαυρομάνικα στιλέττα, σκληροὶ καὶ ἀποφασιστικοί, ἔχοντας στὸ στῆθος τους χαραγμένα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ πρέπει νὰ σκοτάνη», ἐκβιάζουν κατὰ τὴν παλαιὰ τους μέθοδο, ὄχι μονάχα τοὺς συμπατριῶτες τους ποὺ εἶνε ἐγκατεστημένοι στὴν Ἀργεντινή, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ντόπους.

Ἀλλοίμονο καὶ τρισαλλοίμονο σὲ κείνον ποὺ δὲν θὰ συμμορφωθῆ μὲ μιὰ ἐντολὴ ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὴ Μαφφία. Ἡ μικοτέρη τιμωρία ποὺ τὸν περιμένει θὰ εἶνε ἡ νὰ τὸν θάψουν ζωντανὸ ἢ νὰ χρησιμεύη τὸ σῶμα του γιὰ στόχο σὲ μερικοὺς ἐπιδέξιους σκοπευτές.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ G. D. CLAUDIO

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΦΙΛΙ

Ἡ Ἐβελίνα, τελευταία ἀπὸ ὅλους, εἶπε κ' ἐκείνη τὴ γνώμη της:

—Ναί, μπορεῖ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει τὸν ἄνδρα της καὶ ποὺ τοῦ εἶνε ἀπολύτως πιστή, νὰ φιλήση ἕναν ἄλλο ἄνδρα, δίχως γι' αὐτὸ ν' ἁμαρτήση.

Αὐτὰ τὰ λόγια της ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωσι στὶς φίλες της καὶ στοὺς φίλους της, γιατὶ ἡ Ἐβελίνα εἶχε ἀπομείνει σιωπηλὴ ὅση ὥρα μιλοῦσαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα, σ' ὅμορφο σαλονάκι της, γιὰ τὴ σοζιέτ· πίστι κι' ἀκόμα περισσότερο γιατὶ εἶχε προφέρει τὰ λόγια αὐτὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἦ ἀφοσιωμένη της στὸν ἄνδρα της ἦταν παροιμιώδης.

Ἡ γνώμη της λοιπόν, ποὺ τὴν εἶχε πῆ, μὲ μιὰ ἥσυχη κι' ἀτάραχη φωνή, θέβαιη γιὰ τὸν ἐαυτό της, θὰ φαινότανε σὰν μιὰ παραδοξολογία, ἂν δὲν ἦταν ποσήγνωστο ὅτι ἡ ὅμορφη γυναῖκα τοῦ μηχανικοῦ "Οσβαλντ δὲν ἔπαιζε μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνδρός της.

Ἡ σιωπὴ ποὺ ἀπλώθηκε τότε καὶ τὰ μάτια δλων ποὺ τὴν κοίταζαν προσεχτικὰ, τὴν ἔκαναν νὰ χαμογελάση καὶ νὰ τοὺς ἐξηγήση μὲ τὴν ἴδια γλυκειὰ καὶ ἥσυχη φωνή:

—Ἔχουν περάσει ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ παντρεύτηκα, δίχως νὰ μοῦ ἔχη περάσει ποτὲ ἀπὸ τὸ νοῦ καμμιὰ φορὰ ν' ἀπατήσω τὸν "Οσβαλντ. Κι' ὅμως ἐφίλησα ἕνα ἄλλο ἄνδρα ποὺ δὲν ἦταν οὔτε πατέρας μου, οὔτε ἀδελφός μου, ἀλλὰ ἀπλούστατα ἕνας ξένος κ' ἄγνωστος νέος· Γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανα δὲν θὰ μετανοήσω ποτέ, γιατὶ κ' ἐ "Οσβαλντ ποὺ τὸ ξέρει δὲν συλλογίστηκε ποτὲ νὰ μὲ κατηγορήση οὔτε καὶ μὲ τὸν πιὸ γλυκὸ τρόπο.

Ἡ φίλες της περίεργες τράβηξαν πιὸ κοντὰ στὴν Ἐβελίνα τὰς πολυθρόνες τους. Αὐτὴ ἡ περιπέτιά της θὰ ἦταν δίχως ἄλλο πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Κι' ἡ Ἐβελίνα τοὺς τὴν διηγήθηκε ἀμέσως, δίχως παρακάλια μὲ τὴν σαγηνευτικὴ φωνή της.

—Ἔμαστε τότε, τοὺς εἶπε, στὴν Ἀγγλία, ὅπου ὁ ἄνδρας μου διηθύνε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀνθοκαλλιεργεῖα. Ἡ ζωή· του ἦταν πάρα πολὺ κουραστική, γιατὶ ὁ "Οσβαλντ δὲν περιορίζόταν στὴ δουλειὰ τοῦ γραφείου, ἀλλὰ πήγαινε καὶ περνοῦσε ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα του ἀνάμεσα στοὺς «μανταδόρους», μέσα στὶς ἐπόγειες στοές, γιὰ νὰ ἐξετάζη τὴν κατάσταση τοῦ ἐδάφους, νὰ ἐπιβλέπη τὴ δουλειὰ τοῦ κάθε ἐργάτη καὶ τῆς κάθε μηχανῆς καὶ νὰ ἐλέγχη τὸ κάρβουνο ποὺ βγάζανε ἀπὸ τὰ σπλάγχα τῆς γῆς... Ἐγὼ περνοῦσα διαρκῶς ὧρες γεμάτες ἀγωνία, γιατὶ ἤξερα ὅτι ὁ ἄνδρας μου βρισκόταν ἐκεῖ κάτω καὶ φοβόμουν κάθε στιγμὴ γιὰ τὴ ζωή του. Μέσα στὶς στοὲς ὑπάρχουν πάντα τρομακτικοὶ κίνδυνοι καὶ κάθε σφρίγμα σεισμῆς μ' ἔκανε νὰ πετιέμαι ἀπάνω σὰν τρελλή.

ταν ἄδκα στὶς εἰσόδους, ὑψωνόντουσαν μέσα στὸ συνωφιασμένο θολάδι κι' ἐρχόντουσαν σ' ἀντίθεση μὲ τὴν τραγικὴ σιωπὴ ποὺ βασίλευε πέρα ἀπὸ τὰ κάγκελλα. Ὁ ἄνδρας μου, ὅχι ὅπως δὲν τὸν εἶχα δῆ ποτέ μου, ἔδινε ἐδῶ κι' ἐκεῖ γρήγορες κι' ἀποφασιστικὲς φωτογραφίες, ποζιτιβόντας νὰ ἐπιβάλη σ' ὅλους τὴν ψυχραιμία του. Ἡ στιγμὲς ποὺ περνοῦσαν, καθὼς περιμέναμε νὰ ξαναγυρίσουν τὰ συνεργεῖα βοηθείας μᾶς φαινόντουσαν αἰώνες. Στὸ Ὀρατόριο τῶν Πρώτων Βοηθειῶν, δίπλα στοὺς γιατροὺς, στεκόμαστε κι' ἐμεῖς, ἡ γυναῖκες τῶν διευθυντῶν ποὺ εἴχαμε γίνει ἄξαφνα νοσοκόμες. Τὰ πρῶτα θύματα ποὺ μετέφεραν ἐκεῖ, ἦσαν ἀρκετά.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν περιπαλοιθῆ ἀπὸ τὶς φλόγες τὴν ὥρα ποὺ ἔσκαβαν μέσα στὶς στοὲνες στοὲς γιὰ νὰ ἀγκάλουν τὸ **κάρβουνο, ἤταν κ'** ἕνας νέος ποὺ μοῦ κίνησε τὴν προσοχὴ καὶ τὴ συμπάθεια ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ὁ γιατρὸς ὅταν τὸν εἶδε, κούνησε ἀπογοητευμένος τὸ κεφάλι του. Ἡ τραυματικὴ ζέστη τῆς φωτιᾶς καὶ τὰ ἄρια του εἶχαν κάψει **τοὺς βρόγχους.** Κοντὰ πειὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σώση...

Μὲ τὰ μάτια κλεισπὰ καὶ μὲ μιὰ τραγικὴ ἀγωνία ζωγραφισμένη στ' ὄμορφο πρόσωπό του, παραλήρουσε... Τὰ χείλη του κουνιόντουσαν σπασμωδικὰ σὰν νὰ διψοῦσαν ἢ σὰν νὰ προσπαθοῦσαν νὰ προφέρουν μιὰ λέξι ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν ποῦν. Στεκόμουν ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν κάτσαζα μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ἤθελα νὰ τὸν σώσω μὲ κάθε τρόπο. Ἤθελα νὰ τὸν ἀρπάξω καὶ νὰ τὸν γλυτώσω ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου. Μὰ τί μποροῦσα νὰ κάνω; Στὴν ἀπελπισμένη ματιά τοῦ γιατροῦ εἶχα διαβάσει τὴν καταδίκη του. Εἶχε χαθῆ πειὰ κάθε ἐλπίδα... Τοῦ ἔδωξα τὸ στόμα, τὸ μέτωπο, τὸ στῆθος μὲ κοῦο νερό, γιὰ ν' ἀνακουφίσω λιγάκι τὴν ἀγωνία του. Ὁ δυστυχισμένος ἀναστέναξε καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ πίστεψα ὅτι θ' ἀνοιγε τὰ μάτια του κι' ὅτι εἶχε καλυτερέψει ἡ κατάστασί του. Τὸ πρόσωπό του ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη τὴν ἴδια ἀγωνία. Ἄξαφνα ὡστόσο φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ παράξενη λάμψη καὶ τὰ στεγνὰ χείλη του ποὺ τρέμανε σπασμωδικὰ; μπόρεσαν πειὰ νὰ προφέρουν τὴ λέξι ποὺ ἤθελαν:

—Μαρία..., ψιθύρισε ὁ νέος μ' ἕναν ἀνέκφραστο πόνο.

Ποιὰ ἦταν ἄραγε αὐτὴ ἡ Μαρία; Ἡ μισόσβυστη φωνή του μ' εἶχε κάνει ν' ἀνατριχιάσω. Ποιὰ ζητοῦσε τόσο ἀγωνιῶδες; Ἴσως κινένα ἀπὸ τὶ τραγικὰ κορίτσια ποὺ κρεμόντουσαν σὰν τρελλὰ ἀπὸ τὰ σιδερένα κάγκελλα τῆς εἰσόδου καὶ παρακαλοῦσαν μὲ κλάματα τοὺς φύλακες νὰ τ' ἀφήσουνε νὰ μποῦνε σ' δρυχεῖο. Ναί... Θὰ ἦταν καμμιὰ μικρὴ καὶ νόστιμη γυναικοῦλα ποὺ ὀνειρευόνανε μιὰ εὐτυχισμένη ζωή, δίπλα σ' αὐτὸ τ' ὄμορφο παιδί, σ' ἕνα ἀνθισμένο σπιτάκι μυρωμὰ ἀπὸ τ' ἀνθοσκουντρεῖο, στὴν ὄμορφη καὶ καταπράσινη ἐξοχή. Πόσο θὰ πονοῦσε ἡ μικροῦλα ἐρωτευμένη!... Πόσο θὰ μάτωνε ἡ καρδοῦλα της καθὼς θὰ κρατοῦσε τὰ σιδερένια κάγκελλα, κυτιτάζοντας μερωτὰ της μ' ἀπελπισμένα μάτια τὴν τραγωδία τοῦ δρυχείου!...

—Μαρία... ψιθύρισε πάλι μὲ τὴν ἴδια πονεμένη φωνὴ ὁ ἀγαπημένος της.

Κι' ἄρχισε τώρα νὰ λέη κάθε τόσο αὐτὸ τ' ὄνομα μὲ τόση τρυφερότητα, μὲ τόση ἀγάπη, σὰν νὰ ἦταν ἡ μόνη λέξι ποὺ εἶχε μάθει στὸν κόσμο. Τὰ χείλη του, ποὺ ἤσαν κόκκινα, σὰν νὰ εἶχαν ζωηρέψει, ζητοῦσαν ἕνα φιλὶ καθὼς προφέρανε μὲ ἀνέκφραστη γλυκύτητα τ' ὄνομα τῆς ἀγαπημένης του. Κι' ἄξαφνα ὁ νέος ἀνθρακωρύχος, μέσα στὸ σπασμωδικὸ παραλήρημά του, μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ τράβηξε κοντά του.

Ἐγὼ τότε ἔσκυψα ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν ἐφίλησα στὸ στόμα. Ἐκεῖνος χαμογέλασε, τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ ἀπεριγράπτη χαρὰ καὶ ξαναείπε μὲ περισσότερη γλυκύτητα:

—Μαρία...

Ἔπειτα δὲν ξαναμίλησε πειά. Τὰ μισανοιχτὰ μάτια του καφφώθηκαν μπροστὰ στὸ κενό, σὰν νὰ κυτιτάζανε κάποια ὀπτασία ποὺ ἔβλεπε... Τὰ χείλη του ὁστόσο, ἂν καὶ εἶχαν χάσει τὸ χρῶμα τους, ἐ ἀτηρούσαν ἕνα χαμογέλο εὐτυχίας. Τὸ ὀπτασία εἶχε δῆ μπροστά στὶς πελεπάδες ποὺ στιγμές, ὁ νέος ἀνθρακωρύχος; Θὰ εἶχε δῆ; δίχως ἄλλο **τὴν ἀ**γαπημένη του Μαρία ποὺ εἶχε τοῦ ἐ κοντὰ του καὶ τὸν εἶχε φιλήσει στὸ στόμα, ὅπως ἄλλοτε, ὅταν ἔκαναν ἀγκαλιασμένοι ὀνειρα μιᾶς εὐτυχισμένης ζωῆς. Καὶ γιὰ νὰ διατηρήσουν τὰ μάτια του ἀλάνω ἔκανε τὴ γλυκειὰ ὀπτασία ἔλεγε ἄλαφρὰ μὲ τὰ δάχτυλά μου τὰ βλεφαρίδα του...

.....

Σὲ σαράντα τόσες βασίλεψε μιὰ νυχτιὰ σιωπή. Ὅλοι εἶχαν διεφύρει κ' ἔλεγε κοιμόντουσαν ἀπὸ τὰ χείλη της. Ἡ Ἐβελίνα σταθήκε μιὰ στιγμὴ κ' ἔπειτα ἐρώτησε:

—Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ ἄνδρας μου αὐτό, μοῦ εἶπε μὲ ἀπλότητα: «Ἔκανες καλά». Ἡ καρδιά του δὲν ζήλεψε γιὰ τὸ φιλὶ ποὺ δώσαμε, ὅπως κ' ἡ δική μου δὲν ἔνιωσε ἀπὸ ἄμαρτία. Τὴν ὥρα τῆς τραγῳδίας τοῦ δρυχείου, εἶχα δώσει σ' ἐκεῖνο τὸ νέο, ποὺ ἤταν σχεδὸν παιδί, τὴν μόνη γλυκειὰ βοήθεια ποὺ μπορεῖ νὰ δώση μιὰ γυναῖκα...

Κεῖ, κεῖνο ποὺ προσδίδει μεγαλείπερο μυστήριο στὴν τρομοκρατικὴ αὐτὴ ὀργάνωση εἶνε ὅτι κανεὶς ἀπὸ τὰ μέλη της δὲν ξέρει ποιός εἶνε ὁ Ὕπατος Ἀρχηγός, τὸ σιδερένιο χέρι ποὺ διευθύνει τὴ στρατιὰ αὐτὴ τῶν ἐγκληματιῶν!

Ὁ "Αλ. Καπόνε, ὁ ἀρχηγὸς τῶν γκάγκστερς, ζήτησε πολλὲς φορὲς νὰ ἔρθη σ' ἐπαφὴ μαζύ του, γιὰ νὰ «συνεργασθοῦν». Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἀνακαλύψη! Καὶ οἱ «μαφιόζι» ποὺ εἶδε ὁ διαβόητος ἀρχιλαθρέμπορος, τὴν πληροφόρησαν ὅτι ἡ ὀργάνωσί τους δὲν... συνεργάζεται μὲ κανένα ἄλλο συγγενὲς σωματεῖο καὶ ὅτι ἐνοεῖ νὰ διατηρήση τὴν ἀνεξαρτησία της.

Οἱ μαφιόζοι συνεννοοῦντα μεταξύ τους μ' ἕνα συνθηματικὸ νόημα, τὸ ὁποῖο ὅμως μεταστρέπουν κάθε τόσο, γιὰ νὰ μὴ μπορῆ κανεὶς νὰ τὸ μάθη. Ἡ πειθαρχία ποὺ βασιλεύει στὴν ὀργάνωσί τους εἶνε κάτι καταπληκτικό. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ πειθαρχία, ἡ τυφλὴ ὑπακοὴ τους στοὺς «ἀνωτέρους» των ἀποτελεῖ τὴν κυριώτερη δύναμί τους, μιὰ δύναμι ἀνυπολόγιστη σὲ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα!

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΘΥΣΙΕΣ ΚΙ' ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΞΙΛΑΣΜΟΙ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ποιός μετανοεῖ πιό εὔκολα, ὁ ἄνδρας ἤ ἡ γυναῖκα; Ἡ ἐγκληματική ζωή τῆς Σοφίας Μποῦτλερ. Ἡ μεγάλη θυσία της κι' ὁ τραγικός θάνατός της. Ὁ ἐξιλασμός τῆς Ἔλσας Γκόρνετ, μιᾶς βασίλισσας τοῦ ὑποκόσμου τοῦ Λονδίνου, κλπ.

Ο συγγραφεὺς Ρυδόλφος Ἔμπερτ ἀναρωτιόταν ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, σ' ἕνα πολύκροτο ἄρθρο του ποὺ δημοσιεύτηκε σὲ μιὰ μεγάλη ἀμερικανική ἐπιθεώρηση, ἂν μετανοεῖ πιὸ εὔκολα ὁ ἄνδρας ἢ ἡ γυναῖκα. Κι' ὁ διάσημος συγγραφεύς, ὕστερα ἀπὸ μιὰ βαθειὰ ψυχολογική ἀνάλυση, κατέληγε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ γυναῖκα ἀναμφιβόλως μπορεῖ πιὸ εὔκολα ἀπὸ τὸν ἄνδρα ν' ἀλλάξῃ τελείως τὸν τρόπο τῆς ζωῆς της...

«Ἀκόμη κι' ὅταν ἡ γυναῖκα ἔχει πέσει στὴν πιὸ χαμηλὴ βαθμίδα τῆς ἁμαρτίας» —γράφει ὁ Ἔμπερτ— ὑπάρχει πάντα μιὰ ἐλπίδα σωτηρίας γι' αὐτή. Ἡ ἀπαισιοδοξία της δὲν φτάνει ποτὲ στὸ σημεῖο νὰ μὴν τὴν ἀφήνῃ νὰ βλέπῃ μιὰ τελευταία διέξοδο...»

Αὐτὸ τὸ θαῦμα ὅμως δὲν γίνεται ποτὲ μονάχο. Ὁ ἔρως εἶνε πάντα ὁ μεγάλος δημιουργός του. Αὐτὸς ὁ μυστηριώδης θεὸς ποὺ μᾶς κυβερνάει, ἔχει κάνει σχετικὰ θαύματα καὶ θαύματα. Θὰ σᾶς φέρουμε μερικὰ σχετικὰ παραδείγματα:

Ἡ Σοφία Μποῦτλερ, μιὰ ὄμορφη Ἀμερικανίδα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ πιὸ κομψὴ γυναῖκα τοῦ νυχτερινοῦ Μπροντγουαίη», ὅπως τὴν ἔλεγαν, ἦταν μέλος μιᾶς ἐπιφανίδνης καὶ τρομοκρατικῆς συμμορίας «γκάγκστερ» κι' εἶχε ἀνακατευθῆ στὰ πιὸ σκληρὰ κ.τ. στὰ πιὸ ἀποτρόπαια ἐγκλήματά τῆς. Τὸ θάρρος της, ἡ ψυχοκάνδυνη τόλμη της κι' ἡ ψυχραιμία της προκαλοῦσαν τὴν κατάπληξη καὶ τὸν θαυμασμό! Ἦταν μιὰ ἀτρόμητη καρδιὰ ποὺ ἀντιμετώπιζε ἄφοβα ὅλα τὰ πάθη καὶ δοκίμαζε ψύχραιμα κάθε δυνατὸ αἴσθημα κι' κάθε μεγάλη συγκίνηση. Ἡ σατανική, λοιπόν, ὀμορφιά της μὲ τὸ μοσαϊὸ καὶ ἀκατανόητο «σὲξ-ἀπῆλ» της προμήθειε ἀναφίλητες θύματα στὴ συμμορία τῶν «γκάγκστερ», ἡ ὁποία τὰ δολοφονοῦσε μ' ἕνα μυστηριώδη τρόπο καὶ τ' ἀποχήμνωνε.

Ἡ Σοφία Μποῦτλερ μπροστὰ στὸ αἷμα καὶ στὸ θάνατο χαμογελοῦσε σαρκαστικὰ μὲ τὸ κριστάλλινο γέλιο της καὶ δὲν ἔννοιωθε ποτὲ τῆς καμμιὰ τύψη γιὰ τὰ ἐγκλήματά της. Μιὰ ἡμέρα ὅμως ἔπεσε, τέλος, στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας καὶ σύρθηκε μαζὶ μὲ τοὺς συνενόχους της στὰ δικαστήρια. Ἐκεῖ πέρα πότε ἔκανε μιὰ μοιραία συνάντησι. Γνόρισε τὸ νεαρὸ Τσάρλι Γούντλεϊ, τὸ γυιὸ τοῦ διευθυντοῦ της. Καὶ τότε, αὐτὴ ἡ σκληρὴ γυναῖκα ποὺ δὲν εἶχε ἀγαπήσει κανένα στὴ ζωή της, ἔννοιωσε δαιμόνιος ἕνα χειραγωγοβόλο ἔρωτα γιὰ τὸν ὄμορφο Γούντλεϊ!... Τὸ πάθος αὐτὸ γεννήθηκε μέσα της ἄξαφνα καὶ τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ μιὰ ἀπείρεγραπτη ἀγωνία ποὺ πάλευε διαρκῶς νὰ τὴν κρατήσῃ κρυφή.

Ὁ νεαρὸς Γούντλεϊ ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν πελάτισσα τοῦ πατέρα του. Αὐτὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ τὴν εἶδε. Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς κομψοὺς Ἀμερικανοὺς δημοσιογράφους, παγίνγνωστος ἀπὸ τὰς «καμπάνιες» ποὺ ἔκανε γιὰ τὴν τρομοκρατικὴ δράσι καὶ τὰ ἐγκλήματα τῶν «γκάγκστερ». Μὰ κ' ὁ πατέρας του ὅμως, περίφημος διευθυντὴς τῆς Νέας Ὑόρκης, κατόρθωσε μὲ τὰ ἐπιχειρήματά του ν' παρουσιάσῃ τὴ Σοφία Μποῦτλερ ὡς ἕνα ἀθῶο θῦμα στὰ χέρια τῶν μυστηριωδῶν φίλων της καὶ νὰ πετύχῃ ἀπὸ τὰ δικαστήρια τὴν ἀθῳοσί της.

Λίγες ἡμέρες κατόπιν, ἡ Σοφία βρέθηκε μόνη μὲ τὸν Τσάρλι Γούντλεϊ καὶ τότε, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ κρατήσῃ κρυφὸ τὸ μυστικό της, τοῦ ἐξομολογήθηκε, μὲ τὰ πιὸ φλογερὰ λόγια τὸν ἔρωτά της.

—Ἐρωτευμένη; Ἐσεῖς; παραξενεύτηκε χαμογελώντας ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος. Δὲν θὰ μὲ κάνετε ποτὲ νὰ πιστέψω ὅτι μιὰ γυναῖκα σὰν κι' ἐσᾶς μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ! Ἐλάτε δά... Ὁμολογῆστε ὅτι αὐτὸ ποὺ νομίζετε ὅτι εἶνε ἔρως, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἔξαψη ποὺ μπορεῖ νὰ σβύσῃ μέσα σὲ λίγες ὧρες...

—Μὰ γιατί δὲν μπορῶ ν' ἀγαπήσω; τὸν φώτησε ἐκείνη μ' ἕνα ἀνιγμένο κλάμμα στὴ φωνή. Μήπως δὲν ἔχω κι' ἐγὼ καρδιά;

—Ναί, μὰ ἡ καρδιά σας εἶνε τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες!... Ἀγαπᾶ, σημαίνει ὅτι εἶμαι ἕτοιμος ν' ἀπαρνηθῶ τὰ πάντα, τὰ πιὸ προσφιλῆ μου πράγματα καὶ νὰ θυσιαστῶ ἀκόμα γιὰ τὸν ἔρωτά μου!... Ἐσεῖς εἶσθαστε ἱκανὴ γι' αὐτό, δίχως νὰ μετανοήσετε ὕστερα πικρὰ γιὰ ὅ,τι θὰ κάνετε ἀπάνω σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας;...

Ἡ Σοφία Μποῦτλερ τὸν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια μ' ἕνα παράπονο, ἐνῶ μέσα στὴν ψυχή της ἀλληλοσυγκρούονταν τὰ πιὸ ἀντίθετα αἰσθήματα. Στὴν ἀρχή, τὸ ἔνστικτό της ἐπαναστάτησε, ὅπως ἄλλοτε κ' ἤθελε νὰ ἐπιδιώξῃ τὸν ἔρωτά της διὰ τῆς βίας! Ἔπειτα, ἕνα αἴσθημα γαλήνης καὶ ταπεινώσεως τὴν ἔκανε νὰ ἐλπίσῃ ὅτι μόνο μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τοῦ ἐξιλασμοῦ θὰ μποροῦσε νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπη τοῦ ὄμορφου Γούντλεϊ.

—Θέλετε ν' ἀταρνηθῶ τὰ πάντα γιὰ τὴν ἀγάπη μου; εἶπε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο. Θὰ τὸ ἤθελα κι' ἐγὼ αὐτό! Ἂν λοιπὸν βρῶ τὴ δύναμι ν' ἀλλάξω τὴ ζωή μου, θὰ μ' ἀγαπήσετε καὶ σεῖς;

Ὁ Γούντλεϊ, ταραγμένος, γύρισε καὶ τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια.

—Ἂν τὸ κάνετε αὐτό, τῆς εἶπε, θὰ εἶνε μιὰ ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἔρωτάς σας εἶνε ἀληθινός!

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ Σοφία Μποῦτλερ ἔγινε ἄφαντη ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη.

Στὴν ἀρχή, ὅλοι πίστευαν ὅτι εἶχε πληρώσει μὲ τὴ ζωή της τὰ τόσα καὶ τόσα ἐγκλήματά της. Σὲ λίγο ὅμως ὁ Τσάρλι Γούντλεϊ δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ ὅτι ἡ συνένοχος τῶν «γκάγκστερς» εἶχε ποιήσει ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε κ' ὅτι εἶχε δώσει ὅλα τὰ λεπτά της στὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα!... Ἔμαθε ἀκόμη ὅτι ἡ «πιὸ κομψὴ γυναῖκα τοῦ νυχτερινοῦ Μπροντγουαίη» ζοῦσε τώρα σ' ἕνα φτωχικὸ δωμάτιο κ' ὅτι ἐργαζόταν ὡς ἐμαγνελκὲν» σ' ἕνα μεγάλο Οἶκο Μόδας.

Ὁ Γούντλεϊ θέλησε τότε νὰ τὴν συναντήσῃ, μὰ ὅταν ἐκείνη ἔμαθε ὅτι ἦξερε τὴ ζωή της, ἔγινε πάλι ἄφαντη γιὰ δεύτερη φορά... Ἠθέλε νὰ ὑποφέρῃ, νὰ πονέσῃ καὶ νὰ ταπεινωθῆ ἀκόμη περισσότερο, γιατί καταλάβαινε ὅτι μονάχα ὁ πόνος θὰ μποροῦσε νὰ τὴ μεταμορφώσῃ, νὰ τὴν κάνῃ ν' ἀλλάξῃ τὴ ζωή της.

* * *

Ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τώρα κι' αὐτός, ἄρχισε νὰ τὴν ἀναζητᾶ ἀπελπισμένα καὶ τέλος, τὴν βρῆκε μιὰ ἡμέρα κρυμμένη σ' ἕνα φτωχικὸ δωμάτιο μιᾶς πολυκατοικίας τοῦ Μπροῦκλιν. Πόσο ὅμως εἶχε ἀλλάξει! Ἡ δυστυχία κι' ὁ πόνος εἶχαν ἀφήσει βαθειὰ σημάδια στ' ὄμορφο πρόσωπό της. Τὰ μάτια της ὁπόσο δὲν ἔλαμπαν πειὰ ἀπὸ τὸ σατανικὸ ἐκείνο φῶς ποὺ τοὺς ἔδινε μιὰ τόσο ἐπικίνδυνη γοητεία. Ἦσαν τώρα ἀχνὰ μὲ μιὰ γλυκειὰ καὶ πονεμένη ἔκφρασι.

Ὁ Γούντλεϊ, τρέμοντας ἀπὸ τὴν συγκίνησι μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀπόστευτη μεταμόρφωσι, τῆς ζήτησε ἀμέσως νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Μά ἡ Σοφία Μποῦτλερ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ ἔχῃ τύψεις γιὰ τὸ ἐγκληματικὸ παρελθόν της, κ' ἀρνήθηκε νὰ δεχθῆ μιὰ τόσο μεγάλη εὐτυχία. Δὲν εἶχε πονέσει ἀρκετά, δὲν εἶχε ἐξιλεωθῆ ἀκόμη!... Τὸ ν' ἀπαρνηθῆ τὴν εὐτυχία της, ἦταν ἡ μεγαλύτερη τιμωρία γιὰ τὰ παλιὰ ἀπάνθρωπα ἐγκλήματά της!...

Κι' ἡ Σοφία Μποῦτλερ χάθηκε πάλι γιὰ τρίτη φορά, μὰ αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ τελευταία.

Ὁ Γούντλεϊ ἔμοιαζε πάλιν ὅπ εἶχε ἐργασθῆ τρία ὁλόκληρα χρόνια ὡς δεσμοφύλακας στὶς γυναικεῖες φυλακὲς τῆς Νέας Ὑόρκης κ' ὅτι τέλος εἶχε πεθάνει ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὶς στερήσεις, προφέροντας μὲ τὴν τελευταία πνοή της τ' ὄνομά του...

* * *

Μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ἡ Ἔλσα Γκόρνετ, περίφημη στὸ Λονδῖνο, γιατί εἶχε δώσει ἀναρίθμητες φορὲς τὸ ἀσμα τῆς γιὰ νὰ σώσῃ διαφόρους ἀρρώστους, ἦταν κι' αὐτὴ ἄλλοτε μιὰ ἀπὸ τὶς βασίλισσες τοῦ ὑποκόσμου. Εἶχε ἀγαπήσει μ' ἕνα ἀπεριγράπτο πάθος ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ τρομεροὺς ἐγκληματίας τοῦ Χοιλάτ Τσάπελ κ' εἶχε φτάσει στὸ σημεῖο νὰ πάρῃ ἀπάνω της ὅλα τὰ κακουργήματά του γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴ φυλακή. Φυλακίστηκε λοιπὸν αὐτή, μὰ φαντάζεται κανείς τὸν πόνο της, ὅταν ἔμαθε, ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, ὅτι ὁ ἀγαπημένος της εἶχε πεθάνει. Ἡ Ἔλσα Γκόρνετ θεώρησε τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ χτύπημα τῆς μοίρας ὡς μιὰ θεϊκὴ τιμωρία, κ' ἀπὸ τότε πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐξιλεωθῆ μὲ τὴ δύναμι τοῦ ἔρωτός της καὶ ν' ἀλλάξῃ ζωή.

Ὅταν βγῆκε λοιπὸν ἀπὸ τὴ φυλακή, γράφτηκε ἀμέσως στὸ σύλλογο τῶν ἀνθρώπων ποὺ δίνουν τὸ αἷμα τους γιὰ τοὺς ἀρρώστους κ' ἡ ἄλλοτε βασίλισσα τοῦ ὑποκόσμου ποὺ σώριαζε γύρω της τὸ θάνατο, ἄρχισε νὰ σώζῃ τώρα ἀναρίθμητες ἀνθρώπινες ζοές...

Μιὰ μέρα, τέλος, ποὺ εἶχε δώσει σὲ μιὰ μετάγγισι ἀρκετὸ αἷμα, ἔμαθε ἄξαφνα ὅτι κινδύνευε κι' κάποιος ἄλλος ἄρρωστος. Ἡ Ἔλσα Γκόρνετ ἤθελησε τότε νὰ τὸν σώσῃ κι' αὐτὸν μὲ τὸ αἷμα ποὺ τῆς ἀπόμενε, ἂν κ' οἱ γιατροὶ δὲν θέλησαν νὰ τῆς κρύψουν ὅτι κινδύνευε ἡ ζωή της. Μὰ ἡ Ἔλσα, ἀποφασισμένη καὶ νὰ θυσιαστῆ ἀκόμη γιὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὸ παρελθόν της, ἔσωσε τὸν ἄρρωστο καὶ πέθανε ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα στὸ κορεβδάτι ἑνὸς νοσοκομείου μ' ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο στὰ χείλη...

* * *

Χαρακτηριστικὴ ἐπίσης ἡρωΐδα τέτοιων ἐξιλασμῶν ἦταν κι' ἡ Λουκιανὴ Γκότεβελτ, μιὰ ἀπὸ τὶς ὄμορφες, τὶς πιὸ κομψές, ἀλλὰ καὶ τὶς πιὸ μυστηριώδεις γυναῖκες τοῦ Λονδίνου. Ζοῦσε μιὰ πολυτελῆ ζωὴ καὶ γλεντοῦσε μὲ ἀφάνταση σπατάλη χρήματα ὅπ' νύχτα σ' ἀριστοκρατικὰ κέντρα τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Ἔλεγαν ὅτι ἦταν κατάσκοπος κι' ἀρχηγὸς τῶν «Κίτρινων Γαντιῶν», μιᾶς συμμορίας ἀπατεώνων... Ἡ ζωή της ἦταν ἕνα σκοτεινὸ μυστήριο! Μιὰ ἡμέρα ὅμως στὴν κοσμικὴ κίνηση τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύτηκε ὅτι ὁ νεαρὸς λόρδος Ρόυλλαντ εἶχε φανίσει ἕναν ἐνοχλητικὸ θαυμαστή της κι' ὅτι εἶχε πληρωθῆ θανάσιμα κατὰ τὴν μονομαχία ποὺ εἶχε γίνει ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἄρχισε τὸ μεγάλο δράμα τῆς μυστηριώδους Γκότεβελτ. Ἡ κατάσκοπος ἐρωτεύθηκε παράφορα τὸν νεαρὸ λόρδο Ρόυλλαντ ποὺ εἶχε φανατικοποιήσει τὴ ζωή του γιὰ χάρι της... Ὅστερα ὁπόσο ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἡ ἐφημερίδες ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν πρόοδο χρεοκοπία τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ λόρδου Ρόυλλαντ καὶ γιὰ τὴ βέβαια κατάπιδεση του καὶ φυλάκισί του. Μὰ πρὶν περάσει λίγος καιρός, ἡ ἴδιες ἡ ἐφημερίδες πληροφοροῦσαν πάλι τὸ κοινό τους ὅτι ὁ νεαρὸς λόρδος εἶχε πληρώσει ὅλους τοὺς πιστωτές του! Ποιός ἄραγε τοῦ εἶχε δώσει τὰ χρήματα; Ποιός τὸν εἶχε σώσει; Δὲν τὸ ἤξερε οὔτε κι' ὁ ἴδιος...

Μὰ τὸ μυστήριο αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ διαφωτισθῆ. Ὁ λόρδος Ρόυλλαντ, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἦταν ἀπὸ τὴν ἱπότιη Γκότεβελτ, ἡ ὁποία τοῦ ἔγραφε:

«Ἐσεῖς, γιὰ μένα, ποὺ εἶμαι μιὰ γυναῖκα ἀνάξια κάθε στοργῆς καὶ καλοσύνης, φερωνυνήψαστε, δίχως νὰ συλλογιστῆτε τίποτα τὴ ζωή σας. Δεχτῆτε λοιπὸν τὰ χρήματα ποὺ σᾶς ἐστειλα. Εἶνε τὸ μόνον ποὺ μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς... Σᾶς χρωστῶ μεγάλη εὐγνωμοσύνη, γιατί μοῦ δείξατε τὸν καλὸ δρόμο, τὸ δρόμο τοῦ ἐξιλασμοῦ... Εἶνε ἕνα δῶρο ποὺ ἀξίζει μιὰ ὁλόκληρη ζωή. Μ' ἐσώσατε, καὶ γι' αὐτὸ θέλησα κ' ἐγὼ νὰ σᾶς σώσω...»

Κι' ἡ Λουκιανὴ Γκότεβελτ, πέθανε ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο στὸ Παρίσι πάμπτωχη μέσα στὴν πιὸ μαύρη δυστυχία...

Ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν τὰ δυὸ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα βλέπει κανεὶς ὅτι ἡ γυναῖκες εἶνε ἱκανὲς γιὰ τὶς πιὸ μεγάλες θυσίες καὶ γιὰ τοὺς πιὸ τραγικοὺς ἐξιλασμούς.

Ἡ Σοφία Μποῦτλερ στὴ φυλακή

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικολ. Β. Δαμανοῦ, Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας 209. Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἴδους ἀστικαὶ ὑποθέσεις παρ' ἅπασι τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις. Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοικητικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑποθέσεις. Ὧραι γραφείου 8—9 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

Ἡ Γκάμπυ Μορλαί, ἡ ἀλησμόνητη πρωταγωνίστρια τοῦ «Κατηγορουμένη, ἐγέρθητι!», εἶνε σήμερα ἕνας ἀπὸ τοὺς δημοφιλέστερους ἀστέρες τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου. Τὸ τριψερὸ καὶ μελαγχολικὸ χαμόγελό της κάνει πολλὲς ἀνδρικὲς καρδιὲς νὰ χτυποῦν γλυκά.

Ὅπως ἡ Μαρί Μπέλ καὶ ἡ Ἀναμπέλλα, ἔτσι καὶ ἡ Γκάμπυ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἄρχισε νὰ παίζῃ στὸν κινηματογράφο, δὲν ἐγκατέλειψε καὶ τὸ θέατρο. Ὁλόκληρους μῆνες δούλευε δέκα καὶ δώδεκα ὧρες στὸ στούντιο καὶ τὸ βράδυ ἔπαιζε στὸ θέατρο μὲ κέφι, δροσιὰ καὶ μπρίο, σὰν νὰ πέρασε ὅλο τὸ ἀπόγευμά της ξεπλωμένη σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ σαΐζ-λόγκ. Πῶς μπόρεσε, ὅμως, ν' ἀνθέξῃ σ' αὐτὴ τὴν ὑπερκόπωσι; Ἕνας Παρισινὸς δημοσιογράφος τὴν ἐρώτησε τὴν τελευταία καὶ τῆς ἔκανε αὐτὸ τὸ ἐρώτημα.

—Ἀπλούστατα! ἀποκρίθηκε ἡ Γκάμπυ γελῶντας. Βάσταξα τὴν κούραση ἐπειδὴ ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐργασθῶ τόσο πολύ! Μάλιστα! Εἶμαι, ξέρετε, πεισματάρα. Ὅταν ἀναλάβω τίποτε, θέλω νὰ τὸ τελειώσω. Τὴν ἐποχὴ ποὺ γύρεψα τὸ «Κατηγορουμένη, ἐγέρθητι!», ἔπαιζα τὸ βράδυ στὸ θέατρο ἕνα ἔργο τοῦ Ἀνρῦ Μπερνστάϊν, καὶ, συγχρόνως, γυριναζόμουν γιὰ ἕνα ἀερόπλοιο νούμερο ποὺ θὰ ἔκανα στὸ χορὸ τῆς «Ἑνώσεως Καλλιτεχνῶν»... Τὸ νούμερο αὐτὸ ἦταν νὰ ἀνεβοκατέβω σὲ μιὰ σκάλα μὲ τὸ κεφάλι πάντοτε πρὸς τὰ κάτω... Πολὺ δύσκολο γύμνασμα. Ἐπιχειρήσατε ποτὲ νὰ τὸ κάνετε;...

—Ὄχι, ὄχι! εἶπε ὁ δημοσιογράφος. Μά, ὕστερα ἀπὸ τόση δουλειά, δὲν ἰσᾶς ἔμενε καιρὸς νὰ ξεκουρασθῆτε...

—Κοιμόμουν τρεῖς ὧρες τὸ ἐξωτερικόωρο. Ἤρθαν, ὅμως, μέρες ποὺ δὲν ξάπλωσα διόλου σὲ κρεβάτι. Μόλις τελείωνε τὸ θέατρο, μ' ἔπαιρναν διάφοροι φίλοι μου καὶ πηγαίναμε ἀπὴ Μονμάρτρη ἢ ἀπὸ Μονπαρνάς. Ἐκεῖ, ξεμπρόδιαμε στὶς πέντε τὸ πρωΐ. Πήγαινα τότε σπίτι μου, ἔπαιρνα ἕνα μπάνιο, ἔκανα μισὴ ὧρα γυμναστική καὶ ὕστερα κοιμοῦσα γιὰ τὸ σπούντιο... Ὡστόσο, κάποτε τὰ χρειάζεσθε. Ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ φύγω γιὰ μιὰ τουρνέ, κρυολόγησα ξαφνικά. Μ' ἔπιασε συφάντα πυρετός... Ἐλάτε ὅμως ποὺ δὲν μποροῦσα ν' ἀναπαυθῶ! Ἔπρεπε νὰ φύγω ἀμέσως γιὰ τὴ Νίκαια, νὰ δώσω μερικὲς παραστάσεις καὶ ἀπὸ κεῖ νὰ μπῶ σ' ἕνα καράβι γιὰ τὴν Αἴγυπτο... Καὶ εἶπα στὸν ἑαυτό μου:

«—Πιστέ μου Γκάμπυ, δὲν σοῦ μένει καιρὸς ν' ἀρρωστήσῃς».

»Κι' ἔγινα καλὰ ὡς ἐκ θαύματος!

—Ἀ! ὁ γιατρός σας δὲν θὰ κάνῃ λεπτὰ ἀπὸ μιὰ πελάτισα ὅπως ἐσεῖς!—παρατήρησε γελῶντας ὁ δημοσιογράφος.

—Ὁ γιατρός μου εἶνε πολὺ φίλος μου. Μόλις βήξω λιγάκι, μοῦ λέει νὰ πάρω ἕνα σιρόπι φράμπασα, τὸ ἕνα πιὸ συχαμερὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο. «Σύμφωνοι, γιατρέ μου», τοῦ λέω. Καὶ πίνω

Ἡ Γκάμπυ Μορλαί

πολὺ φάρμακα, ἀλλὰ ὅμως δὲν ἀρρωστῶ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἡ ἀρρώστεια μὲ ἀγαπᾶ πολύ. Ἔρχεται κοντά μου κάθε φορὰ ποὺ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἀναπαυσί. Ἔρχεται ἀκόμη καὶ ὅταν δουλεύω σὲ μιὰ ταινία ἀξιοθέατη. Ἔρχεται ἀκόμη καὶ ὅταν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἀναπαυσί

Ἀστυνομικά διηγήματα

Τοῦ Ο' Χένρυ

Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Τζίμμυ

Ο Διευθυντής τῶν φυλακῶν τῆς Ἰνδιάνας κάλεσε στὸ γραφεῖο του τὸν κατάδικο 9762 καὶ τοῦ εἶπε χαμογελῶντας μὲ καλωσύνη :

— Τζίμμυ Βαλεντίν, σήμερα τελειώσατε πειά τὴν ποινή σας... Εἴσαστε ἐλεύθερος! Μὰ σᾶς δίνω μιὰ παρηγορὶ συμβουλή : Μὴ ξαναπάτησετε στὸ ἑξῆς κανένα χρηματοκιβώτιο...Δουλεύετε τίμια, ὅπως κερδίζει ὅλος ὁ κόσμος τὸ ψωμί του.

— Δὲν ἔκανα καμμιὰ διάρρηξη στὴ ζωή μου, κύριε Διευθυντά! Φώναξε ὁ Τζίμμυ, κάνοντας τάχα τὸν ἐκπληκτο. Εἶμαι ἀθῶος!.. Μὲ καταδίκασανε ἀδίκως...

—Ἐλάτε, πέρασαν πειὰ ὅλ' αὐτά!.. Τοῦ ξαναεῖπε ὁ Διευθυντής. Ἀντίο, Τζίμμυ Βαλεντίν καὶ μὴ ξεχνᾶτε τὴ συμβουλή μου...

Ὁ κατάδικος 9762 γύρισε στὸ κελλί του, πῆρε τὰ πράγματά του καὶ τὸ ἴδιο ἐκείνο πρωὶ πέρασε τὸ κατῶφλι τῆς φυλακῆς καὶ βγῆκε στὸν ἀνθισμένο κάμπο. Τί ὤμορφη ποὺ ἦταν ἡ ζωή! Τί γλυκὸς ὁ ἥλιος! Καὶ πόσο μεθυστικὰ εὐωδιάζανε τὰ λουλούδια!...

Ὁ Τζίμμυ Βαλεντίν τράβηξε στὸ σταθμὸ καὶ πῆρε τὸ τραῖνο. Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὧρες κατέβηκε στὸ Σπρίνγκ καὶ πῆγε ἀμέσως στὸ μπὰρ κάποιου Μίκυ Ντόλαν, παλιοῦ συντρόφου του σὲ διάφορες ὑποπτες δουλειές.

— Τί γίνεσαι, παιδί μου! Τοῦ φώναξε ὁ Ντόλαν μόλις τὸν ἀντίκρυσε. Σὲ χάσαμε ἀπὸ τὰ μάτια μας τόσο καιρό!...

— Εἶχα κάνει ἕνα ταξειδάκι... Τοῦ ἀπήντησε ὁ Τζίμμυ χαμογελῶντας. Ἔλα τώρα, δῶσε μου τὸ κλειδί τῆς κάμαρᾶς μου...

Κ' ὁ Τζίμμυ πῆρε τὸ κλειδὶ κι' ἀνέβηκε στὸ ἀπάνω πάτωμα. Ἡ κάμαρά του ἦταν ὅπως τὴν εἶχε ἀφήσει τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ἔπιασαν. Ἀπάνω στὸ πάτωμα βρισκότανε ἀκόμη τὸ μεγάλο μαῦρο κουμπὶ ποὺ εἶχε σπάσει ἀπὸ τὸ πάλτό τοῦ Μπὴν Πράϊς, τὴ στιγμὴ ποὺ πάλευε μαζύ του γιὰ νὰ τοῦ περάσῃ τὶς χειροπέδες.

Ὁ Μπὴν Πράϊς ἦταν ὁ καλύτερος ντέτεκτιβ τῆς Ἰνδιάνας κι' ὁ ἀπονδότερος ἐχθρός του.

Ὁ Τζίμμυ ὕστερα ἀπὸ λίγο κλειδώσε τὸ δωμάτιό του καὶ κατέβηκε στὸ μπὰρ, ντυμένος μὲ μεγάλη κομψότητα καὶ κρατώντας στὸ χέρι τὴ βαλίτζα του.

— Καμμιὰ καλὴ δουλειά; Τὸν ρώτησε ὁ Μίκυ Ντόλαν, κλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι.

— Τρελλάθηκες; Τοῦ ἀπάντησε ὁ Τζίμμυ μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ πέφτει ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ἐγὼ εἶμαι τώρα ἔμπορος μπισκότων!...

Τὸ ἀστεῖο ἔκανε τὸν Μίκυ νὰ ξεκαρδιστῆ ἀπὸ τὰ γέλια καὶ νὰ τοῦ προσφέρῃ ἕνα γάλα μὲ σέλτς, γιατὶ ὁ Τζίμμυ δὲν ἔβαζε ποτὲ στὸ στόμα του ἀλκοόλ.

* * *

Πρὶν περάσει μιὰ ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε ἀποφυλακιστῆ ὁ κατάδικος 9762, ἡ ἐφημερίδες δημοσιεύανε τὴ διάρρηξη μιᾶς Τραπέζης τοῦ Ρίτσμαν κι' ὕστερα πάλι ἀπὸ δέκα μέρες μιὰ ἄλλη συνταραχτικὴ διάρρηξη σ' ἕνα χρυσοχοεῖο τοῦ Λόγκσπορτ. Οἱ λωποδύτες δὲν εἶχαν ἀφήσει κανένα ἴχνος, μὰ φαινότανε καθαρὰ ὅτι οἱ ἴδιοι εἶχαν σπάσει καὶ τὴν Τράπεζα τοῦ Ρίτσμαν, γιατὶ μὲ τὴν ἴδια τέχνη εἶχε γίνει ἡ διάρρηξις...

Ἡ κλοπὲς αὐτὲς ἄρχισαν νὰ πειράζουνε στὰ νεῦρα τὴν Ἀστυνομία, ὅταν ἔξαφνα ἔγινε καὶ μιὰ τρίτη διάρρηξις στὸ Τζέφφερσον Σίτυ. Ὁ «γκάγκστερ» ἢ οἱ «γκάγκστερς» εἶχαν κλέψει πάλι 50.000 δολλάρια!... Ὁ Μπὴν Πράϊς λοιπὸν δὲν μποροῦσε νὰ κάθεται μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια.

— Αὐτὲς ἡ διαρρήξεις εἶνε δίχως ἄλλο δουλειὰ ἑκείνης τῆς ἀλεποῦς, ποῦ Τζίμμυ Βαλεντίν, ἔλεγε στοὺς συναδέλφους του.Μονάχα ὁ Τζίμμυ μεταχειρίζεται μὲ τόση τέχνη τὸ τρυπάνι... Μὰ σᾶς δίνω τὸ λόγο μου πὼς οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου !

Ὁ Τζίμμυ ὡστόσο βρισκότανε μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἰνδιάνα. Ἕνα ὤμορφο ἀπόγευμα κατέβηκε ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο στὸ Ἔλμορ, μιὰ μικρὴ πόλι τοῦ Ἀρκανσας. Ἦταν ὁλόχαρος κι' ἔμοιαζε μ' ἕνα φίλαθλο φοιτητὴ ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο.Ἀξάφνα ὅμως πέρασε ἀπὸ κατέβηκε στὸ δρόμο καὶ μπῆκε στὴ «Τράπεζα τοῦ Ἔλμορ». Ἡ ματιές τους μιὰ στιγμὴ εἶχαν διασταυρωθῆ κι' ὁ Τζίμμυ εἶχε νοιώσει τὴν καρδιά του νὰ ξεχειλίζῃ ἀπὸ μιὰ παράξενη εὐτυχία. Ἡ νέα εἶχε γίνει κατακόκκινη κι' εἶχε χαμηλώσει ἀκόμα τὰ μάτια της σὰν νὰ ντρεπότανε...

Ὁ Τζίμμυ τότε πῆγε κοντὰ σ' ἕνα μικροσκοπικὸ γκρούμι ποὺ στεκότανε στὴν πόρτα τῆς Τραπέζης καὶ τὸν ρώτησε μὲ μιὰ προσποιητὴ ἀθαυμαρία :

— Αὐτὴ ἡ δεσποινὶς ποὺ μπῆκε τώρα δὲν εἶνε ἡ μὶς Πόλλυ Σμίθ;

— Διόλου ! Τοῦ ἀπάντησε ὁ γκρούμ. Εἶνε ἡ μὶς Ἀνναμπέλα Ἀνταμς, ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου...

Ὁ Τζίμμυ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν πληροφορία πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο «Πλάντσερς» καὶ νοίκιασε ἕνα δωμάτιο μὲ τὸ ὄνομα Ράλφ Σπένσερ. Ἔπειτα ἄφησε τὴ βαλίτζα του καταγῆς κι' ἄρχισε νὰ φλυαρῇ μὲ τὸ γραμματέα τοῦ ξενοδοχείου καὶ νὰ τοῦ ζητᾶη διάφορες πληροφορίες γιὰ τὴν ἐμπορικὴ κίνησι τοῦ Ἔλμορ. Τοῦ ἔλεγε ὅτι εἶχε σκοπὸ ν' ἀνοίξῃ ἕνα μεγάλο κατάστημα ἐνδυμάτων καὶ τοῦ ζητοῦσε τὴ γνώμη του ἀν θὰ πετύχαινε μιὰ τέτοια ἐπιχείρησις.Ἔμαθε λοιπὸν ὅτι μιὰ τέτοια δουλειὰ θὰ τοῦ ἄφηνε μεγάλα κέρδη κι' ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ράλφ Σπένσερ νοίκιασε ἕνα ἄδειο κατάστημα κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα ἄνοιξε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐμπορικὰ τοῦ Ἔλμορ. Ἡ δουλειές, ἀλήθεια, πήγαιναν καλὰ κι' ὁ Ράλφ Σπένσερ εἶχε ξεχάσει πειὰ τὸν Τζίμμυ Βαλεντίν. Εἶχε τώρα πολλοὺς φίλους καὶ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα εἶχε πραγματοποιήσει τὸ μεγαλύτερο πόθο τῆς καρδιᾶς του. Εἶχε γνωρίσει τὸν μίστερ Ἀνταμς καὶ τὴν οἰκογένειά του κι' εἶχε κερδίσει τὴ συμπάθεια τῆς Ἀνναμπέλας.

Ὕστερα ἀπὸ ἕξη μῆνες ὁ Ράλφ Σπένσερ ἔκανε χρυσὲς δουλειὲς στὸ Ἔλμορ κι' εἶχε ἀραβωνιαστῆ κι' ὅλας τὴν ἀγαπημένη του. Ὁ μίστερ Ἀνταμς τὸν ἐθαύμαζε κι' ἡ χαρὰ κι' ἐμπιστοσύνη τοῦ κόσμου τὸν ἀγαποῦσε μ' ἕνα τρελλὸ καὶ παράφορο ἔρωτα. Ἡ ζωή του λοιπὸν εἶχε ἀλλάξει γιὰ πάντα καὶ γι' αὐτὸ κάθησε μιὰ μέρα κι' ἔγραψε ἕνα γράμμα στὸ Μίκυ Ντόλαν καὶ τοῦ ἐξιστόρησε τὴ περιπέτειά του. Τέλος τὸν καλοῦσε στὸ μπὰρ τοῦ Σοδλλυδεν, στὸ Λίτλι Ρὸκ, γιὰ νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ βαλίτζα του μ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ περίφημα διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα του ποὺ τοῦ ἦταν ἄγρησα τώρα πειά.

Πρὶν περάσει ὅμως μιὰ ἑβδομάδα ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ εἶχε στείλει τὸ γράμμα ὁ Τζίμμυ, ὁ ντέτεκτιβ Μπὴν Πράϊς ἔφτασε στὸ Ἔλμορ κι' ἄρχισε νὰ τὸν παρακολουθῆ τρίβοντας τὰ χέρια του εὐχαριστημένος.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Τζίμμυ ἔφαγε τὸ μεσημέρι μὲ τοὺς Ἀνταμς καὶ τοὺς ἐξήγησε ὅτι θὰ πήγαινε στὸ Λίτλι Ρὸκ γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ δῶρα τοῦ γάμου ποὺ θὰ ἔκανε στὴν Ἀνναμπέλα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ ποὺ ἔφευγε ἀπὸ τὸ Ἔλμορ κι' ὅλοι οἱ Ἀνταμς, ὁ τραπεζίτης, ἡ γυναῖκα του, ἡ Ἀνναμπέλα κι' ἡ δυὸ ἀδελφές της, ἡ μιὰ ἕξη χρόνων κι' ἡ ἄλλη δέκα, τὸν συνώδευαν ὡς τὸ ξενοδοχεῖο του γιὰ νὰ πάρῃ τὴ βαλίτζα κι' ἔπειτα νὰ πάνε μαζύ ὡς τὸ σταθμό.

Ἔξω ἀπὸ τὴν Τράπεζα τοὺς περίμενε τὸ μεγάλο αὐτοκίνητο τοῦ μίστερ Ἀνταμς. Ὅταν ὅμως ἔφτασαν ἐκεῖ πέρα, ἐπειδὴ ἦταν ἀκόμη νωρίς, ὁ τραπεζίτης προσκάλεσε τὸν μέλλοντα γαμπρό του νὰ πάρῃ μαζύ του ἕνα λικέρ στὸ σαλόνι τῆς Τραπέζης. Ὅλοι οἱ Ἀνταμς λοιπὸν μπῆκαν στὴν Τράπεζα κι' ἀναστώσανε κυριολεκτικὰ τοὺς ὑπαλλήλους μὲ τὴν παρουσία τους.

Ὁ τραπεζίτης τότε, ὅταν ἤπιε μὲ τὸ Τζίμμυ τὸ λικέρ,ἄρχισε νὰ τοῦ παινεύῃ τὸ καινούργιο χρηματοκιβώτιο ποὺ εἶχε ἀγοράσει καὶ ποὺ ἦταν τὸ πιὸ τέλειο καὶ τὸ πιὸ ἀπαραβίαστο ἀπ' ὅλα. Θέλησε μάλιστα νὰ τοῦ δείξῃ τὸ μηχανισμό του καὶ τὸν πέρασε ἀμέσως στὸ ἄθβος τῆς Τραπέζης παίρνοντας μαζύ του κ' ὅλα τὰ παιδιά του.

Τὸ καινούργιο χρηματοκιβώτιο ἦταν ἀλήθεια ἕνα σωστὸ θαῦμα. Ἔκλεινε βαρειὰ μὲ μιὰ χοντρὴ νικέλινη πόρτα καὶ δὲν ἄνοιγε παρὰ μονάχα μ' ἕνα πολύπλοκο μηχανισμὸ γεμάτον ἀπὸ ἐλατήρια καὶ ρολόγια.

Ὁ μίστερ Ἀνταμς τὸ ἄνοιξε μὲ μεγάλη προσοχή, ἔδειξε τὶς τεράστιες θέσεις του στὸ Τζίμμυ κι' ἔπειτα τὸν ὡδήγησε σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ τοῦ φιλοτίσῃ κρυφὰ μὲ ποιὸ τρόπο λειτουργοῦσε ὁ μηχανισμός του. Ἄξαφνα ὅμως ἀκούστηκε ἕν βαρὺ χτύπημα κ' ἡ τρομαγμένες κραυγὲς τῆς Ἀνναμπέλας ! Ἡ Μαίρη, ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς δυὸ ἀδελφές της, ἕνας σωστὸς διαβολάκος, εἶχε σπρώξει τὴν Ἀγάθη τὴν μικρότερη ἀδελφή της, μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο κι' εἶχε κλείσει ἀπότομα τὴν πόρτα του!...

Ὁ μίστερ Ἀνταμς χλώμιασε μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο περιστατικὸ κι' ἄρχισε τρέμοντας νὰ ἀνεβοκατεβάζῃ ἕνα σωρὸ κρουβίκια γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ χρηματοκιβώτιο. Μὰ ὅλοι οἱ κόποι του πηγαίνανε χαμένοι, γιατὶ εἶχε χαλάσει φαίνεται ὁ μηχανισμὸς μὲ τὸ ἀπότομο κλείσιμο τῆς πόρτας.

— Τὸ παιδί μου! Σῶστε τὸ παιδί μου!... Φώναζε σπαραχτικὰ ἡ «μίσσες» Ἀνταμς.

— Τί νὰ κάνω, Σπένσερ ; Ψιθύριζε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ὁ τραπεζίτης. Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ αὐτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο!... Κι' ἀπὸ σταγκὶ σὲ στιγμὴ τὸ κορίτσι μου κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀσφυξία!..

— Ράλφ ! Τοῦ φώναξε ἡ Ἀνναμπέλα. Ἀγάπη μου, ἐσεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε τίποτα :

Ἡ γλυκειὰ φωνὴ τῆς καὶ τὰ ὄμορφα μάτια της ἐπὶ τοῦ ἴδιου καὶ τὰ δάκρυα μεταμόρφωσαν τὸν Ράλφ Σπένσερ σὲ Τζίμμυ Βαλεντίν.

— Ἐμπρός ! Βγῆτε ὅλοι ἔξω ! Φώναξε ἀποφασιστικὰ στοὺς Ἀνταμς.

Κ' ἔπειτα κλείσοντας τὴν πόρτα, ἀκούμπησε ἀπάνω στὸ τραπεζί, τὴ βαλίτζα του, τὴν ἄνοιξε κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ὅλα τὰ διαρρηκτικά του ἐργαλεῖα. Ὕστερα ἄρπαξε τὸ περίφημο τρυπάνι του κι' ἄρχισε νὰ τρυπᾶῃ μὲ λύσσα τὰ νικέλινα τοιχώματα τοῦ χρηματοκιβωτίου. Μέσα σὲ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, καταρρίπτοντας κάθε παρεμπόδιο ρεκὸ τοῦ, ὁ ἄλλοτε διαρρηκτὴς εἶχε ἀνοίξει τὸ χρηματοκιβώτιο κι' ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του λιπόθυμη τὴ μικρούλα Ἀγάθη !

Οἱ Ἀνταμς τότε, τρελλοὶ ἀπὸ τὴ χαρά τους, ἄρχισαν νὰ φιλοῦν τὸ παιδί τους κι' ὁ Τζίμμυ ὅρθρε τὴν εὐκαιρία νὰ ξεγλυστρήσῃ ἀπὸ κοντά τους μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ νὰ τραβήξῃ γιὰ τὴν ἔξοδο, γιατὶ δὲν ἠ ἀγρούσανε νὰ καταλάβουνε ποιός ἦταν... Ἕνας μονάχα ἤξερε νὰ κάνῃ τέτοιες διαρρήξεις, ὁ Τζίμμυ Βαλεντίν !...

Στὴ κατοῦρλι τῆς Τραπέζης ὅμως ἀντίκρυσε ἕνα τζέντλεμαν με αὐστηρὸ ὕφος ποὺ φαινόταν ὅτι περίμενε κάποιον. Ἦταν ὁ ντέτεκτιβ Μπὴν Πράϊς !...

— Ἀλλὸ, Μπὴν ! Τοῦ φώναξε ὁ Τζίμμυ μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο. Ἔρχομαι ἐλέπετε μόνος... Ἐλάτε, πᾶμε... Τώρα πειὰ ποὺ ἔχω τὴν εὐτυχία μου, τί μὲ νοιάζει ἂν θὰ κλειστῶ πάλι στὴ φυλακή...

Μὰ ὁ Μπὴν Πράϊς ποὺ εἶχε μάθει ὅτι ὁ Τζίμμυ ἔλεγε σώσει τὴ ζωὴ τῆς Ἀγάθης, τὸν κύτταξε μὲ μιὰ προσποιητὴ σοβαρότητα καὶ εἶπε :

—Μοῦ φαίνεται ὅτι κάνετε λάθος, μίστερ Σπένσερ... Δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς γνωρίζω... Θὰ συμβαίνῃ ἴδιος ἄλλο κάποια παρεξήγησις... Καλὴ μέρα σας !...

Κ' ὁ περίφημος ντέτεκτιβ Μπὴν Πράϊς γύρισε τὴν πλάτη του κι' ἀπομακρύνθηκε ἥσυχα ἀπὸ τὴν «Τράπεζα τοῦ Ἔλμορ».

Ο' ΧΕΝΡΥ

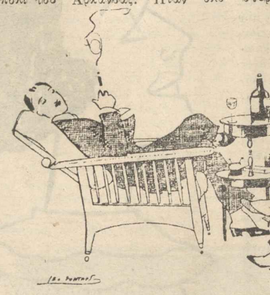

Ὁ τραπεζίτης ἄρχισε νὰ τοῦ παιγνεύῃ τὸ καινούργιο του χρηματοκιβώτιο...

Η ΠΡΟΛΗΨΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 13

Κάποιος Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος ζήτησε τελευταία ἀπὸ δυὸ χιλιάδες ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν τὴ γνώμη τους γιὰ τὸν ἀριθμὸ 13.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἕνας θεατρόνης τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἐπειδὴ πολλοὶ θεατὲ εἶνε πρληπτοὶ καὶ φοβοῦνται τὸν ἀριθμὸ 13, ἀναγκάστηκε σὲ ὅλα τὰ καθίσματα τοῦ θεάτρου, ποὺ εἶχαν τὸν ἀριθμὸ αὐτὸ νὰ τὸν σβύσῃ καὶ νὰ βάλῃ 12 6'.

Ἡ χήρα τοῦ Γερμανοῦ κριτικοῦ Τέχγναν τοῦ διεγράβκε ὅτι ὁ σύζυγός της τὴν παραμονὴ τοῦ θανάτου του εἶχε λάβει δεκατρία βιβλία, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχαν στείλει βιάφοροι συγγραφεῖς, γιὰ νὰ γράψῃ βιβλιοκριτικὲς στὴν ἐφημερίδα ποὺ ἐργαζόταν. Τὸ βράδυ ὁ Τέχναν ἄρχισε νὰ γράφῃ τὶς βιβλιοκριτικές, ὅταν ὅμως ἔγραψε τὶς δώδεκα, κονταστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ εἶπε :

— Δὲν ξέρω, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πάθω κάποιο κακὸ ἂν γράψω καὶ τὴ δεκάτη τρίτη !

Γέλασε ὅμως γιὰ τὸν ξαφνικὸ ἐκεῖνο φόβο του κι' ἐξακολούθησε τὸ γράψιμο.

Τὴν ἄλλη μέρα πέθανε ἐντελῶς ξαφνικά.

Ὁ μέγας μουσουργὸς Ρηγάρδος Βάγνερ ἀπὸ τὰ μικρά του γόνια φόβόταν σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ τὸν ἀριθμὸ 13. Καὶ ἔξερε γιατί ; Γιατὶ τὸ ὀνοματεπώνυμό του, στὴ γερμανικὴ γραφή του, ἔχει 13 γράμματα κι' ἐπειδὴ εἶχε γεννηθῆ τὸ 1813, τοῦ ὁποίου τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν εἶνε 13.Ὁ Βάγνερ πέθανε στὶς 13 Φεβρουαρίου.

Ἐπίσης ὁ τσάρος τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρος 3ος φόβόταν πολὺ τὸν ἀριθμὸ 13, ὁ ὁποῖος εἶχε πάψει μεγάλο ὁλίο στὴ ζωή του. Ἓν πρώτοις ἦταν ὁ δέκατος τρίτος τσάρος μετὰ τὸν Πέτρο τὸν Μεγάλο. Ἀνέβηκε στὸ θρόνο στὶς 13 Μαρτίου. Ἐπίσης στὶς 13 Μαρτίου δέχθηκε ὡς ἐξ θάνατος ἀπὸ μιὰ δολοφονικὴ ἀπόπειρα ποὺ ἔγινε ἐναντίον του. Τέλος ὁ τσάρος αὐτὸς πέθανε τὸ 13ον ἔτος τῆς βασιλείας του.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὑπολογίζεται ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ὑστερέβανε τὰ τοκκόσια ἑκατομμύρια λιρῶν.

* * *

Ἡ πρώτη χριστιανικὴ ἐκκλησία τῶν Θηβῶν ἱδρύθη, κατὰ τὸν ἱστορικὸν Ἱππόλυτον, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ.

* * *

Ὁ Πυθαγόρας πρῶτος ὠνόμασε τὸ οὐράνιο σύστημα κόσμο καὶ παρεδέχθη ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀρμονικῶς διευθετημένο κατ' ἀριθμητικὲς ἀναλογίες.

* * *

Ἕνα ἀπὸ τ' ἀξιοπερίεργα τῆς Καλλιφορνίας εἶνε καὶ τὰ τεράστιο ἀμπελόκλημα, ποὺ βρίσκεται στὸν κῆπο τοῦ γιαοκτήμονος Φ. Μαρτέν.

Τὸ κλῆμα αὐτό, ἁπλωμένο σὲ κρεββατίνα, πιάνει χῶρο 18 τετραγωνικῶν μέτρων καὶ κάθε χρόνο δγάζει 10.000 περίπου χιλιόγραμμα σταφύλια.

* * *

Τὸ ὅρος Ἀραράτ ἐπάνω στὸ ὁποῖο, κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή, ἐκάθησε ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε, εἶνε κατὰ 6.000 πόδια ψηλότερο ἀπὸ τὴν Αθῆνα καὶ 1528 πόδια ψηλότερο ἀπὸ τὸ πιὸ ψηλὸ βουνὸ τῆς Εὐρώπης, δηλαδὴ τὸ Λευκὸ ὄρος.

* * *

Τὸ ἀνώτατο ἀτμοσφαιρικὸ ὕψος στὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος, χωρὶς νὰ πάθῃ ἡ ὑγεία του, εἶνε 5176 μέτρα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

* * *

Τὰ ὕψος στὸ ὁποῖο βρίσκονται τὰ σύννεφα ποικίλει μεταξὺ τῶν 231 καὶ 5276 μέτρων. Γιὰ νὰ καθιερωθῆ τὸ ὕψος αὐτὸ χρησιμοποιεῖται ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός.

* * *

Φανταζόσαστε ὅτι ἡ μυῖγες, τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ ἐπικίνδυνα αὐτὰ ἔντομα, ἔχουν κάμμιὰ χρησιμότητα; Καὶ ὅμως ἔχουν. Ἡ χρησιμότης τῶν μυιῶν φαίνεται ὅτι ἔγκειται κυρίως στὸ ὅτι καταβροχθίζουν τὶς μυριάδες τῶν νεκρῶν μικροβίων. τῶν ὁποίων ἡ ἀποσύνθεσι θὰ ἐμόλυνε ἐπικινδύνως τὴν ἀτμόσφαιρα. Ὁ Λιναῖος εἶπε κάποτε σχετικῶς ὅτι τὸ πτῶμα ἑνὸς ἀλόγου, μπορεῖ νὰ καταβροχθισθῆ γρηγορώτερα ἀπὸ... τρεῖς μυῖγες παρὰ ἀπὸ ἕνα λιονταρι. Μὴ σᾶς φανῆ αὐτὸ παράδοξο γιατὶ ὁ Λιναῖος ἰσχυριζόμενος ἕνα τέτοιο πρᾶγμα εἶχε δέβαια ὑπ' ὄψει τον ποὺς ἀπογόνους τῶν τριῶν αὐτῶν μυιῶν. Τρία διεκατομμύρια ἀπογόνους μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ μιὰ μυῖγα σὲ διάστημα ὀχτὼ μηνῶν.

* * *

Σ' ἕνα δάσος τῆς Καλλιφορνίας ἀνακαλύφθη ἕνα δέντρο, ἄγνωστο ὡς τώρα. Τὸ δέντρο αὐτὸ παράγει καρποὺς ὅμοιους μὲ κεράσια στὸ σχῆμα, στὸ μέγεθος καὶ στὸ χρῶμα, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι οἱ καρποί του ἀναπτύσσονται πολλοὶ μαζὺ σ' ἕνα μεγάρι, σὰν τὰ σταφύλια.

* * *

Στὴν ἀγγλικὴ πόλι Μπρίγκ, τῆς ἐπαρχίας Λινκολνσάϊρ, μιὰ ξένη κότα μπῆκε σ' ἕνα σπίτι καὶ γέννησε ἕνα αὐγό, μέσα σ' ἕνα γυναικεῖο καπέλλο! Ἔπειτα προχώρησε πιὸ μέσα, μπῆκε στὴν κρεββατοκάμαρα καὶ γέννησε ἕνα δεύτερο αὐγὸ πάνω στὸ κρεββάτι. Κόπτα μ' ἀνατροφὴ καὶ σὲν δηλαδή!...

* * *

Ἡ γυναῖκες ποὺ βρίσκονται σ' ἐνδιαφέρουσα κατάσταση, πρέπει ν' ἀποφεύγουν νὰ κάνουν κατάχρηση φτειασιδῶν, βαφῶν, πούντρας κλπ. γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πάθουν δηλητηρίασι τὰ ἔμβρυα ποὺ ἔχουν στὰ σπλάχνα τους.

* * *

Ὁ νομάρχης τῆς ἰαπωνικῆς ἐπαρχίας Χόγγο ὠργάνωσε τελευταίως «Ἑβδομάδα τῆς Ὑγείας» καὶ τὴν ἐγκαινίασε μὲ ἕνα μεγάλο γεῦμα, τὸ ὁποῖο παρέθεσε δαπάναις τοῦ κράτους, σὲ τρεῖς χιλιάδες ἄτομα. Τὸ μενοῦ τοῦ γεύματος αὐτοῦ ἦταν καιομένο σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς καὶ ὅμως τὴν ἑπομένη 1.100 ἀτ' τοὺς συνδιαιτημένες ἔπαθαν δηλητηρίασι, ἀτ' τὰ φαγητὰ ποὺ εἶχαν φάγει, τρεῖς ἀπέθαναν

* * *

Στὴ σερβικὴ πολίχνη Σέμπενιε τῆς Βοσνίας, μέσα σ' ἕνα φτωχόσπιτο γεννήθηκαν πέντε παιδιά, σὲ μιὰ νύχτα! Τὰ δίδυμα τὰ γέννησε ἡ σύζυγος τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ τὰ τρίδυμα ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ του.

* * *

Πρὸ ἐννέα ἐτῶν, στὴν Κωνσταντινούπολι εἶχε συλληφθῆ κάποιος Τοῦρκος Τζεμὶλ ἐρέντης ὀνόματι, κατηγορούμενος ὅτι εἶχε κλέψει δυὸ χιλιάδες γρόσια. Ἀπ' τὸ 1924 ὅς σήμερα ὁ Τζεμὶλ, ἔμενε προφυλακισμένος ἐπειδὴ ἀνεβάλλετο διαρκῶς ἡ δίκη του. Ἐπὶ τέλους, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἔγινε ἡ δίκη του καὶ ὁ Τζεμὶλ ἀθωώθηκε παγκυρικά. Ἔμεινε ὅμως ἐννέα χρόνια στὴ φυλακὴ ἄδικα...

* * *

Ἂν θέλετε νὰ εἶσαστε πάντοτε εὐθύμοι, νὰ κοιμᾶσαστε πάντοτε μπροῦμπτα καὶ νὰ πέφτετε ὅσο μπορεῖτε τὸ στομάχι σας στὸ στρῶμα, γράφει ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Ντένστον, καθηγητὴς τῆς βιολογίας στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Μαιμηγζόν.

* * *

Στὶς φυλακὲς τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Λὰ Πόρτ, τοῦ Τεξᾶς, φυλακίστηκε τελευταίως μιὰ ὁλόκληρη συμμορία ἀπὸ δεκαοκτὼ τσιγγάνους, ἄνδρες καὶ γυναῖκες κ' ἕνα πέντε παιδιά, ἐπὶ ἀθηναίας. Τὰ πέντε τσιγγανόπουλα ἔκαναν ὅση φασαρία, νύχτα-μέρα, μὲ τὰ κλάματα καὶ τὰ ξεφωνητά τοὺς μέσα στὴ φυλακή, ὥστε οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι ἀπειλήσανε νὰ κάνουν στάσι. Κι' ἔτσι ἡ διεύθυνσις τῆς φυλακῆς ἀναγκάστηκε ν' ἀποφυλακίσῃ ὁλόκληρη τὴ συμμορία.

* * *

Ἔχει ἀκόμη ἡ θεωρεία τῶν Ἰαπώνων Κόλασι καὶ Παράδεισο, ὅπως κι' ἡ χριστιανική.

Στὸν Παράδεισο τοῦ Βούδδα μηγμένοι ὄχι μόνον οἱ ἀνθρωποι, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτά. Ἀλ' ὅλα τὰ ζῶα, μόνον ἡ γάτα καὶ τὸ φεῖδι δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ πάνε στὸν Παράδεισο, γιατὶ αὐτὰ εἶνε τὰ μόνα ζῶα ποὺ δὲν ἔκαμψαν κατὰ τὴ γάνατο τοῦ Βούδδα.

Ὁ Παράδεισος τῶν Βουδιστῶν ἔχει κ' ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι, ὅπως καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ χριστιανικοῦ Παραδείσου, παριστάνονται πάντα μὲ τραμπέτες φτερωτὲς καὶ μὲ ἄρπες στὰ χέρια.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΣΙΛΒΕΣΤΡ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΛΙΖΕΤΤΑΣ

Ο πατέρας τῆς Λιζέττας μπῆρε στὴν τραπεζαρία σὰν ἀνεμοστροβίλος. Ἤταν κατακόκκινος κι' ἱδρωμένος, μὰ τὰ μάτια του ἔβαιναν ἀπὸ ἀνέκφραστη χαρά.

—Ἔρχεται ὁ κύριος κόμης! φώναξε μὲ λυκανασμένη φωνὴ στὴ γυναῖκα του κὰ στὴν κόρη του, ποὺ τὸν κυττάζανε σαστισμένες. Θὰ δειτνήσῃ ἀτόψε μαζύ μας κὰ θ' κοιμηθῆ ἐδῶ, στὸ χτῆμα του!...Θὰ μπορούσαμε ποτὲ νὰ φανταστοῦμε μιὰ τόσο μεγάλη τιμή; Θέ μου! Ὁ κύριος κόμης τοῦ Σατὼ-Τιερρὼ νὰ δειτνήσῃ κὰ νὰ κοιμηθῆ στὸ σπίτι μας!... Εἶνε ἀπίστευτο!... Τώρα μόλις μὲ βοῆκε ὁ ταχυδρόμος στὴν πλατεῖα κὰ μοῦ ἔδωσε τὸ τηλεγράφημα. Ὁ κύριος κόμης πηγαίνει γιὰ τὸ Παρίσι κὰ θὰ μείνῃ ἕνα βράδυ μαζύ μας νὰ μάθῃ γιὰ τὰ χτήματά του... Ἐμπρός! Μὴ στέκεστε οὔτε στιγμή!... Τὸ τραῦνο θὰ φτάσῃ ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες! Ἑτοιμαστῆτε λοιπόν, στολιστῆτε. Φτιάξετε ὅ,τι μπορεῖτε πὸ ἐκλεκτὸ κὰ πὸ πλούσιο γιὰ τὸ τραπέζι. Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὸ κρασί... Ἀ! Ὁ κύρος κόμης τοῦ Σατὼ-Τιερρὼ εἶνε ὁ πὸ παλιὸς κὰ ὁ πὸ μεγάλος ἀριστοκράτης τῆς Γαλλίας!...

Ἡ Λιζέττα, ἀξιος νὰ ξέρῃ γιατί, εἶχε κοκκινίσει ἄξαφνα κὰ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκάνησή της. Ἡ μητέρα της ὅμως, μὲ τὴ συνηθισμένη της ἀτάθεια νὰ δέχεται τὰ πὸ παράξενα κὰ τὰ πὸ ἐκπληκτικὰ πράγματα μ' ἕνα εὐρωπνὸ χαμόγελο, σπρώθηκε ἀργὰ κὰ πέρασε στὸν κοιτῶνα της. Ἡ Λιζέττα τότε πῆγε δεὐλὰ κοντὰ στὸν πατέρα της, στήριξε τὸ χέρι της στὸν ὦμο του κὰ τὸν ρώτησε μὲ μισόσβυστη φωνή:

—Πῶς εἶνε, μπαμπά, ὁ κύρος κόμης; Εἶνε γέρος;...

—Τί ρωσιὰ εἶνε αὐτή, παιδί μου; τῆς ἀπάντησε ὁ γενικὸς ἐπιστάτης τῶν κτημάτων τοῦ κόμητος τοῦ Σατὼ-Τιερρού. Εἶνε μόλις σαράντα χρόνωνι.. Κι' ἕνας ἄνδρας! Θέ μου! Τί σοβαρότης! Τί ἀξιοπρέπεια! Τί εὐγένεια!...

Ἡ Λιζέττα ἔσκυψε τὸ κεφάλι κὰ πέρασαν τότε ἀπὸ τὸ νοῦ της ὅλες ἡ προσωπογραφίες τῶν εὐγενῶν μὲ τὶς φορεσιὲς κὰ τὰς ἄσκρες πουδραρισμένες περοῦκες ποὺ τὶς εἶχε δῆ στ' ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλῶν... Ἕνας τέτοιος μεγάλος αὐθέντης θὰ ἤταν κὰ' ὁ προξενάμενος τοῦ πατέρα της. Ἡ Λιζέττα δὲν τὸν εἶχε δῆ ποτέ της. Ἐκεῖνο μόλις τὸ καλοκαῖρι εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Τερέζας, ὁπου εἶχε τελειώσει σπειὰ τὶς σπουδές της. Εἶχε ξεκάθαρα λοιπὸν σ' ἐκείνη τὴν παλιὰ κὰ' ὄμορφη βίλλα τοὺς ποὺ ἤταν στὴ μέση τῶν ἀπεράντων κτημάτων τοῦ κόμητος τοῦ Σατὼ-Τιερρού. Ὁ πατέρας της ὁ ἀχαρίζοτανε ἀπὸ χρόνια ὅλη τὴν κτηματική περιουσία τοῦ κόμητος κὰ κάθε τόσο πῆγαινε στὸν πύργο τοῦ μεγάλου ἀριστοκράτη, ποὺ ζοῦσε μόνος του μὲ τὴν ἡλικιωμένη μητέρα του, ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὸν θόρυβο κὰ τὴν κοσμικὴ κίνησι τοῦ Παρισιοῦ. Ἤταν ὁ γενικὸς ἐπιστάτης του κὰ κέρδιζε κάθε χρόνο ἀπὸ αὐτὴ τὴ θέσι ἀρκετὰ χρήματα, ζῶντας ἄνετα μὲ τὴ γυναῖκα του κὰ τὴν κόρη του, ποὺ εἶχε μιὰ πολὺ καλὴ πρόκα...Ἡ Λιζέττα, λοιπόν, θεώρησε τὴν ἀφῆσι τοῦ κόμητος σὰν ἕνα ἐξαιρετικὸ γεγονὸς στὴ ζωή της κὰ' ἔτρεξε ἀμέσος στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ σταλιστῆ..

Ἤταν ἕνα ὄμορφο κορίτσι ἡ Λιζέττα, δεκαεχτὸ χρόνων, μὲ μαῦρα μαλλιὰ κὰ μεγάλα μαῦρα μάτια. Ἡ λεπτοκαμωμένη κορμοστασιά της ἔκανε κομψὴ κὰ χαριτωμένο ὅπου φόρεμα ἔρριχνε ἀπάνω της. Τὰ πόδια της ἴσαν μικρὰ σὰν τῆς Σταχτοπούτας κὰ τὰ χέρια της λεπτὰ κὰ κρινένια σὰν τὰ χέρια μιᾶς πριγκήπισσας... Τί ἔπρεπε ὅμως νὰ φορέσῃ; Πῶς ἔπρεπε νὰ παρουσιαστῆ στὸν κύριο κόμη; Ἡ Λιζέττα διάλεξε τὴν πιὸ κομψή, μὰ κὰ τὴν πὸ ἁπλῆ τουαλέττα της. Ἕνα τέτοιο φόρεμα ταίριαζε σ' ἕνα φρόνιμο κορίτσι ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ μοναστῆρι... Ἔμεινε ὡστόσο τόση ὥρα μπροστὰ στὸν καθρέφτη της γιὰ νὰ σιάξῃ κὰ νὰ ξανασιάξῃ τὰ μαλλιά της, νὰ δοκιμάσῃ τὴ γλυκειὰ γοητεία τῆς ματιάς της, ὥστε ὅταν ἐτοιμάστηκε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιό της, ἄνοιγε τὸ θόρυβο ἑνὸς διακριτοῦ αὐτοκινήτου μπροστὰ στὴν ἀνθισμένη βίλλα τους...

Ἤταν ὁ κόμης τοῦ Σατὼ-Τιερρού.

Ἡ Λιζέττα ἔννοιωσε ὅλο τὸ αἷμα της νὰ μαζεύεται στὴν καρδιά της κὰ' ἔπειτα νὰ ξεχύνεται κὰ ν' ἀνεβαίνῃ στὸ πρόσωπό της. Ἡ μητέρα της κὰ' ὁ πατέρας της εἶχαν τρέξει κάβλας ὥς τὴν ἐξώπορτα γιὰ νὰ προϋπαντήσουν τὸν κόμητα. Ἐκείνη ἔμεινε ἀτομείνει στὸ σαλόνι κὰ μάλιστα εἶχε σοριαστεῖ ἀπάνω σ' ἕνα μεγάλο καναπέ, γιατὶ εἶχαν κοπεῖ τὰ γόνατά της...

Μὰ δὲν ἀντάρωσε τὸν κόμητα, ἄποιος τὸν περμένε. Ἄκουσε μόνο τὰ ζωηρά του βήματα στὸ διάδρομο κὰ τὶς χαρούμενες φωνὲς τοῦ πατέρα της ποὺ τὸν συνόδευε σὰν διαμερισματά του. Ὁ μεγάλος ἀριστοκράτης ἤθελε νὰ ξεκουραστῆ πολύ ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του μὲ τ' αὐτοκίνητο κὰ ν' ἀλλάξῃ γιὰ τὸ τραπέζι... Ἡ Λιζέττα τότε βοῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναβλέψῃ τὰ πὸ ὄμορφα κὰ πιὸ ἀγαπημένα μάτια τοῦ κόσμου κὰ νὰ τὰ βάλῃ μπροστὰ στὴ θέσι του. Ἔπειτα ξαναγύρισε στὸ σαλόνι μ' ἕνα χτυπακάρδι ποὺ τῆς ἔκοβε τὴν ἀναπνοή κὰ τὴν ἔκανε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴν ταραχή της.

Δὲν πράγματασε ὅμως νὰ καθήσῃ πάλι στὸν καναπέ, γιατὶ ἀπότομα ἄνοιξε διάπλατα ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ κὰ μπῆρε ὁ ξένος τους.

Θέ μου! Τί μεγαλοπρέπεια ποὺ εἶχε! Ἡ Λιζέττα στήριξε τὸ ἕνα χέρι της στὴ ράχη τοῦ καναπέ κ' ἔφερε τ' ἄλλο σὰν μικρὸ κορίτσι στὸ στόμα. Ὁ κόμης τοῦ Σατὼ-Τιερρού, φρεσκαρισμένος, γεμάτος ἀρώματα κὰ μὲ τὰ χέρια στὴ μέσι, στεκότανε μπροστά της!...

—Εἶνε ἡ δεσποινὶς Λιζέττα; φώτησε χαμογελῶντας τὸν πατέρα της. Ἀ! Δεσποινίς, ἂν ξέρατε πόσα καλὰ λόγια ἔχω ἀκούσει γιὰ σᾶς;... Εἶμαι πάρα πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ μοῦ δίνεται ἀτόψε ἡ εὐκαιρία νὰ φᾶμε μαζύ...

Ἡ Λιζέττα κατακόκκινη, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, ἔτοιμη νὰ κλάψῃ ἀπ' τὴν ἀβάσταχτη χαρὰ ποὺ πλημμύριζε μέσα της. Δὲν τόλμησε ν' ἀνοξῇ τὸ στόμα της κὰ νὰ πῇ τίποτα. Νόμιζε ὅτι εἶχε δεθῆ ἡ γλῶσσα της κ' ὅτι δὲν εἶχε πειὰ φωνὴ στὸ λαιμό της.

Ὁ κόμης τοῦ Σατὼ-Τιερρὼ κατάλαβε, φαίνεται, τὴν ταραχή της, γιατὶ βγάζοντας τ' ἄσπρα γάντια του, τὴν ἄφησε ἀμέσος κὰ τράβηξε μαζύ μὲ τὸν πατέρα της γιὰ τὴν τραπεζαρία...

Στὸ τραπέζι, ἡ Λιζέττα κάθησε δίπλα στὸν κόμη. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἤταν ἡ μητέρα της. Ὁ πατέρας της καθότανε ἀπέναντι, κρυμμένος σχεδὸν πίσω ἀπὸ τὸ πελώριο μπουκέτο ποὺ στόλιζε τὴ θέσι τοῦ κόμητος. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν πρόσεχε οὔτε μιὰ στιγμὴ στὰ λόγια τοῦ ἐπιστάτη του. Πρόσεχε τὴ Λιζέττα, τὴν περιπαιότανε διακριτικὰ τὴν ἔλεγε μικρὲς ἱστορίες ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ ξεσπάσῃ σ' ἕνα παιδικὸ κὰ κρυστάλλινο γέλιο κὰ φαινόταν κεθαρὰ ὅτι προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τῆς γίνῃ εὐχάριστος.

Ἡ Λιζέττα δὲν περίμενε ποτὲ κ' ὅτι ἕνας τόσο μεγάλος ἀριστοκράτης θὰ τὴν πρόσεχε τόσο πολὺ κὰ θὰ τῆς ἔδειχνε μιὰ τόσο μεγάλη συμπάθεια. Φανταζότανε τὸν κόμητα τοῦ Σατὼ-Τιερρὼ γλυκομίλητο βέβαια, ἀλλὰ ψυχρὸ κ' αὐστηρὸ σὰν τὸν βασιλέα Λουδοβῖκο XIV!... Γι' αὐτό, ὅταν ἐκεῖνος ἤστερα ἀπὸ τὸν καφὲ ἀποτραβήχτηκε στὰ διαμερισματά του γιὰ νὰ κοιμηθῆ, ἡ Λιζέττα ἀτάμενε θαμπωμένη σὰν νὰ εἶχε μόλις ξυπνήσει ἀπὸ ἕνα γλυκὸ ὄνειρο... Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἑτοιμαζότανε κ' αὐτὴ νὰ γυρίσῃ στὸ δωμάτιό της, εἶδε κάτω στὸ πάτωμα, κοντὰ στὴ θέσι τοῦ κόμητος, ἕνα ἄστρο γάντι. Ἤταν τὸ διό του! Ἡ Λιζέττα τὸ πῆρε ἀφεντικὸ, μεθυσμένη ἀπὸ τὸ λεπτὸ ἄρωμά του, κ' ἔτρεξε νὰ κλειστῆ στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ μὴ καταλάβῃ κανεὶς τὴν ταραχή της... Τὸ μικροκόμπο γάντι τοῦ κόμητος θὰ τὸ κρατοῦσε σὰν ἕνα σύμβολο κὰ πολύτιμο «σουβενίρ». Θὰ τῆς θύμιζε πάντα τὴν πὸ ὄμορφη στιγμὴ τῆς ζωῆς της ποὺ εἶχε περάσει ψφεῖ του. Κι' ἡ Λιζέττα, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, τὸ χάιδευε κὰ τὸ φιλοῦσε σὰν τρελλή. Ὅταν μὰ λόγια, ὕστερα ἀπὸ ὥρα, ἔπεσε πειὰ στὸ κρεββάτι της γιὰ νὰ κοιμηθῆ, τὸ ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της γιὰ νὰ μυρίζῃ τὸ λεπτὸ ἄρωμά του κὰ νὰ συλλογίζεται ἀκόμα κὰ στὸν ὕπνο της τὸν κόμητα.

Τὸ πρωί, ὅταν ξύπνησε, ἔννοιωσε μεγάλη λύπη ὅταν εἶδε ὅτι βρισκόταν στὸ δωμάτιό της σὰν νὰ τὴν εἶχαν διώξει ἀπὸ τὸν Παράδεισο! Τί γλυκὰ εἶχε κοιμηθῆ! Μὰ δὲν θυμότανε καθαρὰ τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε δῆ παρὰ μονάχα μιὰ μεγάλη τελετὴ στὴν μητρόπολι τῆς Παναγίας, τὸν ἑαυτό της ντυμένο νυφοῦλα κὰ τὸν κόμητα νὰ τὴν σφίγγῃ τυριφερὰ στὴν ἀγκαλιά του!... Ἡ Λιζέττα θέλησε τότε νὰ κλάψῃ ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη πίκρα ποὺ ἔννοιωθε, μὰ συλλογίστηκε ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀποχαιρετήσῃ μὲ κόκκινα μάτια τὸν κόμητα τοῦ Σατὼ-Τιερρού...

Ὁ κόμης ἔπαιρνε κιόλας τὸν καφέ του στὸν κῆπο μὲ τὸν πατέρα της. Ἡ Λιζέττα κατέβηκε τότε μὲ τὴν μητέρα της κὰ κάθησαν κι' οἱ δυὸ μαζύ τους. Ὁ κόμης ὅταν τὶς εἶδε, σηκώθηκε κὰ τοὺς φίλησε τὸ χέρι, μὲ μιὰ τέτοια εὐγένεια ποὺ ἔκανε τὴν καρδιὰ τῆς Λιζέττας νὰ φανῇ ἀπὸ τὴ συγκάνησι. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ τοὺς μιλάῃ γιὰ τὸ ταξεῖδι του κὰ σὲ μιὰ στιγμὴ, μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀφέλεια τοῦ κόσμου, τὴ ρώτησε μήπως εἶχε βρῆ τὸ ἄστρο γάντι του, ποὺ εἶχε χάσει ἀπὸ δραδὺς στὴν τραπεζαρία... Ἡ Λιζέττα ἔγινε ἀμέσως κατακόκκινη κὰ νόμισε ὅτι θάνοιγε ἡ γῆ νὰ τὴν καταπιῇ! Ἤταν τόσο ξαφνικὴ ἡ λύπη της, ποὺ θὰ ἔχανε τὸ μικρομένο «σουβενίρ» της, ὥστε δίχως νὰ τὸ θέλῃ ξέσπασε σὰν μικρὸ κορίτσι σὲ πνιγμένα ἀναφυλλητὰ κ' ἔτρεξε ἀμέσως νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν κάμαρά της τὸ γάντι τοῦ κόμητος. Ἐκεῖνος τότε, πρὶν τὸ πάρει στὰ χέρια του, τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια κ' ἡ Λιζέττα κατάλαβε μὲ τρόμο ὅτι εἶχε μαντέψει τὸ μυστικό της.

Ὁ κόμης τοῦ Σατὼ-Τιερρὼ τότε χαιρετήσισε μὲ μιὰ ἀνέκφραστη κοκκινάδα κὰ κυττάζοντας διακριτικὰ τὴ Λιζέττα ποὺ ἔτρεμε μπροστά του κὰ ταπεινώνοντας ἐλπίζε μὲ τὴν γλυκειὰ φωνή του στὸν πατέρα της:

—Ἀγαπητέ μου κύριε Ρουζιέ, βλέπω τώρα καθαρὰ ὅτι εἶνε περιττὸ νὰ πάω στὸ Παρίσι... Πήγαινα ἐκεῖ κάτω, ὅπως σᾶς εἶπα, γιὰ νὰ παντρευτῶ... Ἐ, λοιπόν, δὲν ὑπάρχει πειὰ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ σινεχίσω τὸ ταξεῖδι μου!.. Ἡ κόρη σας, μὲ τὴν ἄθῶα καρδιά της κὰ μὲ τὰ ὄμορφα μάτια της εἶνε ἡ γυναῖκα ποὺ ὀνειρευόμουν νὰ παντρευτῶ!... Ἀγαπητέ μου κύριε Ρουζιέ, σᾶς ζητῶ τὸ χέρι της!...

Ἡ Λιζέττα, θαμπωμένη ἀπὸ τὰ ξαφνικὰ ἐκεῖνα λόγια που κὰ νοιώθοντας ὅτι θὰ γινόντουσαν πραγματικότης ὅλα τὰ τρελλὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε δῆ τὴ νύχτα στὸν ὕπνο της, δὲν μπόρεσε πειὰ ν' ἀνθέξῃ κὰ μὲ μιὰ χαρούμενη κραυγὴ ἔπεσε λιπόθυμη μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της!..

ΣΑΡΛ ΣΙΛΒΕΣΤΡ

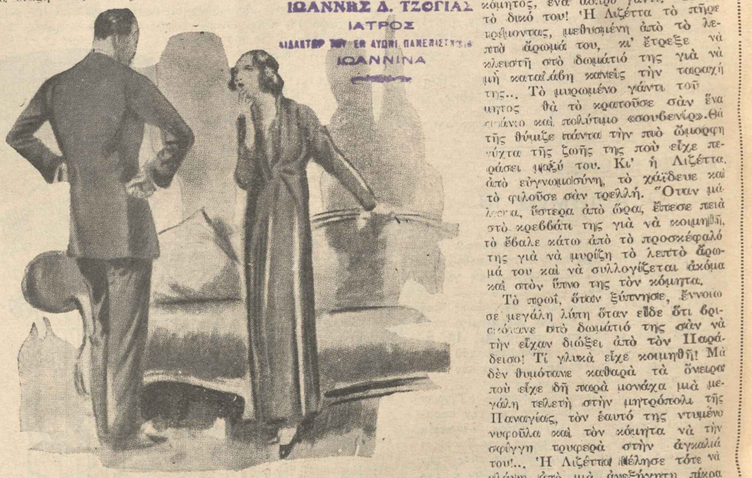

Ἡ Λιζέττα στήριξε τὸ χέρι της στὴ ράχη τοῦ καναπέ...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΤΖΩΡΤΖ ΡΑΦΤ, Ο ΝΕΟΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

(Ἄρθρο τῆς Σουζάννας Σαντάλ)

Ἦταν μιὰ πολὺ ζεστὴ νύχτα στὴ Νέα Ὑόρκη. Βγαίναμε ἀπὸ τὸ «Αὐτοκρατορικὸ Θέατρο» καὶ τὸν κόσμο ζητοῦσαμε στὴν 45η Λεωφόρο λίγη δροσιά. Μπροστὰ στὸ θέατρο, στὸ στενὸ πεζοδρόμιο, εἶχε σχηματισθῆ ἕνας μικρὸς ὅμιλος περιέργων. Παρκολουθοῦσαν τρία χαμίνια, ποὺ μὲ γιομὲς μαῦρες γάμπες καὶ μὲ σκονισμένα παπούτσια, ἔκαναν διάφορα παγκάτια καὶ ὕστερα ζητοῦσαν δεκάρες ἀπὸ τοὺς διαβάτες. Ἀπὸ τὰ τρία χαμίνια, τὸ ἕνα ἤτανε ἀραπάκι, μὲ μαῦρα ζωηρὰ μάτια καὶ τ' ἄλλα, δυὸ χλομὰ Ἀμερικανόπουλα, μὲ ἀδύνατα πόδια. Καὶ τὰ τρία εἶχαν ἔρθει ὅς ἐκεῖ ἀπ' τὶς μακρυνὲς λαϊκὲς συνοικίες τῆς Νέας Ὑόρκης...

Μὲ τὰ παιχνίδια τους καὶ τοὺς χοροὺς τους θὰ μάζευαν λίγα χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσουν κανένα παγωτό, ἢ τσιγάρα ἢ ἴσως ψωμὶ καὶ γάλα γιὰ κανένα ἀδελφάκι τους ἄρρωστο...

Βλέποντας τὰ παιδιὰ αὐτά, συλλογίστηκα τὸν Τζὼρτζ Ράφτ. Ἔτσι κ' αὐτός, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, ἤταν ἕνα φτωχὸ χαμίνι ποὺ χόρευε γιὰ λίγες δεκάρες μπροστὰ σ' ἀριστοκρατικὰ θέατρα. Ἕνα χαμίνι, ποὺ ἔγινε σήμερα ἔνδοξος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου.

Ὁ Τζὼρτζ Ράφτ! Καὶ ποιὸς δὲν τὸν θαύμασε στὸ «Ἂν εἶχα ἕνα ἑκατομμύριο», στὸ «Νύχτα μετὰ τὴ νύχτα» καὶ σὲ τόσες ἄλλες ταινίες; (Ἡ ταινίες αὐτὲς δὲν παίχτηκαν στὴν Ἑλλάδα).

Μελαχροινὸ πρόσωπο Ἰταλοῦ, μαλλιὰ γναλιστερά, χωρισμένα στὴ μέση μὲ μιὰ ὁλόισια χωρίστρα, μὲ μύτη πολὺ μακροειδή, μὲ μάτια μικρὰ κὰ μαῦρα.. μὲ μιὰ φυσιογνωμία, τέλος, συνοικιακοῦ Δόν-Ζοιὰν κὰ Ἀργεντινοῦ χορευτῆ.

Ὁ Τζὼρτζ Ράφτ γεννήθηκε στὴν πὸ λαμπρὴ συνοικία τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ μητέρα του ἔφερε στὸν κόσμο ἔνδεκα ἀγόρια. Αὐτὸς ἤταν τὸ ἕκτο κὰ τὸ μόνο ποὺ ἐπέζησε. Τ' ἄλλα του τ' ἀδέρφια τὰ θέρισαν ἡ στερήσεις κὰ ἡ φθίσι.

Ὀχτὼ χρόνων, ὁ Τζὼρτζ ἄρχισε νὰ κοπνίζῃ, κάζευε ὧρες ὁλόκληρες μπροὶς σπίς βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν, κὰ κάθε βράδυ ἔκανε τὴν ἄμοιρη τὴ μητέρα του νὰ πεθαίνῃ ἀπὸ ἀγησυχία, κὰ ὡς ἀργοποροῦσε, ἀνοίγοντας τὶς πόρτες τῶν αὐτοκινήτων πολυτελείας μπροστὰ σ' ἀριστοκρατικὰ ξενοδοχεῖα.

Τὰ χρόνια του ἐκείνα τὰ θυμᾶται ὁ Τζὼρτζ Ράφτ κὰ δὲν κοκκινίζει. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν δῆ κὰ σήμερα ἀκόμη, ὅταν βρίσκεται στὴ Νέα Ὑόρκη, νὰ τριγυρίζῃ στὸ Μπροντγουαίη μὲ παλληκάρια τοῦ λαοῦ, τοὺς παλιοὺς του συντρόφους, ἐκείνους μαζὺ μὲ τοὺς ὁποίους κάθε Κυριακὴ πρωὶ ἔσπαζε τζάμια, παίζοντας μπέζ-μπόλλ.

Στὸ Χόλλιγουντ τώρα ὁ Τζὼρτζ Ράφτ βγαίνει κάθε βράδυ περίπατο μὲ ὄμορφες γυναῖκες ποὺ εἶνε ὅλες διάσημοι ἀστέρες. Ἔχει βίλλα δική του καὶ αὐτοκίνητο... Ἐξαλολουθεῖ, ὅμως, νὰ εἶνε πάντα ἕνα παιδὶ τῆς Νέας Ὑόρκης. Γιατὶ ἐκεῖ γεννήθηκε, ἐκεῖ μεγάλωσε καὶ γιατὶ στὴ Νέα Ὑόρκη γνώρισε τὶς πρῶτες του ἐπιτυχίες...

Τὰ πρῶτα δολλάριά του τὰ κέρδισε ὁ Ράφτ ὡς μποῦρ. Κατόπιν ἔγινε δανδῆς. Φορεῦσε κοστούμια χτιστὰ μὲ φαρδειὲς ρίγες, παρουλὲς γραβάτες, λοιστρίνια παπούτσια. Ἐπὶ πλέον κυνηγοῦσε γυναῖκες, καὶ αὐτὸ ἤταν τὸ πρῶτο του βῆμα πρὸς τὴν ἐπιτυχία. Ὕστερα ἦλθε στὴν Εὐρώπη. Στὸ Λονδῖνο ἔπαιξε μικροὺς ρόλους σὲ διάφορα μικροθεατράκια, κατόπιν ἔπαιξε στὸ Μπροντγουαίη καὶ τέλος πῆγε στὸ Χόλλιγουντ.

Πολλοὶ ὀνομάζουν τὸν Ράφτ νέο Βαλεντίνο. Πραγματικά, ἔχει τὸ μελαχροινὸ καὶ μακροειδὸ πρόσωπο καὶ τὰ μελαγχολικὰ μάτια τοῦ ἀληθινοῦ «Ροῦντυ». Ὁ τύπος του, ἄρα, εἶνε ἐντελῶς διαφορετικός. Ὁ Ράφτ ἤταν καὶ παραμένει παιδὶ τοῦ λαοῦ, γνήσιο, ἀλληθινό, χωρὶς γαρνιτοῦρες.

Τελευταία, στὴ βίλλα ποὺ ἔχτισε στὸ Χόλλιγουντ, πῆρε μαζύ του τὴ γριὰ του μητέρα, ἡ ὁποία ὅς τώρα, παρ' ὅλα τὰ πλούτη τοῦ γυιοῦ της, ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ στὴν ἴδια φτωχικὴ συνοικία τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ νὰ πλένῃ ἡ ἴδια τ' ἀσπρόρουχα τοῦ παιδιοῦ της.

—Ναί, ἔλεγε ὁ Ράφτ σ' ἕνα δημοσιογράφο, ἡ μικιὰ ἀγαπᾶσε πολὺ τὴ Νέα Ὑόρκη κ' ἔχει ράσει τὰ νεφά της στὸ Χόλλιγουντ. Τῆς ἀρέσει ὁ θόρυβος καὶ ἡ μυρωδιὰ τοῦ δρόμου, ὅπου ἔζησε καὶ ὅπου μεγάλωσα, τὸ πυρέθυρό της μὲ τὰ σχοινιὰ γιὰ τὸ στέρνωμα τῶν ἀσπρορούχων καὶ ἡ γειτόνισσα ποὺ τὴ φωνάζει κανεὶς χτυπώντας τὸν τοῖχο. Ἐξαλολουθεῖ καὶ σήμερα νὰ καταγίνεται μὲ τὸ νοικοκυριό της καὶ τὰ μαντήλια μου δὲν τὰ στείλνα ποτὲ στὸ πλυντήριο. Δὲν εἶνε πλασμένη ἡ μητέρα μου γιὰ νὰ κάθεται χωρὶς δουλειά...

Ὁ Τζὼρτζ Ράφτ ἔχει τὴν κάπως δραχνὴ καὶ τσαχπίνικη προφορὰ τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὴν προφορὰ μάλιστα αὐτὴ προσπάθησε νὰ τὴν ἀποδώσῃ στὴν ταινία «Ἡ νύχτα ὕστερα ἀπὸ τὴ νύχτα».

Ἡ ταινία αὐτὴ μοῦ ἄρεσε πολὺ γιατὶ βρῆκα σ' αὐτὴ τὸν Τζὼρτζ Ράφτ ὁλόκληρον: Τὸν Ράφτ μὲ τὴ μανία του νὰ μεταζωτῆ ἐσώρουχα, γιὰ τ' ἀκριβὰ κοστούμια—μανία ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ νέοι τῶν προαστείων τῆς Νέας Ὑόρκης—τὸν Ράφτ μὲ ὅλη του τὴν βιαιότητα καὶ μ' ὅλη του τὴν ἀφέλεια. Τὸν Ράφτ, σὲ ρόλο πρώην μπεζῆ ποὺ πλούτισε, ποὺ τραβᾶ ἀποφασιστικὰ στὴν ἐπιτυχία, ποὺ προσπαθεῖ νὰ μορφωθῆ λιγάκα καὶ νὰ «ἐξευγενίσῃ» τὴ γλῶσσα του, καὶ νὰ «μπλέξῃ» μιὰ κοπέλλα τῆς ἀριστοκρατίας, μιὰ κόρη τῶν ὀφαίων κυριῶν μὲ τὶς γοῦνες, ποὺ ἄνοιγε, ὅταν ἤταν παιδί, τὶς πόρτες τῶν αὐτοκινήτων τους, μπροστὰ στ' ἀριστοκρατικὰ θέατρα.

Ν' ἀγαπηθῆ ἀπὸ μιὰ τέτοια γυναῖκα, ἀπὸ μιὰ ἀριστοκράτισσα, εἶνε τὸ ὄνειρο τοῦ Ράφτ. Πωῦ'λλες τὶς πουαλέυτες τους καὶ τὰ κοαμῆματά τους, ἡ εἰκόλες γυναῖκες δὲν τὸν ἰκανοποιοῦν πειά, γιατὶ τὰς γνωρίζει πάρα πολὺ καλά. Εἶνε πρωτόγονες, ζηλιάρες καὶ ἐκδικητικές, δέχονται ἕνα μτάτσο ἀπὸ τὸ φίλο τους χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθοῦν, βρίζουν, σὲ φιλοῦν στὸ στόμα κ' εἶνε ἱκανὲς νὰ φυτέψουν στὸν ἄπιστο ἐραστή τους μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά...

Γιὰ μιὰ περίοδο τῆς ζωῆς του ὁ Ράφτ τὶς εἴκολες αὐτὲς γυναῖκες τὶς εἴρισκε διασκεδαστικές. Μὰ τώρα δλ' αὐτὰ τελείωσαν. Τώρα λοχταρᾶ τὶς ἐξαιαλογήσεις, τὴν ἐγκαπάλεψη, τὴν ἐξαισια ἐρωτικὴ τρυφερότητα μιᾶς νεαρῆς ἀριστοκρατίσσας... Καὶ φαίνεται πὼς τὸν βρῆκε τὸν ἔρωτα αὐτὸν ὁ Ράφτ, καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα.

Αὐτὸ τουλάχιστον λένε ὅλες ἡ κακὲς —μὰ γιατί κακές;— γλῶσσες τοῦ Χόλλιγουντ..

Ὁ Τζὼρτζ Ράφτ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Δυὸ νεόνυμφοι μιὰ μέρα, βολτζοντας σ' ἕναν ἐξοχικὸ δρόμο, σταντάτησαν μιὰ γαιγγάνα, ἡ ὁποία τοὺς πρότεινε νὰ τοὺς πῇ τὴ μοῖρα.

—Ἐμπρός, πές μου, ἔμεινα πόσα χρόνια κὰ κάμω, τὴ ρώτησε ἡ σύζυγος.

—Τέσσερα, ἀπάντησε ἡ γαιγγάνα.

—Κι' ἐγώ; τὴ ρώτησε τώρα ὁ σύζυγος.

—Ἐσύ κανένα.

Ὁ σύζυγος ἐνθουσιάστηκε κὰ εἶπε:

—Μὰ ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄντρας τῆς γυναίκας ἀπὸ δῶ...

—Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ποῦ ἀρίστησε ἡ γαιγγάνα.

Ἕνας γιατρὸς διηγόταν κάποτε ὅτι κατώρθωσε νὰ θεραπεύσῃ ἕναν κ' γνετὴς κοινόν.

—Καὶ τί ἐνεργήσεις νὰ εἶχε τάχα ὅταν ἄρχισε ν' ἀκούῃ τὸν ἐρώτησε κάποιος.

—Τόσο ταράχτηκε ἀπὸ τοὺς θορύβους κὰ τὶς φωνὲς ποὺ ἄκουσε ὁλόγυρά του, ὥστε κουφάθηκε κὰ αὐτὰ φυσικῶς.

Ἡ ἐξόντωσις τῶν μεγαθηρίων τῆς ζούγκλας

Τὸ κυνῆγι τοῦ ἐλεφαντόδοντος

Ποῦ βρίσκονται οἱ ἐλέφαντες στήν Ἀφρική. Ἕνα κυνῆγι τοῦ ἐξερευνητοῦ Ζ. Μ. Χάαρντ στόν Ἰσημερινό. Μιά τρομακτική πάλη δυό ἐλεφάντων τοῦ Κογκό. Πόσοι ἐλέφαντες ἐξοντώνονται κάθε χρόνο. Ἡ κατεργασία τοῦ ἐλεφαντόδοντος κατά τήν ἀρχαιότητο, κλπ.

Ἡ Ἀνατ. τοῦ Ἐλεφαντόδοντος, στή Δυτική Ἀφρική, εἶνε ἡ μόνη χώρα τῆς Μαύρης Ἠπείρου στήν ὁποία δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ἐλέφας, κ' ὅπου δὲν γίνεται πεια ἐμπόριο ἐλεφαντόδοντος.. Ὁ ἐξερευνητὴς Ζ. Μ. Χάαρντ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποσταλῆς τῶν αὐτοκινήτων «Σιτροέν», ποὺ διέσχισαν τὴν Ἀφρικὴ ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη, ἀναφέρει στὸ περίφημο «Ἡμερολόγιό» του ὅτι, παρ' ὅλες τὶς ἀναζητήσεις του, δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ συναντήσῃ ἢ νὰ μάθῃ ἀπὸ τοὺς μαύρους ὅτι βρισκόντουσαν ἀκόμη ἐκεῖ πέρα ἐλέφαντες.

«Αὐτὰ τὰ κολοσσαῖα παχύδερμα, γράφει ὁ Ζ. Μ. Χάαρντ, ἔχουν γίνει τόσο σπάνια κ' ἔχουν ἀπεσυρθῆ τόσο τρομοκρατηθῆ, ὥστε, γιὰ νὰ συναντήσῃ κανεὶς ἕστω κ' ἕνα μονάχα, πρέπει νὰ εἰσδύσῃ βαθειὰ μέσα στὶς παρθένες ζούγκλες τοῦ Ἰσημερινοῦ. Κ' ἀλήθεια, μόνο ὅταν περνούσαμε ἀπὸ τὶς ἄγριες κ' ἀδιάβατες χῶρες τοῦ Οὐμπανγκὶ καὶ ἀπὸ κάτω ἀκόμη, στὸν ποταμὸ Κογκό, κατορθώσαμε ν' ἀντικρύσουμε ἀπὸ μακρυὰ ἕνα μικρὸ κοπάδι ἀπὸ ἐλέφαντες καὶ νὰ ὀργανώσουμε τὸ πρῶτο μας κυνῆγι. Οἱ ἐλέφαντες αὐτοί, ὅπως τοὺς βλέπαμε μὲ τὰ κάλλια, ἤσαν ἕνα ὑπέροχο ζευγάρι, μὲ τὰ μακρά του τριγύρω, ποὺ ἔβοσκε ἀμέριμνο μέσα σ' ἕνα παραδείσιο τοπεῖο. Φυσοῦσε ὅμως πρὸς τὸ μέρος τους μιὰ μικρὴ αὔρα, καὶ γι' αὐτὸ τὰ παχύδερμα δὲν ἄργησαν ν' ἀκούσουν τὸ θόρυβο τοῦ κορσβανιοῦ μας καὶ νὰ δεῖξουν τὰ πρῶτα σημεῖα ἀνησυχίας. Κοινοῦσαν νευρικά, σὰν πελώρια φύλλα, τ' αὐτιά τους καὶ σήκωναν τὶς προβοσκίδες τους, μυρίζοντας τριγύρω τὸν ἀέρα. Φαντάνανε καθαρὰ ὅτι καταλάβαιναν ἀπὸ μακρυὰ τὸν κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε κ' ἐτοιμαζόντουσαν νὰ χαθοῦν μέσα στὶς σκοτεινὲς κ' ἀπέραντες λάχμες τῆς ζούγκλας. Γιὰ νὰ τοὺς πλησιάσουμε, λοιπόν, ἀναγκαστήκαμε ν' ἀφήσουμε πίσω τὸ χαραβάνι καὶ νὰ τραβήξουμε μπροστὰ μὲ μερικοὺς μαύρους κίνηγοὺς ποὺ ἤξεραν νὰ κόβουν τὸ δρόμο στὰ παχύδερμα. Μὰ δὲν σταθήραμε διόλου τυχεροί... Θὰ εἴχαμε φτάσει ὡς ἕνα χιλιόμετρο κοντά τους, ὅταν ἄξαφνα οἱ ἐλέφαντες ποὺ τριγύριζαν ἀνησυχοι, μᾶς εἶδαν καὶ χάθηκαν ἀμέσως, μέσα στὰ πυκνὰ καὶ πανύψηλα δένδρα μὲ μιὰ εὐκινησία καὶ μὲ ἐλαφρότητα ποὺ μᾶς προξένησε κατάπληξι!

Γρήγορα ὡστόσο μᾶς παρηγόρησαν οἱ μαῦροι κυνηγοί μας. Μᾶς ἐξήγησαν πώς, ἀφοῦ εἴχαμε ἀπαντήσει τὸ πρῶτο κοπάδι, δὲν θ' ἀργούσαμε ν' ἀνακαλύψουμε κι' ἄλλα, κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Κογκό..

Τὴν ἄλλη ἡμέρα λοιπόν, κατὰ τὸ μεσημέρι, στὴ μέση πάλι ἑνὸς παραδεισένιου λειβαδιοῦ, εἴδαμε κομμὰ δεκαριὰ ἐλέφαντες νὰ περπατοῦν ἥσυχα μέσα στὰ ψηλὰ χόρτα. Μὰ κ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μπορέσαμε νὰ χτυπήσουμε ἀμέσως κανένα, γιατὶ μᾶς δόθηκε ἄξαφνα ἡ εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσουμε ἕνα τρομακτικὸ καὶ φριχτὸ θέαμα: τὴν ἀμιλητὴ πάλη δύο παχυδέρμων. Λυὸ ἀρσενικοὶ ἐλέφαντες, μὲ τεραστίους χαυλιόδοντες, ἔβειχναν ἀπὸ τόρα ὅτι ἦσαν ἐρεθισμένοι κι' ὅτι ζητοῦσαν ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἀλληλοεξοντωθοῦν. Προσέξαμε ὅτι κανεὶς τους δὲν γύριζε τὸ πλευρὸ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάλου του. Κ' οἱ δυό τους βρισκόντουσαν διαρρῶξ ἀντιμέτωποι. Τέλος, σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔκανε τὴν πρώτη ἐπίθεσι καὶ κάρφωσε τοὺς γυριστοὺς χαυλιόδοντάς του στὸ λαιμὸ τοῦ ἄλλου!.. Ἐκεῖνος τότε, μὲ μιὰ ἀπεφάσιστη λύσσα, ὅρμησε ἀκράτητος ἀπάνω στὸν ἐχθρό του καὶ τοῦ ξέσχισε τὸ κεφάλι καὶ τὰ πλευρά..

Αὐτὴ ἡ τρομερὴ πάλη τῶν παχυδέρμων εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σπάνια θεάματα τῆς ζούγκλας. Οἱ δυὸ ἐλέφαντες ποὺ πάλευαν, ἔκαναν τὴ γῆ νὰ βροντᾶ καὶ νὰ τρέμῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους, σκορπώντας τὸν πανικὸ σ' ὅλα τ' ἄλλα θηρία. Τέλος, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ μεγαλείτερος, κατάφερε ἕνα θανάσιμο χτύπημα στὸν ἀντίπαλό του καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ σκύψῃ τὸ καταξεσχισμένο κεφάλι του καὶ νὰ τ' ἀκουμπήσῃ στὴ γῆ γιὰ νὰ στηριχθῆ ἴσως ἢ γιὰ νὰ ξεψηχήσῃ... Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ μικρὸς, ὁ Ντιάγκο, ὁ καλύτερος μαῦρος κυνηγός μας, σημάδεψε τὸ νισητὴ καὶ τοῦ φύτεψε σὲ αὐτὴ μιὰ ἐκρηκτικὴ σφαῖρα. Τὸ παχύδερμο ἔπεσε σωριασμένο ἀμέσως κερατωβολημένο, δίπλα στὸν ἀντίπαλό του ποὺ σπάραζε ἀκόμη καθώς ψυχορραγοῦσε...

Ἀπ' αὐτὸ τὸ πρῶτο μας κυνῆγι μείναμε ὅσο δὲν φαντάζεστε εὐχαριστημένοι. Τὸ τρόπαιό μας ἦταν τέσσερις χαυλιόδοντες ποὺ εἶχαν ἑνάμισυ μέτρο μῆκος ὁ καθένας καὶ ποὺ δυὸ χεροδύναμοι μαῦροι τοὺς σήκωναν μὲ κόπο.

* * *

Ὅταν προχωρήσαμε ἀργότερα καὶ φτάσαμε στὴ λίμνη Ταγκανίκα, συναντήσαμε ἐκεῖ πέρα κ' ἄλλα κοπάδια ἐλεφάντων, μὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ τοὺς πλησιάσουμε, κ' ἔτσι ἀναγκασθήκαμε ν' ἀρκεσθοῦμε στὰ τρόπαια

Δύο ἐλεφαντόδοντες ἀπὸ ἐλέφαντας φονευθέντας στὴν Ταγκανίκα.

τοῦ πρώτου κυνηγιοῦ μας.»

Ὁ ἐξερευνητὴς Ζ. Μ. Χάαρντ δὲν παραλείπει νὰ προσθέση ὅτι οἱ λίγοι ἐλέφαντες ποὺ ὑπάρχουν ἀκόμη στὴν Ἀφρικὴ εἶνε καταδιωκομένοι νὰ ἐξαφανιστοῦν κ' αὐτοί, γιατὶ ἔχουν τὸ πολύτιμο ἐλεφαντόδοντο καὶ κυνηγιοῦνται ἄγρια ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους. Κατάπληξι, ἀλήθεια, προκαλοῦν οἱ ἀριθμοὶ ποὺ φανερώνουν τὴν κατασπορὰ αὐτῶν τῶν παχυδέρμων. Ὑπολογίζεται ὅτι σκοτώνονται κάθε χρόνο 55 ὡς 65 χιλιάδες ἐλέφαντες, γιὰ νὰ προμηθεύσουν ἐλεφαντόδοντο στὸ παγκόσμιο ἐμπόριο.

Ἐκεῖνοι, ὅμως, ποὺ θὰ ἐξαφανιστοῦν πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους εἶνε οἱ ἐλέφαντες τῆς Ἀφρικῆς, γιατὶ αὐτοὶ ἔχουν μεγαλείτερους χαυλιόδοντες ἀπὸ τοὺς συντρόφους τους ποὺ ζοῦνε στὴν Ἀσία. Στὴν Ἀσία μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι τὰ παχύδερμα δὲν κινδυνεύουν διόλου ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, παρὰ μονάχα ἀπὸ τοὺς διάφορους «Τράντες Χόρνς. δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς τιχοδιώκτες κυνηγοὺς τοῦ ἐλεφαντόδοντος. Οἱ ἰθαγενεῖς ὄχι μόνο δὲν τοὺς ἐξοντώνουν, ἀλλὰ τοὺς λατρεύουν σὰν θεοὺς τῆς σοφίας!..

Στὰς Ἰνδίας θεωροῦν μεγάλους δύο χαυλιόδοντες ποὺ ἔχουν ἑνάμισυ μέτρο μῆκος καὶ ποὺ ζυγίζουν τριάντα περίπου κιλά. Στὴν Ἀφρική, ὅμως, οἱ χαυλιόδοντες ἑνὸς ἀρσενικοῦ ἐνήλικος ἐλέφαντος ζυγίζουν ἀπὸ 56 ὡς 54 κιλὰ τὸ ζευγάρι, ἔχουν μῆκος 1 μέτρο καὶ 80 πόντους καὶ διάμετρο 40—45 πόντους... Σὲ μερικὲς περιπτώσεις μάλιστα, αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι διπλασιάζονται. Δυὸ ἐλέφαντες ποὺ σκοτώθηκαν πρὸς νότον τοῦ Ζαμβέζη, εἶχαν χαυλιόδοντες ποὺ ζυγίζαν κ' οἱ δυὸ 140 κιλὰ καὶ ποὺ εἶχαν μῆκος 2 μέτρα καὶ 70 πόντους. Ἕνας τέλι μονάχα χαυλιόδοντας, ποὺ τὸν εἶχε φέρει κατὰ τὸ 1873 ἕνας κυνηγὸς ἀπὸ τὶς ὄχθες τῆς λίμνης Νγκάμι, ζύγιζε 78 κιλά!..

Γενικῶς ὅμως οἱ ἐλέφαντες τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς ἔχουν χαυλιόδοντες ποὺ ζυγίζουν 65 περίπου κιλά.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους χαυλιόδοντες ποὺ ξέρουμε, εἶνε ἐκεῖνος ποὺ βρίσκεται στὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας: ζυγίζει 103 κιλά, ἔχει μῆκος 3,06 μ. καὶ διάμετρο 61 πόντους!...

Φαίνεται, ὡστόσο, ὅτι ἄλλοτε ὑπῆρχαν χαυλιόδοντες πολὺ πιὸ μεγαλείτεροι ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἀναφέραμε. Μὰ κ' αὐτοὶ σιγὰ-σιγὰ ἐξαφανίζονται μαζὶ μὲ τοὺς γέρκους ἐλέφαντες τῆς Ἀφρικῆς. Οἱ κυνηγοὶ σήμερα δὲν τοὺς ἀφίνουν πειὰ νὰ γεράσουν κ', καθὼς ξέρετε, ὁ ἐλέφας ζῇ 150 ὁλόκληρα χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα μεγαλώνουν διαρκῶς οἱ πολύτιμοι χαυλιόδοντές του.

Αὐτὸς ὁ σκληρὸς κ' ἐξοντωτικὸς πόλεμος κατὰ τοῦ ἐλέφαντος ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ τὰ παλαιοχαια χρόνια, ἀπὸ τὴν ἡμέρα δηλαδὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος κατάλαβε ὅτι μπορεῖ νὰ μετατρεψῃ τὸ ἐλεφαντόδοντό του.

* * *

Στὴν ἀρχαία Αἴγυπτο, ἡ πρωτεύουσα τῆς πρώτης δυναστείας τῶν Φαραώ ἦταν χτισμένη σὲ μιὰ νῆσο ποὺ τὴν ἔλεγαν Ἐλεφαντίνη (τὸ σημερινὸ Ἀσσουάν), γιατὶ τότε, ὅπως καὶ τώρα, τόσο ἡ πόλις ἐκείνη ὅσο καὶ τὸ νησί, ἀποτελοῦσαν τὸ μεγαλείτερο ἐμπορικὸ κέντρο τοῦ ἐλεφαντόδοντος, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Νότα. Τὸ ἐλεφαντόδοντο λοιπὸν ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἐπεξεργαζόταν μὲ ἀξιοθαύμαστη τέχνη ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους μὲ τεχνίτες, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν ἀπὸ αὐτὸ κάθε εἶδος οἰκιακὴ σκεύη ποὺ τὰ μεταχειριζόντουσαν γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς

καθημερινῆς ζωῆς.

Οἱ Ἕλληνες, πάλι, εἶχαν τὴ συνήθεια νὰ στολίζουν μὲ ἐλεφαντόδοντο τὶς ἔδρες τους, ἀπὸ ἐπίσης καὶ κάθε ἄλλο ἔπιπλο τοῦ σπιτιοῦ τους. Ἔφτιαχναν, μάλιστα, κ' ἀγάλματα ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, Κι' ὅπως εἶνε γνωστό, τὰ περιφημότερα ἀπὸ αὐτὰ ἦσαν τὰ χρυσοελεφάντινα ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Διός, ποὺ τὰ εἶχε τεχνουργήσει μὲ τὴν ἄρθαστη ἐμπνευσι τοῦ ὁ Φειδίας.

Ἀπὸ τότε, λοιπόν, τὸ ἐλεφαντόδοντο ἄρχισε νὰ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς τεχνίτες, οἱ ὁποῖοι ἔφτιαχναν μ' αὐτὸ βασιλικὰ ἢ ἱερατικὰ σκήπτρα, πολύτιμες ζῶνες, κυνηγετικὰ κέρατα μουσικὰ ὄργανα κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἀντικείμενα.

Οἱ Ρωμαῖοι εἶχαν τὴ συνήθεια νὰ φτιάχνουν ἀκόμη καὶ μπαστούνια ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, μὲ τὰ ὁποῖα μποροῦσαν νὰ δέρνωνται στοὺς καυγάδες τους μὲ... κομψότητα, ἀλλὰ καὶ μ' ὅση δύναμη μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε!

Ἕνα ἀπὸ τὰ πλατιὰ φιλντισένια ἀριστουργήματα, εἶνε κ' ἡ περίφημη ἐλεφάντινη Καθέδρα ποὺ τὴν εἶχαν φτιάξει μερικοὶ Ἀλεξανδρινοὶ καλλιτέχνες τοῦ VI αἰῶνος γιὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπο Μαξιμιανὸ καὶ ἡ ὁποία φέρει μάλιστα καὶ τὸ μονόγραμμά του. Ἡ Καθέδρα αὐτή, ποὺ κλέφτηκε ἀπὸ τὴ Ραβέννα, σταλθηκε ὡς δῶρο τὸ 1001 ἀπὸ τὸν Δόγη τῆς Βενετίας Πέτρο Ι Ὀρσέολο στὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Ὄθωνα ΙΙΙ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπέστρεψε πάλι στὴν ἐκκλησία τῆς Ραβέννας. Εἶνε ὅλη σκαλιστὴ μ' ἀξιοθαύμαστη τέχνη, σ' ἐλεφαντόδοντο καὶ γεμάτη ἀναγλύφα ποὺ παριστάνουν μετροστὰ τὸν Βαπτιστὴ Ἰωάννη καὶ τοὺς Εὐαγγελιστάς, στὰ πέντρά, σὲ δέκα μικροὺς πίνακες, τὴν ἱστορία τοῦ Ἰωσὴφ καὶ στὴ ρίζα τὴ ζωῆ τοῦ Ἰησοῦ. Περίφημο ἐπίσης εἶνε κ' ἕνα κέρας ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο τοῦ XII ἢ τοῦ XI αἰῶνος ποὺ προέρχεται, δίχως ἄλλο, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ ποὺ βρίσκεται σήμερα στὸ Μουσεῖο τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Ἀλβέρτου, στὸ Λονδῖνο. Τὸ κέρας αὐτὸ εἶνε χρυσοδεμένο καὶ κατασπάλισε ἀπὸ σκαλιστὰ πουλιὰ καὶ φανταστικὰ ζῶα.

Στὴν ἐποχή μας, ὡστόσο, τὸ ἐλεφαντόδοντο ἔπαψε πειὰ νὰ ἔχῃ πρακτικὴ χρῆσι καὶ συνήθως δὲν φτιάνουμε τίποτ' ἄλλο σχεδὸν ἀπ' αὐτό, παρὰ μονάχα κομπιὰ καὶ... τὶς μπίλιες τοῦ μπιλλιάρδου!...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

Πολλοὶ ἐπιστήμονες παραδέχονται ὅτι ὑπάρχει σταθερὰ σχέσις μεταξὺ τοῦ βάρους τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν διανοητικῶν ἱκανοτήτων τοῦ ἀτόμου. Ἡ θεωρία ὅμως αὐτὴ στὴν πραγματικότητα συναντᾶ πολλὲς ἀντιρράσεις. Ἡ ἐπιφανέστερη τῶν ἀντιρράσεων αὐτῶν εἶνε ἡ περίπτωσις τοῦ Γαμβέττα, τοῦ ὁποίου ὁ ἐγκέφαλος εἶχε βάρος 1.200 γραμμαρίων, δηλαδὴ πολὺ κάτω τοῦ κανονικοῦ.

Κατὰ τὶς παρατηρήσεις, ἄλλωστε, τοῦ φυσιολόγου Ἰωσὴφ Σάμς, ὁ βαρύτερος τῶν γνωστῶν στὴν ἐπιστήμη ἐγκεφάλων ἀνῆκε σ' ἕναν νέον ἐφημεριοπούλη, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον δὲν ἦταν εὐφυής, ἀλλὰ παρουσίαζε πολλὰ συμπτώματα ἠλιθιότητος. Ὁ ἐγκέφαλός ἐκεῖνος ἐζύγιζε 2400 γραμμάρια.

Ὁ ἐγκέφαλος ἑνὸς Ἰνδοῦ νάνου, πάλι, εἶχε βάρος 2200 γραμμαρίων, ἐνῶ ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Τουργκένιεφ —ποὺ θεωρεῖται ὁ βαρύτερος τῶν ἐγκεφάλων τῶν εὐφυῶν ἀνθρώπων— δὲν ὑπερέβαινε στὸ βάρος τὰ 2130 γραμμάρια.

Τὸ μέσον βάρος τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου διαφέρει κατὰ τὸ ἐξαγόμενον τῶν παρατηρήσεων διαφόρων ἐρευνητῶν. Ὁ μὲν καθηγητὴς Ὥστεν Ἔλιντ καθορίζει τὸ μέσον αὐτὸ βάρος σὲ 1500 γραμμάρια, ὁ δὲ Βερολινέζος ἀνθρωπολόγος Μ. Κράους, τὸ ἀνεβιβάζει σὲ 1650 γραμμάρια.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἐξάγεται ὅτι ἡ ἱκανότητες τοῦ τόσον πολυτίμου καὶ πολυπλόκου αὐτοῦ ὀργάνου δὲν καθορίζονται ἀπὸ τὸν ὄγκο του, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ποιόν. Ἀπὸ τὴν ἐσωτερική του δηλαδὴ κατασκευὴ καὶ ἀπὸ τὸ βάθος καὶ τὴν διάταξι τῶν αὐλάκων καὶ τῶν ἑλίκων του.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ Η ΩΡΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιὰ μέρα ὁ Ρόδιος σατιρικὸς ποιητὴς Ἀντιφάνης, συνάντησε στὸ δρόμο του ἕνα γνωστό του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνάγγειλε τοὺς γάμους ἑνὸς κοινοῦ φίλου του.

—Ὁ φίλος μας ὁ Μέμνων παντρεύτηκε χθές, τοῦ εἶπε.

—Παντρεύτηκε ὁ Μέμνων; φώναξε ὁ εὐφυὴς ποιητής. Ὤ, θεοί! Ἀλλὰ ἐγὼ προχθὲς τὸν ἀφῆρα ζωντανὸν καὶ ὑγιέστατον!

* * *

Ἕνας τρομερὸς τσιγκούνης πατέρας, κάνοντας κατὰ τὶς περιοτάσεις κάὶ τὸν θεοσεβῆ, ἔλεγε καὶ ἐπαναλάμβανε στὴν κόρη του, ἡ ὁποία βρισκόταν πειὰ σὲ ὥρα γάμου:

—Εἶδες τί λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, κόρη μου; «Ὅποιος παντρεύεται κάνει καλά, ἄλλα καὶ ὅποιος δὲν παντρεύεται κάνει ἀκόμα καλύτερα».

Ἐπὶ τέλους ἡ ἐξυπνη νέα δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ καὶ μιὰ μέρα τοῦ εἶπε:

—Πατέρα, ἂς κάνουμε ἐμεῖς τὸ καλό, κ' ὕστερα, ὅποιος μπορεῖ ἂς κάμει τὸ καλύτερο.

* * *

Ἡ Γαλλίδες πιστεύουν ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶνε ὁ προστάτης τῶν γάμων, γι' αὐτὸ καὶ σὲ ὁρισμένες τελετές, ὅταν εἶνε ἀνύπαντρες, ἐπικαλοῦνται τὴ βοήθεια τοῦ προξενητοῦ - ἁγίου, τραγουδῶντας τοὺς στίχους αὐτούς:

Πάτρωνα προστάτη τῶν κοριτσιῶν, Ἅγιε (Νικόλαε
πάντρεψέ μας γρήγορα, μὴν ἀργῆς καθόλου.

Ἀλλὰ πῶς ἐγεννήθη ἡ λαϊκὴ αὐτὴ πίστις τῶν Γάλλων ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἰσακούει τὶς μυστικὲς δεήσεις τῶν ἐρασταῖν. Δίνοντας στὸν ἄντρα γυναῖκα καὶ στὴ γυναῖκα ἄντρα;

Διηγοῦνται, λοιπόν, ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ὅταν ἦταν ἐπίσκοπος Μύρων, πάντρεψε τρεῖς φτωχὲς κόρες, γιὰ νὰ τὶς σώσῃ ἀπὸ τὰ κακοβουλα σχέδια τῶν δικῶν τους, οἱ ὁποῖοι ἐκαπτοντο, λόγῳ τῆς ἀνεχείας των, νὰ τὶς ἐκμεταλλευθοῦν, ἐξοδιῶντας τες στὴν ἀχολασία. Κι' ἀπὸ τότε ὁ καλόψυχος ἅγιος ἔγινε προστάτης τῶν νέων καὶ τῶν κοριτσιῶν ποὺ θοῦν νὰ παντρευτοῦν.

* * *

Ἕνας τεχνοκρίτης κάποτε περιεργαζόταν τοὺς περίφημους πίνακας τοῦ διασήμου Γάλλου ζωγράφου Νικολάου Πουσσὲν «Τὰ ἑφτὰ Μυστήρια». Ὅταν ἔφθασε καὶ στὸν πίνακα ποὺ παρίσταινε τὸ μυστήριο τοῦ γάμου, ὁ τεχνοκρίτης στιμάτισε καὶ παρατήρησε ὅτι τὸ ἔργο ἐκεῖνο ὡς πρὸς τὴν τέχνη ὑστεροῦσε πολὺ ἀπὸ τὰ ἄλλα.

Γύρισε λοιπὸν στὸ φίλο του καλλιτέχνη καὶ τοῦ εἶπε εὐφυέστατα:

—Ἕνας καλὸς γάμος, ἀγαπητέ μου, εἶνε δύσκολο νὰ γίνῃ καὶ ζωγραφιστὸς ἄριστα!

Ἀπὸ τότε ἡ φράσις αὐτὴ ἔγινε παροιμιώδης στοὺς Γάλλους.

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμβουλευθοῦν τὸν ἰατρὸν τῶν «Παναθηναίων», πρέπει νὰ γράφουν στὸν φάκελλο τῶν ἐπιστολῶν τὴ ὁρίσι: Δι ὰ τ ὸ ν Ἰ α τ ρ ὸ ν, καὶ νὰ ὑπογράφουν μὲ ψευδώνυμο.

Π ι έ ρ ο ν, Θεσσαλονίκην.—Τὰ σταυράκια σας αὐτὰ δφείλονται μᾶλλον στὴν ἀνώμαλη λειτουργία τοῦ πεπτικοῦ σας συστήματος. Πολεμῆστε τὴ δυσκοιλιότητα, μὴν ἀποφεύγετε τὰ χορταρικά, τρῶτε συχνὰ γιαούρτι καὶ φρούτα. Τὰ θειοῦχα λουτρὰ εἶνε ὠφέλιμα. Τοπικῶς σᾶς συνιστῶ τὴν κάτωθι ἀλοιφή, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ κάνετε ἐντριβὴ κάθε βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου ἐπὶ 5 λεπτά. Ὅταν παρουσιασθῆ ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος, διακόπτετε γιὰ μερικὲς μέρες.

Soufre précipité	3,0
Carbon. de potasse	1,50
Axonge	50,0

Καλὸ θὰ εἶνε νὰ κάνετε καὶ μιὰ σειρὰ ἐνέσεων ἀντισταφυλοκοκκικῶν (Staphylo-yatrèn) ἢ αὐτεμβολίου.

Α. Κ ο λ ο κ., Βόλον — Ρ ο μ ά ν τ ζ ο, Ἐνταῦθα(;).—Τὰ ἴδια ἀπαντῶ καὶ σὲ σᾶς.

Ν. Κ α λ ο ύ π η ν, Ἐνταῦθα.—Σᾶς ἀπήντησα δ' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς.

Γ λ α ῦ κ ο ν Ἀ φ ρ ι κ α ν ό ν, Ἀλεξάνδρειαν.—Σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ χανατάρετε digitaline, ἡ ὁποία σὲ μιὰ τέτοια κατάσταση ὄχι μόναν δὲν ὀφελεῖ, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ βλάψῃ. Φαίνεται ὅτι εἴσθε πολὺ νευρικός. Ἴσως καὶ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας σας, νυκτερινῆς καὶ ἀπαιτούσης, πιθανῶς, ἔντασιν προσοχῆς, συντελεῖ εἰς τὴν νευρικήν σας ὑπερδιέγερσιν, ποὺ ἐξηγεῖ ὅλα. Ἡ τακτικοποιία, ἐφόσον ἀπεκλείσθη ὀργανικὴ πάθησις, νὰ μὴ σᾶς ἀνησυχῇ. Ἀποφεύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη, τοὺς καφέδες, τὸ τσάϊ, καταπολεμήσατε τὴν δυσκοιλιότητα καὶ μὴ κοιμᾶσ'ε ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητόν. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ κατατμῆτε ὅλο αὐτὸ τὸ φαρμακεῖο τῶν σπεσιαλιτέ. Μὲ δίμηνον, ἔστω καὶ μηνιαίαν, ἀνάπαυσιν εἰς τὴν ἐξοχήν, τρεφόμενος καλά, θὰ ξαναπεκτήσετε ἀσφαλῶς.

Α. Α., Πάτρας.—Δὲν εἶσθε καθόλου ἄρρωστη, δεσποινίς. Τοιναντίον, ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα, ποὺ μοῦ περιγράφετε, ἀποκαλύπτουν ἕνα ὀργανισμὸ ὑγιὲ, ἀσφαλῶν καὶ ἐν πλήρει φυσιολογικῇ ὡριμότητι. Ἄπειροι ἄλλοι ὁμόφυλοί σας, τῆς ἰδίας ἡλικίας, εὑρίσκονται — θύματα ὡρισμένων βλεσιῶν — στὴν ἴδια μὲ σᾶς κατάστασι καὶ ταλαιποροῦνται καὶ μαραίνονται ἀπόψε. Ὑπομένετε καὶ ἐλπίζετε. Ἐν τῷ μεταξὺ, πρὸς ἀπόκρυψιν τῶν δυσφόρεστων ἐνγλωττιάτων, σᾶς συνιστῶ ἐσωτερικῶς τὴν Nardobromine Spes, κατὰ τὴν ἐσώκλειστη ὁδηγία.

Κ. Κ ω ν σ τ ο ύ λ α, Χανιά (Κρήτης).—Ἐὰν δὲν πάθατε ποτὲ κοκκινιὰ ἐιδικῆ μόλυνσι πουρεναυστέρας, τὸ σύμπτωμα αὐτό, ποὺ τόσον σᾶς ἀνησυχεῖ, δὲν ἔχει κομμὰ σοβαρότητα καὶ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπασχολῇ. Εἶνε κάτι ποὺ ἐμφανίζεται κατὰ περιόδους εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἰδίως τοὺς ἀγχωμένους, ἐντελῶς φυσιολογικῶς. Ἐὰν ὅμως προσηγήθη κανένα εἰδικὸ φάρμακο, καλὸν εἶνε νὰ ἀπευθυνθῆτε εἰς δερματολόγον ἰατρὸν πρὸς ἐξέτασιν τοῦ προσώπου σας.

Μ ε λ έ τ ι ο ν, Ἐνταῦθα.—1) Ἡ κατάστασις θὰ βελτιωθῇ μὲ τὸν καιρό, χωρὶς φάρμακα καὶ θὰ ἐπέλθῃ πλήρης ἰάσις ὅταν ἀνδυωθῆτε. Ἐν τῷ μεταξὺ σᾶς συνιστῶ νὰ μὴ ἀσχολεῖσθε εἰς τὸν καθρέφτη μὲ τὰ νύχια σας. Μπορεῖτε νὰ πάθετε δυσάρεστες ἱστορίες. Νὰ σκεφτεῖσθε ὅλες τὶς ἡμέρες μὲ ἐγχώριο σαπουνι πρόσωπο. 2) Ἡ ἄλλαν ἄρρος, ἀσφαλῶς θὰ σᾶς ὠφελήσῃ πολύ, ἀφοῦ βρίσκεσθε ἀπάνω στὴν ἀνάπτυξί σας, κάπως ἀργὰ μὰ ἀλιστα, ὅπως καταλαβαίνω, Ταυτοχρόνως ὅμως χρεῖάζεται καλὴ καὶ ἄφθονη τροφή. Τὰ μπάνια ἀπαγορεύονται.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ ΜΑΚΡΙΝΩΝ ΛΑΩΝ

Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ...

Ἡ ἐθιμοτυπία τῶν ἐπισκέψεων. Πῶς παίρνεται τό τσαΐ! Ὁλόκληρη ἱεροτελεστία! Ξεκαρδιστικές λεπτομέρειες. Ὑποκλίσεις καί καραγκιοζιλίκια... κ.τ.λ.

Ὁ πάτερ - Χύκ, ὁ ἱεραπόστολος τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ποῦ εἶχε ἐπισκεφθῆ τήν Κίνα, κατά τίς ἀρχές τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἄφησε ἐξαιρετικά ἐνδιαφέροντα Ἀπομνημονεύματα σχετικά μέ τά παράξενα ἤθη καί ἔθιμα τῶν Κινέζων—Ἀπομνημονεύματα ποῦ θεωροῦνται σήμερα κλασσικά στό εἶδος τους. Ἡ περίφημη ἐθιμοτυπία τῶν Κινέζων, ποῦ διέπει τίς κοινωνικές τους σχέσεις, ἡ ὑπακοΐα τῶν μανδαρίνων, ποῦ δέν ἄλλαξε, στήν οὐσία της ὥς σήμερα, δέν μελετήθησαν ποτέ μέ τόσο χοῦμορ καί φιλοσοφία, ὅσο ἐκ μέρους τοῦ Γασκόνου αὐτοῦ ἱερομόνου, ὁ ὁποῖος, κάτω ἀπό τά μεγάλα ράσα του, ἔκρυβε μιάν εὐθυμη καί πρόσχαρη καρδιά...

Μιά ἀπ' τίς χαρακτηριστικές ἐκδηλώσεις τῆς κινέζικης νοοτροπίας, εἶνε ἡ ἀνταλλαγή τῶν ἐπισκέψεων. Ὁ πάτερ-Χύκ τήν περιγράφει πιστά καί χαριτωμένα. Κι' ὅπως σημειωσ'νει κι' ὁ ἴδιος, ἡ κοινωνική ὑποκρισία τῆς "Ἀπω Ἀνατολῆς εἶν' ἐφάμιλλη μέ τήν κοινωνική ὑποκρισία τῆς Δύσεως...

«Ὅταν ἕνας Κινέζος ἐπισκέπτεται ἕνα σημαντοριότη του —γράφει ὁ πάτερ-Χύκ— ἡ συνομιλία τους πρέπει, κατ' ἀπαράβατον κανόνα, ν' ἀρχίζη πάντα ἀπ' τά πιό ἀσήμαντα καί τιποτένια πράγματα: Ὅτι ὁ καιρός εἶνε κιόλας ἤ ὅτι ὁ οὐρανός εἶνε συνεφιασμένος καί πλεκόν νά βρέξη... Οἱ κινέζοι μποροῦν νά μείνουν δυό ὧρες καί παραπάνω, κουβεντιάζοντας γιά τέτοια ἀσήμαντα πράγματα, καί μοναχά στό τέλος τῆς ἐπισκέψεως τήν ὥρα ποῦ σηκώνονται νά φύγουν, στό πόδι, καί μέ δυό-τρία λόγια διαστικά, κάνουν λόγο γιά τό οὐσιαστικό ζήτημα ποῦ ἀποτελεῖ τόν κύριο σκοπό τῆς ἐπισκέψεώς τους»...

«Ὁ ἐπισκέπτης σηκώνεται πρῶτος καί λέει στόν οἰκοδεσπότη:— Σᾶς σκότισα τόση ὥρα!

Κι' ὅπως παρατηρεῖ ὁ πάτερ-Χύκ, ἀπ' ὅλες τίς ἀτέλειωτες φιλοφρονήσεις ποῦ κάνουν οἱ Κινέζοι μεταξύ τους, αὐτή εἶνε ἐκείνη ποῦ πλησιάζει πιό πολύ πρός τήν ἀλήθεια!»

Πρίν ὁ Κινέζος ἐπισκέπτης βγῆ ἀπ' τήν αὐλοῦτα, κάνει μιά βαθύτατη ὑποκλιση, ὅπως κι' ὅταν μπαίνει. Ὁ νοικοκύρης τόν συνοδεύει, βαδίζοντας ἀριστερά του, καί λίγα βήματα πιό πίσω του, καί τέν πάει ὥς κάτω, στήν ἐξώπορτα, ὅπου τόν περιμένει τό φορεῖο του ἤ τ' ἄλογό του.

Πρίν ἀνεβῆ στο φορεῖο του ἤ στ' ἄλογό του, ὁ ἐπισκέπτης καθίκετ ὑ ε ι τόν οἰκοδεσπότη νά γυρίση μέσα γιά νά μήν ἰδῆ μιά πράξη, ὅπως τό ἀνέβασμα στό φορεῖο ἤ τό καβαλλίκεμμα στό ἄλογο, ποῦ δέν εἶνε τόσο ἀξιοπρεπής... Τότε ὁ οἰκοδεσπότης ἀρκεῖται νά μισογυρίση τό κεφάλι του, κάνοντας πώς τύχα δέν τόν βλέπει... Κι' ὅταν, ἐπιτέλους, ὁ ξένος καβαλλικεμμένος στ' ἄλογό του, ἤ οἱ φορεῖς σηκώσουν τό φορεῖο του, ἀπευθύνει στόν οἰκοδεσπότη τόν τελευταῖο του χαιρετισμό, τόν ὁποῖο ἐκεῖνος σπεύδει νά τοῦ ἀνταποδώση...Κι' ἔτσι σιμπληρώνεται ὅλη ἡ διαδικασία τῆς ἐθιμοτυπίας καί τῆς κοινωνικῆς εὐγενείας —καί οἱ Κινέζοι κορφιδεύουν ὁ ἕνας τόν ἄλλον καί ἀλληλοϋποχρεώνονται, μ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς ἀβρότητος...

Ἡ φιλοφρονήσεις ὅμως αὐτές δέν εἶνε τίποτα μπροστά στίς φιλοφρονήσεις ποῦ γίνονται ὅπαν οἱ Κινέζοι προσκαλοῦνται σ' ἕνα φιλικό σπίτι γιά νά πάρουν τό τσάι...

Ὁ πάτερ-Χύκ διηγεῖται σχετικῶς:

«Μόλις οἱ καλεσμένοι καθήσουν, οἱ ὑπηρέτες φέρνουν τό τσάι. Τά φλιτζάνια ποῦ εἶνε ἀπό πορσελάνα, τοποθετοῦνται στή σειρά, ἀπάνω σ' ἕνα δίσκο ἀπό λουστραρισμένο ξύλο. Στά σπίτια τῶν πλουσίων, τό τσάι δέν σερβίρεται μέσ' στήν τσαγιέρα, ἀλλά ἡ ἀνάγκαία ποσότης τσαγιοῦ ρίχνεται μέσ' στό φλιτζάνι τοῦ καθενός, μέσα στό ὁποῖον χύνεται κατόπιν ζεστό νερό. Τό τσάι τῶν Κινέζων εἶνε ἐξαιρετικά ἀροματικό, ἀλλά τό πίνουν χωρίς ζάχαρι. Τότε ὁ νοικοκύρης, ἀποτεινόμενος πρῶτα στούς ἐπισημότερους ἀπ' τούς καλεσμένους του, τούς λέει, ἀγγίζοντας τό δίσκο μέ τό χέρι του:

»—Τσένγκ-τσάι! (δηλαδή, «σᾶς παρακαλῶ νά πάρετε τό τσάι...»).

Ἀμέσως ὅλοι οἱ καλεσμένοι ἁπλώνουν τό χέρι τους γιά νά πάρη ὁ καθένας τό φλιτζάνι του. Ὁ νοικοκύρης παίρνει ἕνα ἀπ' τά φλιτζάνια καί τό προσφέρει στόν πρῶτο τῆς συντροφιᾶς. Κατόπιν παίρνει καί τ' ἄλλα καί τά προσφέρει στούς ἄλλους. Ὅταν, τελοσπάντων, πάρουν, ἔτσι, ὅλοι τό φλιτζάνι τους, οἱ καλεσμένοι, κρατῶντας τα καί μέ τά δύο τους χέρια, ὑποκλίνονται, χωρίς νά σηρωθοῦν ἀπ' τή θέση τους, κ' ἀκουμποῦν τό φλιτζάνι κάτω, στό πάτωμα.

Ἐννοεῖται ὅτι προσέχουν πολύ νά μή χυθῆ οὔτε σταλα ἀπ' τό περιεχόμενο —γιατί αὐτό θεωρεῖται μεγάλη ἀγένεια... Κι' ἀκριβῶς γιά ν' ἀποφύγουν αὐτό τό ἐνδεχόμενο, οἱ Κινέζοι φροντίζουν νά γεμίζουν τά φλιτζάνια μόνον ὡς τή μέση.

Ὁ εὐγενικώτερος τρόπος γιά νά σερβίρεται τό τσάι, εἶνε, μαζύ μέ τό φλιτζάνι, νά προσφέρεται κ' ἕνα μικρό κομμάτι ξερῆς μαρμελάδας κ' ἕνα κουταλάκι. Οἱ καλεσμένοι δέν πίνουν τό τσάι μονομιᾶς, ἀλλά σιγά-σιγά καί μέ πολλές ἀθόρυβες ρουφηξιές, προσέχοντας νά πίνουν ὅλοι παντοχρόνως, γιά νά εἶν' ἕτοιμοι ν' ἀποθέσουν πάλι παντοχρόνως τό φλιτζάνι.

Τό κακοκαίρι, ὅταν κάνει πολλή ζέστη, ὁ νοικοκύρης, ἀφοῦ οἱ καλεσμένοι πιοῦν τό τσάι τους, παίρνει τή βεντάγια του, ποῦ τήν κρατεῖ πάντα καί μέ τά δυό του τά χέρια, καί κάνοντας ὑπόκλισι μπροστά στούς ξένους, τούς λέει:

—Τσένγκ-τσέν! (δηλαδή, «σᾶς παρακαλῶ νά μεταχειρισθῆτε τίς βεντάγιες σας»...).

Τότε, ὅλοι οἱ καλεσμένοι βγάζουν τίς βεντάγιες τους κ' ἀρχίζουν νά κάνουν ἀέρα. Εἶνε πολύ ἀγενές νά μήν ἔχη κανένας μαζύ του τή βεντάγια του ὅταν πηγαίνει σ' ἐπισκέψεις, γιατί ἔτσι θά γινόταν ἀρορμή ν' ἀρνηθοῦν ἀπό εὐγένεια, κ' οἱ ἄλλοι, μ' ὅλη τή φοβερή ζέστη ποῦ κάνει, νά χρησιμοποιήσουν τή δική τους βεντάγια.

Καί μήπως εἶνε μονάχα αὐτή ἡ ἐθιμοτυπία ποῦ τηροῦν μεταξύ τους οἱ Κινέζοι, τήν ὥρα τοῦ πρόκειται νά πιοῦν τό τσάι τους; Ὁλόκληρη ἱεροτελεστία γίνεται, ὡσότου οἱ καλεσμένοι καθήσουν στίς θέσεις τους... Ἡ εὐγένεια ἐπιβάλλει, ἰδίως ὅταν ἕνας Κινέζος δέχεται στό σπίτι του, ἕναν ἀνώτερό του—κ' οἱ εὐγενεῖς Κινέζοι τό κάνουν γιά ὁποιοδήποτε ἐπισκέπτη τους, ἀνεξαρτήτως τῆς κοινωνικῆς περιωπῆς του, πράξη ποῦ κολακεύει ἐξαιρετικά τούς ἄτιμους προσκεκλημένους — νά στρώνον τ α ι τά καθίσματα μέ μικρά χαλάκια, κεμενένα ἐπίτηδες γι' αὐτή τή δουλειά. Τότε ὁ νοικοκύρης κ' οἱ καλεσμένοι του εἶνε ἀνεξάντλητοι σέ ἀμοιβαῖες φιλοφρονήσεις... Ὁ ἐπισκέπτης ἀρνεῖται νά καθήση πρῶτος, ἐνῶ ὁ οἰκοδεσπότης ἐπιμένει νά καθήση ὁ ξένος του! Ὁ οἰκοδεσπότης κάνει τότε ὅτι σκοπεύει τό κάθισμα τοῦ ξένου του, μέ τήν ἄκρη τοῦ φορέματός του, καί τήν ἴδια τιμή κάνει κ' ὁ ἐπισκέπτης στό κάθισμα ποῦ πρόκειται νά καθήση ὁ οἰκοδεσπότης... Στά τελευταῖα, οἰκοδεσπότης κ' ἐπισκέπτης κάνουν μιά βαθειά ὑπόκλισι μπροστά στό κάθισμα ποῦ πρόκειται νά καθήσουν, καί δέν ἀποφασίζουν νά καθήσουν παρά ἀφοῦ ἐξαντλήσουν ὅλες τίς δυνατές φιλοφρονήσεις τῆς ἐθιμοτυπίας...

Αὐτά καί ἄλλα πολλά γράφει ὁ ἱεραπόστολος Χύκ, γιά τά ἔθιμα τῶν Κινέζων. Εἶνε περιττό νά προσθέσουμε ὅτι, τίς περιγραφές αὐτές, τίς διαπνέει ἕνα χαριτωμένο πνεῦμα εἰρωνείας, ἀπό τά πιό φίνα καί σπαρταριστά! Μαζύ, ὅμως, μ' αὐτή τήν εἰρωνεία, ὑπάρχει καί μιά ἀλάνθαστη παρατηρητικότης, μιά θαυμαστή διείσδυσις στή ψυχοσυνθεσία τῶν Κινέζων καί στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο νοιώθουν κ' ἀντικρύζουν τή ζωή ποῦ διακαιολογεῖ ἀπόλυτα τό χαρακτηρισμό τῶν Ἀπομνημονευμάτων του, ὡς κλασικῶν, καί ποῦ ἀποδεικνύει πώς, ἀπ' τό γεγονός ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποῦ φορεῖ ράσα, δέν ἔπεται ὅτι στερεῖται λεπτῆς καί φιλοσοφικῆς φαιδρότητος καί χαριτολογίας...

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Κινέζος μικροπωλητής, Κινέζος εὐγενής, Κινέζος τιμωρημένος.

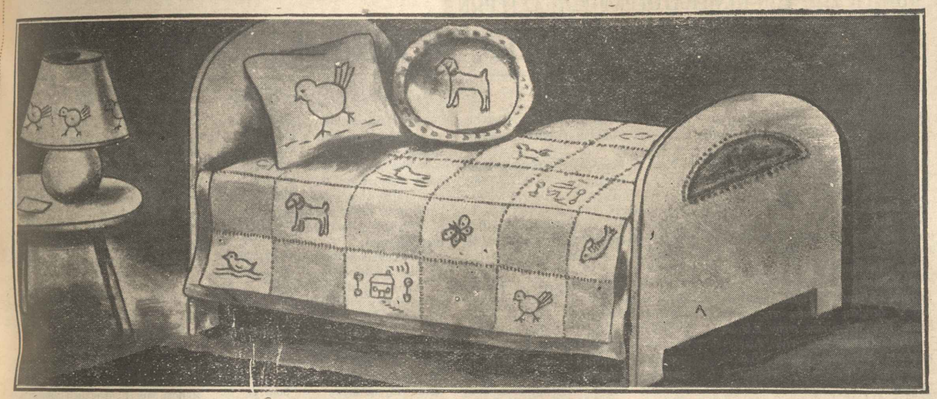

Χαριτωμένη κρεββατοκάμαρα παιδιοῦ, μέ μοτίφ ἐνκρυστέ στό σκέπασμα τοῦ κρεββατιοῦ, στά μαξιλάρια καί στς ἀμπαζοῦρ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΝ ΑΤΘΕΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλυντικά, ἡ μόδα, τό σπίτι, ἡ κουζίνα, κλπ.

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Μία ἀπό τίς τελευταῖες νουβοτέ εἶνε τά γάντια καί τά καπέλλα τά ἀσορτί, ἀπό ὀργκαντί ἤ ἀπό ὕφασμα κεντητό.

Θά ἰδοῦμε ἀκόμα καί καπελλάκια πλεχτά, ἀπό μετάξι καί γάντια ἀσορτί

Πάντως, τά μοντέρνα γάντια θά ἔχουν πλατεῖες μανσέτες, κεντημένες ἀλόγυρα, καί ἐδῶ κουμπώνουν ὄχι στό κάτω μέρος τοῦ χεριοῦ, ἀλλά ἐπάνω.

Μέ μιά μεγάλη κατσελλίνα ἀπό ὀργκαντί, ταιριάζουν θαυμάσια γάντια ἀπό ὀργκαντί μέ πλατεῖες μανσέτες.

Κατσελλίνα καί γάντια ἀπό ἄσπρο ὀργκαντί πηγαίνουν τόσο μέ φόρεμα ἐμπριμέ, ὅσο καί μέ σκοῦρα ἤ μαύρη τουαλέττα.

Ἐπίσης εἶνε πάλι τῆς μόδας καί ἡ σαρλόττες, τίς ὁποῖες φορούσαμε ὅταν εἴμαστε μικρά κοριτσάκια.

Ἡ νέες σαρλόττες, δηλαδή ἡ κατσελλίνες ἀπό ἀγγλικό κέντημα, δέν εἶνε τόσο πολύ φρλούφ, ὅπως ἤλθοτε, ἀλλ' ἀποτελοῦνται μόνο ἀπό ἕνα ἤ δύο βολάν.

ΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Γιά τό βράδυ, εἶνε τόσο τῆς μόδας τά λινά φορέματα, τά φορέματα ἀπό ὀργκαντί,τά ἐμπριμέ καί τά ἁπλά, ἀπό μουσελίνα βαμβακερή, ὅσο καί τά μεταξωτά.

Μιά πολύ νέα κόρη ἡ κυρία μπορεῖ νά προτιμήσουν ἕνα φόρεμα ἀπό ὀργκαντί ἄσπρο ἤ χρώματος παστέλ.

Τά ἐμπριμέ φορέματα εἶνε πιό κατάλληλα γιά μεγαλύτερες κυρίες.

Πάντως, κάθε φόρεμα βραδυνό, ἐμπριμέ ἤ ἁπλό, θά συνοδεύεται μ' ἕνα μπολερό μέ βολάν ἤ μέ μιά μακρή πελερίνα ἀπό ὀργκαντί, κ' ἔτσι, τό ἴδιο αὐτό φόρεμα,θά μποροῦμε νά φορέσουμε καί ὡς ἀπογευματινό, κρύβοντας τό ντεκολτέ, μέ τό μπολερό ἤ τήν πελερίνα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Εἶνε τά μάτια σας κουρασμένα καί κομμένα καί τά βλέφαρά σας βαρειά καί φουσκωμένα ἀπό τίς ἀγρύπνιες ἤ τό πολύ δυνατό φῶς; Ἰδοῦ ἕνα ἐξαίρετο μέσον, γιά νά ξαναδώσετε τήν ὑγεία καί τήν ὠμορφιά στά τόσο πολύτιμα αὐτά ὄργανά σας.

Ἐτοιμάσετε χλιαρό βορικοῦχο νερό, καί βάλετέ το σ' ἕνα «βατοριζατέρ», στόν ὁποῖο βάζετε τίν κολώνιά σας, καί ραντίζετε τά βλέφαρά σας, κλειστά, ὅσπον νά τελειώση ὅλο τό νερό.

Προηγουμένος ὅμως, πρέπει νά ἀπολιμάνετε μέ ζεστό νερό τόν «ἀτοριζατέρ».

Δέν χρειάζεστε πόσο τό ἀπολυτον, αὐτό ξεκουφάζει τά μάτια καί ξεπρίζει τά βλέφαρα.

Πολύ ὠφελιμες γιά τά κουρασμένα μάτια εἶνε ἡ πλύσεις μέ νερό βραστό, μέσα στό ὁποῖον θά ἔχετε σταλάξει δέκα σταγόνες ἀπό χυμό ὀξύ, στό ὁποῖο θά ἔχουν μείνει ἀνθη ἡ ἀνθη bluet, τά ὁποῖα θά βρῆτε στό φαρμακεῖο.

Τόσο τό βορικοῦχο ἀτμόλουτρο, ὅσο καί ἡ πλύσεις μέ ἀποστάγματα bluet, ξεκουράζουν καί ὠμορφαίνουν τά μάτια, δίνοντας τους μιά ὀμορφιά λάμψη.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Δέν πρέπει νά βουτᾶτε τά μπισκότα καί τά γλυκίσματα μέσα στό τσάι σας, ἀλλά νά τά τρῶτε στεγνά, πίνοντας συγχρόνως τό τσάι λίγο-λίγο κ' ὄχι μονομιᾶς.

Δέν πρέπει ἐπίσης νά παίρνετε τό τσάι μέ τό κουταλάκι, ἀλλά νά τό πίνετε κατ' εὐθεῖαν ἀπό τό φλιτζάνι. Τό κουταλάκι χρησιμεύει μόνο γιά ν' ἀναπατεύουμε τήν ζάχαρι.

Δέν ἐπιτρέπεται ν' ἀφίνουμε κομμάτια ἀπό τά γλυκίσματα πού μᾶς προσφέρουν.

Δέν εἶνε, τέλος, ἀνάγκη νά σημειώσουμε ὅτι πρέπει νά πίνουμε τό τσάι μας ἀθόρυβα, χωρίς νά τό φοῦσκωνε δυνατά, οὔτε νά χτυπᾶμε μέ τό κουτάλι τό φλιτζάνι μας, καθώς θ' ἀναπατεύουμε τήν ζάχαρι.

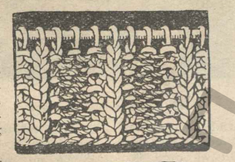

Κάτω: Μοντέρνο πλεχτό καπελλάκι. Ἐπάνω: Ὁ τρόπος τοῦ πλεξίματος

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ Η ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ

Ἡ κορδέλλες καθαρίζονται μέ κάθε ποιότητος βενζίνη. Ἀλλά πρέπει νά προσέχετε νά εἶστε μακρυά ἀπό τήν φωτιά, κατά τό καθάρισμα καί νά μήν ὑπάρχη φωτιά οὔτε στό πιό ἀπομακρυσμένο μέρος τοῦ δωματίου. Ἡ κορδέλλες δέ σιδερώνονται κατά τόν ἑξῆς τρόπο:

Γεμίζετε ἀνάπαλα τό σίδερο καί τεντώνετε τήν κορδέλλα ἀπό τήν ἀνάποδη ἐπάνω στό σίδερο καί τήν γλιστράτε καί μέ τά δύο σας χέρια. Ἐννοεῖται ὅτι πρέπει κάποιος νά κρατᾶη τό σίδερο.

ΣΕ ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΧΡΗΣΙΜΕΥΣΗ ΤΟ ΑΛΑΤΙ

Γιά νά μή χαρακτῆρουν τά ἐπιπρόσθετα στό σιδέρωμα, βάζετε μέσα σ' ἕνα καθαρό σφουγγάρι ἀλάτι τῆς κουζίνας καί περνᾶτε ἐπάνω στό σφουγγάρι τό σίδερο ἐνῶ θά εἶνε ζεστό.

Ὅταν βάζετε στόν φοῦρνο ἕνα φλιτζάνι σέ φόρμα, τοποθετῆστε τήν φόρμα ἐπάνω σ' ἕνα στρῶμα ἀλατιοῦ, κ' ἔτσι τό γλυκισμά σας δέν θά κολλᾶη στήν φόρμα, ἀλλά θά βγαίνη ὁλόκληρο.

Η ΛΙΣ ΔΙΑΝΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΕΠΜΠΟΡΝ, Η "ΣΤΑΡ,, ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΙ ΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΤΗΣ ΖΩΗ

("Αρθρο της 'Αμερικανίδος δημοσιογράφου Μάρθας Κέρ)

ΠΡΟ ολίγων ἀκόμη μηνῶν δὲν ἦταν πειὰ παρὰ μιὰ γνωστὴ ἠθοποιὸς τοῦ «Μπροντγουαίηρ», ἡ ὁποία, ἤστερα ἀπὸ τόσες ἄλλες, ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο. Κριὰ ἔπαιξε πράγματι σὲ μιὰ ταινία, στὸ «Ἀγωγὴ γιὰ διαζύγιο» μαζὶ μὲ δυὸ διασήμους ἠθοποιούς: ἀὸν Τζὸν Μπάρρυμορ καὶ τὸν Μπίλλ Μπόυερς. Κατόπιν, ἡ Κατερίνα Χέπμπορν, ὁλέποντας ὅτι εἶχε μειρκὲς ἐβδομάδες διάλειμμα ὡσότου ν' ἀρχίσῃ τὴ νέα της ταινία, ἔκανε ἕνα ταξειδάκι στὴν Εὐρώπη.

"Οταν ἔφυγε ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴ κανένας δὲν τῆς ἔδοκε ἰδιαίτερη προσοχή. "Οταν ὅμως γύρισε ἀπὸ τὸ ταξεῖδι της, τὴν ὑποδέχθηκε πλῆθος ὁλόκληρο ἀπὸ ρέπωρτερ καὶ φωτογράφους. Γιατί; Γιατὶ ἀπλούστατα ἡ Κατερίνα Χέπμπορν, χάρις στὴν «Ἀγωγὴ Διαζυγίου» εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ γίνει ἔνδοξη στὴν 'Αμερικήν. Ἡ ταινία αὐτὴ εἶχε προκαλέσει ἕνα τρελλὸ κυριολεκτικῶς ἐνθουσιασμό, ὅμοιο μὲ τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε γνωρίσει ἡ 'Αμερικὴ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν πρώτων ταινιῶν τῆς Γκρέτας Γκάρμπο. Μὲ αὐτὸ δὲν ἐννοῶ βέβαια ὅτι ἡ Κατερίνα Χέπμπορν μοιάζει σὲ ὅ,τι δίνοτε μὲ τὸν μεγάλο κ' ἀσύγκριτο κινηματογραφικὸ ἀστέρα. Ἴσια-ἴσια μάλιστα παρουσιάζει μεγάλες μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο ἀνταθέσεις. Ἐνῶ ἡ Γκρέτα εἶνε ἀργοκίνητη καὶ φαίνεται σὰν νωχωμένη — ἀπορροφημένη ἀπὸ κάποια μυστηριώδη σκέψη—ἡ Κατερίνα Χέπμπορν εἶνε γεμάτη ζωὴ καὶ ἐνεργητικότητα. Ἡ ἐπιτυχία τους ὅμως ἦταν σχεδὸν ὅμοια. Ἡ Χέπμπορν μὲ τὴν «Ἀγωγὴ γιὰ Διαζύγιο», γνώρισε τὸν ἴδιο θρίαμβο ποὺ εἶχε γνωρίσει καὶ ἡ Γκρέτα μὲ τὸν «Χέιμαρρο», μιὰ ἀπὸ τὰς πρώτες της ταινίες...

Ὁ θρίαμβος αὐτὸς —συνεχίζει ἡ 'Αμερικανὶς δημοσιογράφος— μ' ἔκανε νὰ διερωτηθῶ: «Τί αἰσθάνεται ἄραγε ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ δὲν ἔχει γνωρίσει ποτὲ μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία, γίνεται ἐξαφνα, ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλη ἔνδοξος;».

Πρὶν ἀπὸ τὸ «Διαζύγιο», ἡ Κατερίνα εἶχε ἀρνηθῆ νὰ δώσῃ συνεντεύξεις. «Περιμένετε, ἔλεγε στοὺς δημοσιογράφους, νὰ κάνω κάτι καλό, κι' ἔπειτα βλέπετε». Τὸ «Διαζύγιο» ἦταν κάτι καλό, κάτι πολὺ καλό, μάλιστα. Τώρα λοιπόν, μποροῦσαν νὰ τὴν ἰδοῦν οἱ δημοσιογράφοι...

"Οταν, ὅμως, τὴν εἶδαν οἱ δημοσιογράφοι ἔννοιωσαν μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσι.

«Αὐτὴ ἡ κοτέλλα, ἔλεγε ὁ ἕνας, εἶνε ἀνυπόνοητη. Δὲν ἐννοεῖ νὰ πῇ τίποτε... Δὲν μπόρεσα νὰ τῆς ἀποσπάσω οὔτε μιὰ λεπτομέρεια γιὰ τὴ ζωή της. Ἔστω καὶ ψεύτικη».

«Μιεῖται, ἔλεγε ἕνας ἄλλος δημοσιογράφος, τὴν Γκάρμπο. Θέλει νὰ εἶνε μυστηριώδης».

«Μοῦ εἶπε καθαρὰ, ἔλεγε ἄλλος, ὅτι δὲν εἶνε παντρεμένη καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται πὼς κάποτε ἄκουσα ὅτι ἦταν παντρεμένη μὲ κάποιον Σμίθ, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ πιστεύῃ ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ πάῃ μπροστὰ μὲ τέτοια ψεύματα;».

Ναί, ἡ Κατερίνα Χέπμπορν ἔφερε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι τοὺς δημοσιογράφους τοῦ Χόλλυγουντ καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι γιὰ καιρὸ δὲν θὰ τὴ δῆτε σήμερα κάλλας στὸ πλησιέστερο θέατρο, ὅπου παίζεται, γιὰ νὰ μποῆτε μιὰ μέρα νὰ λέτε μὲ ὑπερηφάνεια στὰ ἐγγόνια σας: «Εἶδα τὴν Κατερίνα Χέπμπορν στὸ «Διαζύγιο».

Στὴν περίφημη αὐτὴ ταινία ἡ Κατερίνα φαίνεται μελαγχολική, ἐνῶ πραγματικὰ εἶνε κοκκινομαλλοῦσα. Ἀκόμα στὴν ταινία φαίνεται πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' ὅ,τι στὴν πραγματικότητα. (Δὲν εἶνε παρὰπάνω ἀπὸ 24 χρόνων). Τὸ στόμα τῆς Κατερίνας εἶνε ὅ,τι πὸ ἐλκυστικὸ καὶ πὸ ἰδιόρρυθμο ἔχει. "Οταν μιλάει, τὸ ἀπάνω της χείλος σουρώνει μ' ἕνα τρόπο ποὺ τῆς δίνει μιὰ πολὺ παράξενη ἔκφρασι.

Εἶνε ὄμορφη ἡ Κατερίνα: Μ' τὴν κοινὴ σημασία τῆς λέξεος ὄχι βέβαια, πάντως δὲ εἶνε πολὺ ὀμορφότερη ἔξω ἀπὸ τὶς ταινίες παρὰ στὶς ταινίες.

Κάποιος ἔγραψε: «Ἡ Χέπμπορν στὴν πόρτα τῆς δόξας τὴν ὁποίαν στέλειται μὲ τὸ χέρι ἀσυμπιπσέόνε δὲν τολμᾶ ν' ἀνοίξῃ». Πραγματικά, ἡ Κατερίνα διστάζει γιατὶ ξέρει ὅλους τοὺς κινδύνους τῆς δόξας. Ξέρει πὼς ὅταν γίνῃ ἔνδοξη θὰ τὴν κατηγορήσουν γιὰ ἕνα πλῆθος πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔκανε ποτέ. "Οτι θὰ γράψουν γ' τὴν ἰδιωτική της ζωὴ γεγονότα κὶ λεπτομέρειες ποὺ ποτὲ δὲν συνέβησαν. Καὶ αὐτὸ δὲν τὸ θέλει.

Τοὺς περισσότερους ἀστέρας τοῦ κινηματογράφου τοὺς περιάζει ὅ,τι **λέγεται** —**καὶ** εἶνε ψευδολογία ἡ σικοφαντία— καὶ γράφεται γι' αὐτούς. Ἡ Κόν Μπένετ τόσο περιάζεται, ὥστε ζητεῖ νὰ ἐκδικηθῆ. Πολὺ περιάζεται καὶ ἡ Γκρέτα Γκάρμπο. Καὶ ἡ Τζόαν Κρόωφορντ ἐπίσης. Τὸ ἴδιο περιάζεται καὶ ἡ Κατερίνα Χέπμπορν.

«"Οταν δὲν μιλῶ, λέγει, γράφουν τὰ πὸ τερατώδη πράγματα τοῦ κόσμου. Τὸ προτιμῶ ὅμως αὐτὸ παρὰ νὰ φανερώνω ἡ ἴδια ἐγὼ τὴν ἀτομική μου ζωή. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται τουλάχιστον μιὰ ἀπάντησι, καὶ εἶμαι σίγουρη ὅτι θὰ τ' ἀποφύγω ἐνόσῳ ζῶ».

Στὸ τέλος τῆς συνομιλίας μας, λέγει ἡ 'Αμερικανὶς δημοσιογράφος, ρώτησα τὴν Κατερίνα τὶ ἀκριβῶς σημασία ἔχει γι' αὐτὴν ἡ ἐπιτυχία της.

Ἐκείνη γέλασε **καὶ μοῦτε:**

«Δὲν εἶμαι σίγουρη ὅτι ἔχω πραγματικὴ ἐπιτυχία—ἀλλ' ἂν αὐτὸ εἶνε ἀληθινό, ἡ μεγαλύτερη σημασία τοῦ γεγονότος αὐτοῦ γιὰ μένα ἔγκειται στὸ ὅτι μπορῶ ν' ἀγοράσω ἕνα μάλλινο φόρεμα κὰ νάμαι ζεστή. Δὲν ἤμουν ποτὲ ζεστὴ στὴ ζωή μου ἕνεκα χειμῶνας.

"Οταν ἦταν ἐπόμενο, ἡ τρομερὰ ἐπιφυλακτικὴ στάσι τῆς Κατερίνας καὶ ἡ συστηματικὴ της ἀπόφασι νὰ δηγηθῆ ὅ,τι δήποτε γιὰ τὴ ζωή της, ἔδοκαν ἀφορμὴ νὰ πλεξοθοῦν γύρω της οἱ πὸ περίεργοι θρῦλοι. Μερικὲς ἐφημερίδες, ἔξυφνα, ἔγραψαν ὅτι εἶνε πάμπλουτη κ' ὅτι στὸν κινηματογράφο παίζει ἐρασιτεχνικά. Ἐν τούτοις, κάθε ἄλλο παρὰ ἀπὸ πλούσια οἰκογένεια κατάγεται ἡ Κατερίνα.

"Ἕνα εἶνε τὸ ἐκπληκτικὸ καὶ τὸ πραγματικὰ μυστήριο τῆς Χέπμπορν: τὸ πῶς κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἔξαιρετικὴ κινηματογραφικὴ τέχνη ποὺ ἔχει.

Αὐτὸ φάνηκε καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν τὴν ἐπεσκάσσε ὁ Μπάρρυμορ. "Οταν ἔπαιξε μὲ τὸν Ζὰν Μπάρρυμορ, ἔνα πολὺ μεγάλο ἠθοποιό, ὅλοι ἔλεγαν: «Νὰ ἰδῆτε ὅτι στὴν ταινία ποὺ παίζουν οἱ δυὸ μαζύ, ἡ ὑπεροχὴ τοῦ Μπάρρυμορ θὰ εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε κυριολεκτικῶς θὰ ἐξαφανίσῃ τὴν Χέπμπορν. Καὶ ὅμως δὲν συνέβη πίστε ἀτ' αὐτά. Ἡ Χέπμπορν διετήρησε ὅλη της τὴν ἀτομικότητα καὶ ἐθαυμάσθηκε ὅσο καὶ ὁ Ζὰν Μπάρρυμορ...

"Ἕνας θαυμαστὴς τοῦ «Μιὰ Ἀγωγὴ γιὰ Διαζύγιο» ἔλεγε σ' ὅλους τοὺς γνωρίμους του καὶ τοὺς φίλους του: «"Αν δὲν εἴδατε τὴ θαυμασία αὐτὴ ταινία, πηγαίνετε νὰ τὴ δῆτε σήμερα κάλλας στὸ πλησιέστερο θέατρο, ὅπου παίζεται, γιὰ νὰ μποῆτε μιὰ μέρα νὰ λέτε μὲ ὑπερηφάνεια στὰ ἐγγόνια σας: «Εἶδα τὴν Κατερίνα Χέπμπορν στὸ «Διαζύγιο».

Στὴν περίφημη αὐτὴ ταινία ἡ Κατερίνα φαίνεται μελαγχολική, ἐνῶ πραγματικὰ εἶνε κοκκινομαλλοῦσα. Ἀκόμα στὴν ταινία φαίνεται πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' ὅ,τι στὴν πραγματικότητα. (Δὲν εἶνε παρὰπάνω ἀπὸ 24 χρόνων). Τὸ στόμα τῆς Κατερίνας εἶνε ὅ,τι πὸ ἐλκυστικὸ καὶ πὸ ἰδιόρρυθμο ἔχει. "Οταν μιλάει, τὸ ἀπάνω της χείλος σουρώνει μ' ἕνα τρόπο ποὺ τῆς δίνει μιὰ πολὺ παράξενη ἔκφρασι.

Εἶνε ὄμορφη ἡ Κατερίνα: Μ' τὴν κοινὴ σημασία τῆς λέξεος ὄχι βέβαια, πάντως δὲ εἶνε πολὺ ὀμορφότερη ἔξω ἀπὸ τὶς ταινίες παρὰ στὶς ταινίες.

Κάποιος ἔγραψε: «Ἡ Χέπμπορν στὴν πόρτα τῆς δόξας τὴν ὁποίαν στέλειται μὲ τὸ χέρι ἀσυμπιπσέόνε δὲν τολμᾶ ν' ἀνοίξῃ». Πραγματικά, ἡ Κατερίνα διστάζει γιατὶ ξέρει ὅλους τοὺς κινδύνους τῆς δόξας. Ξέρει πὼς ὅταν γίνῃ ἔνδοξη θὰ τὴν κατηγορήσουν γιὰ ἕνα πλῆθος πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔκανε ποτέ. "Οτι θὰ γράψουν γ' τὴν ἰδιωτική της ζωὴ γεγονότα κὶ λεπτομέρειες ποὺ ποτὲ δὲν συνέβησαν. Καὶ αὐτὸ δὲν τὸ θέλει.

Τοὺς περισσότερους ἀστέρας τοῦ κινηματογράφου τοὺς περιάζει ὅ,τι **λέγεται** —**καὶ** εἶνε ψευδολογία ἡ σικοφαντία— καὶ γράφεται γι' αὐτούς. Ἡ Κόν Μπένετ τόσο περιάζεται, ὥστε ζητεῖ νὰ ἐκδικηθῆ. Πολὺ περιάζεται καὶ ἡ Γκρέτα

Ἡ Κατερίνα Χέπμπορν

—Προσέξετε τί θὰ σᾶς πῶ—ἀποκρίθηκε ἡ Κατερίνα. Δὲν προσπάθησα ποτὲ νὰ μιμηθῶ τὴν Γκάρμπο. Πρῶτα-πρῶτα, γιατὶ δὲν μπορῶ—ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν κόσμο καὶ δὲν τὸν ἀπορεύγω, ὅπως ἡ Γκάρμπο. Μοῦ ἀρέσει νὰ μιλῶ. Μὲ τὴ μεγαλύτερη προθυμία κουβεντιάζω μὲ οἱονδήποτε, φτάνει ἡ κουβέντα νὰ μὴ στρέφεται γύρω ἀπὸ ζητήματα τῆς ἰδιωτικῆς μου ζωῆς. Ἐνῶ ἡ Γκάρμπο εἶνε πάντα σιωπηλή.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ πρώτου θριάμβου της, ἡ Κατερίνα ἔπαιρνε ἕνα σωρὸ προσκλήσεις γιὰ τσάγια καὶ δεξιώσεις. Φυσικά, καταλάβαινε ὅτ' ἡ προσκλήσεις αὐτὲς θὰ πλήθαιναν ὁλοένα καὶ περισσότερο καὶ ὅτι δὲν ἔμελλε καιρὸ ν' ἀνταποκριθῆ σὲ ὅλες. Θὰ ἔπρεπε, λοιπόν, κατ' ἀνάγκην νὰ δεξῇ προτιμήσεις.

'Αλλ' αὐτὸ δὲν τὸθελε ἡ Κατερίνα. Γιὰ τοῦτο δὲν πῆγε σὲ καμμιὰ ἀπολύτως δεξίωσι καί, ὅταν κανένας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὴν καλοῦσαν, ἐπανελάμβανε καὶ τηλεφωνικῶς τὴ πρόσκλησί του, ἡ Κατερίνα Χέπμπορν ἔπαιζε σ' ἕνα θέατρο τῆς Νέας Ὑόρκης, μιὰ μέρα παρουσιάστηκε ἔξαφνα στὸν θεατρόνη καὶ τοῦ εἶπε: «Θὰ ἔγκαταλείψω τὸ θεατρικὸ στάδιο. Τὸ βαρέθηκα... Ἄλλοστε πρόκειται γιὰ παντρευτιό». Ἔτσι ἀφρίδια κα' ἀποφασιστικὰ κάνει τὸ κάθε τι στὴ ζωή της ἡ Κατερίνα.

Ὁ θεατρόνης τῆς ἐξήγησε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ παραβῆ τὸ συμβόλαιό της — ἀλλ' ὅτι μποροῦσε κάλλιστα νὰ πάῃ μιὰ λιγοήμερη ἄδεια γιὰ νὰ κάνῃ τὸ γάμο της. Τὴν ἴδια ἐκείνη βραδειά, ἡ Κατερίνα Χέπμπορν καὶ ὁ Λούντλουν Σμίθ, ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια, παντρεύονταν. Καὶ εἶχε μὲν ἀποφασίσει ν' ἀφήσῃ τὸ θέατρο ἡ Κατερίνα, κατόπιν ὅμως μετάνοιωσε κ' ἔμεινε.

Εἶνε σπουδαῖα τὰ γεγονότα αὐτά; "Οχι, βέβαια, καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἠθοποιὸς τὰ διηγεῖται μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐκολία, ἀνάμεσα σὲ δυὸ φουφηξιὲς τσιγάρου. Ἐν τούτοις ἡ Κατερίνα τ' ἀποσιωπᾶ.

"Οταν τὴν ρωτοῦν ἂν εἶνε παντρεμμένη, ἀπαντᾶ: «"Οχι, δὲν εἶμαι».

—Μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ τὰ βγάλετε ἔτσι πέρα —τῆς εἶπα μιὰ μέρα. "Οταν ὡριμένοι ἄνθρωποι ξέρουν πὼς εἶστε παντρεμμένη, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ κρατῆτε τὸ γάμο σας μυστικό;

Ἡ Κατερίνα ὕψωσε τοὺς ὤμους της μὲ ἀδιαφορία καὶ ἀποκρίθηκε:

—Τότε ἂς τὸ μαθαίνουν ἀπὸ ἄλλους. Ἀπὸ ἐμένα, ὅμως, δὲν θὰ τὸ μάθουνι ποτέ.

—Ἀλλὰ πῶς, ἐξακολούθησα, ἀ διαφορεῖτε τόσο πολὺ γιὰ τὸ κυνῆγι τῆς φήμης; Καὶ τί κάνετε ὁ ταν ἕνας δημοσιογράφος στὸν ὁ ποῖον ἀρνηθῆκατε νὰ δώσετε συνέντευξι, γιὰ νὰ σᾶς ἐκδικηθῆ γράφει καμμιὰ ψευτιὰ ἢ καμμιὰ συκοφαντία εἰς βάρος σας; Τί ὁ ραντᾶτε, ἔξαρνα, ὅταν γράψουν ὅτι μιμεῖσθε τὴν Γκρέτα Γκάρμπο;

Ἐξαφνα, ἀπαντᾶ: «Ἐγώ; Ὄχι!

—Πῶς! Αὐτὰ τὰ χειροκροτήματα, αὐτὴ ἡ μεγάλη ἐπιτυχία, αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν θεατῶν δὲν σᾶς ἐπροκάλεσαν καμμιὰ σκέψη; Δὲν σκεφθῆκατε διόλου πὼς αὐτὸ τὸ ἔργον, ποὺ εἶνε ἕνας θρίαμβος, δὲν ἔγραφη ἀπὸ σᾶς; Δὲν σκεφθῆκατε ποτὲ πὼς εἶνε κάτου ἕνας καλοθελητοῦνος, ποὺ τ' ὄνειρο ὅλης τῆς ζωῆς του ἦταν νὰ γίνῃ θεατρικὸς συγγραφεύς;... Ἐλάτε, Τουρνάντ, ἀπαντῆστε μου: Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν τὰ σκεφθῆκατε ὅλ' αὐτά;

Ὁ καλλιτέχνης πήγανε κα' ἐρχόταν μέσα στο καμαρίνι του, ὅπως τὸ λιοντάρι μέσο στὸ κλουβί.

—Μίλησε πὸ σιγά, ἀπάντησε ὁ νέος, ἐκτὸς ἂν πήρατε τὴν ἀπόφασι νὰ παραδῆτε τὸ λόγο σας!

—Ἔχετε δίκιο, ἀπάντησε ὁ ἠθοποιός, πέφτοντας σὲ μιὰ καρέκλα. Σᾶς ἔδωκα τὸ λόγο μου.

—Καλὰ ποὺ τὸ ἀναγνωρίζετε τουλάχιστον.

—Ναί, μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ φανταισθῆτε πόσο ἐπέφερα! Αὐτὸ τὸ ἔργο εἶνε κάτι ἀτ' τὴ ζωή μου! Εἶνε ἡ ἱστορία τῆς πρώτης μου ἀγάπης, ὅταν ἤμουν νέος κ' ἐγώ ... Κ' ὅσο ἔφταναν στ' αὐτιά μου τὰ χειροκροτήματα κ' ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κόσμου, τόσο ξυπνοῦσε μέσα μου τὸ ἔνστικτο τῆς ἰδιοκτησίας. Φανταισθῆτε λίγο. Παίζω τὸν πρῶτο ρόλο. Τὸ ἔργο εἶνε διό μου. Καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ τὸ χαρῶ!

—Μὰ τί θέλετ' ἐπὶ τέλους;

—Ἐλᾶτε, κυρέ μου Ζάν. Κάμετε μιὰ καλὴ χειρονομία. Βάλτε με συμμέτοχο στὴν ἐπιτυχία σας. Δὲν σᾶς ζητῶ τίποτε ἀδύνατο. Ἀφῆστε με μόνο στὸ τέλος, τὴν ὥρα ποὺ θὰ πῶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ν' ἀναγγείλω καὶ τὰ δυὸ ὀνόματά μας μαζύ. Δυὸ λόγια αὔρω στὶς ἐφημερίδες κ' ὁ κόσμος θὰ μάθῃ πὼς συνεργαστήκαμε μυστικὰ καὶ πὼς μπορστὰ

Γκάρμπο. Καὶ ἡ Τζόαν Κρόωφορντ ἐπίσης. Τὸ ἴδιο περιάζεται καὶ ἡ Κατερίνα Χέπμπορν.

«"Οταν δὲν μιλῶ, λέγει, γράφουν τὰ πὸ τερατώδη πράγματα τοῦ κόσμου. Τὸ προτιμῶ ὅμως αὐτὸ παρὰ νὰ φανερώνω ἡ ἴδια ἐγὼ τὴν ἀτομική μου ζωή. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται τουλάχιστον μιὰ ἀπάντησι, καὶ εἶμαι σίγουρη ὅτι θὰ τ' ἀποφύγω ἐνόσῳ ζῶ».

Στὸ τέλος τῆς συνομιλίας μας, λέγει ἡ 'Αμερικανὶς δημοσιογράφος, ρώτησα τὴν Κατερίνα τὶ ἀκριβῶς σημασία ἔχει γι' αὐτὴν ἡ ἐπιτυχία της.

Ἐκείνη γέλασε **καὶ μοῦτε:**

«Δὲν εἶμαι σίγουρη ὅτι ἔχω πραγματικὴ ἐπιτυχία—ἀλλ' ἂν αὐτὸ εἶνε ἀληθινό, ἡ μεγαλύτερη σημασία τοῦ γεγονότος αὐτοῦ γιὰ μένα ἔγκειται στὸ ὅτι μπορῶ ν' ἀγοράσω ἕνα μάλλινο φόρεμα κὰ νάμαι ζεστή. Δὲν ἤμουν ποτὲ ζεστὴ στὴ ζωή μου ἕνεκα χειμῶνας.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Η ΞΕΝΗ ΔΟΞΑ

Ὁ ἄνεμος τῆς ἐπιτυχίας φυσοῦσε ἐκεῖνο τὸ δράδυ στὴ μεγάλη σάλα τοῦ «Ὀντεόν». Τὸ ἔργο ἡ «Ὠραία Κοτέλλα» ἀπὸ τὴν πρώτη πράξι φαινόταν πὼς θὰ σημείωνε ἀληθινὸ θρίαμβο.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ὁ νεαρὸς ἐκατομμυριοῦχος Τουρνάντ, δεχόταν ἀπὸ παντοῦ συγχαρητήρια. Ἦταν ἀληθινὸ ἀριστούργημα τὸ ἔργο του κα' ἐκεῖνος ὁ μπάρμπα-Πλαντύ, ὁ πρωταγωνιστής, εἶχε παίξει μὲ τόση δύναμι, τόσο μπρίο, ποὺ τὰ χειροκροτήματα ἔδιναν κα' ἔπαιρναν.

Στὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως ὁ Τουρνάντ, ὁ εὐτυχὴς συγγραφεύς, ἀνέβηκε στὴ σκηνὴ γιὰ νὰ συγχαρῇ τοὺς καλλιτέχνες. "Οταν ἐπηκράσε στὸν Πλαντύ, αὐτὸς τοῦ εἶπε σιγά:

—Ἀνέβα στὸ καμαρίνι μου, Τουρνάντ. Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω ἀμέσως!

Ὅταν σὲ λίγο ὁ νέος σιμωροφώθηκε μὲ τὴν πρόσκλησι, ὁ καλλιτέχνης τοῦ εἶπε:

—Ἐμπιστεύσατε, φίλε μου Τουρνάντ, γιατὶ σᾶς ἐφώναξα;

—Ἐγώ; Ὄχι!

—Πῶς! Αὐτὰ τὰ χειροκροτήματα, αὐτὴ ἡ μεγάλη ἐπιτυχία, αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν θεατῶν δὲν σᾶς ἐπροκάλεσαν καμμιὰ σκέψη; Δὲν σκεφθῆκατε διόλου πὼς αὐτὸ τὸ ἔργον, ποὺ εἶνε ἕνας θρίαμβος, δὲν ἔγραφη ἀπὸ σᾶς; Δὲν σκεφθῆκατε ποτὲ πὼς εἶνε κάτου ἕνας καλοθελητοῦνος, ποὺ τ' ὄνειρο ὅλης τῆς ζωῆς του ἦταν νὰ γίνῃ θεατρικὸς συγγραφεύς;... Ἐλάτε, Τουρνάντ, ἀπαντῆστε μου: Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν τὰ σκεφθῆκατε ὅλ' αὐτά;

Ὁ καλλιτέχνης πήγανε κα' ἐρχόταν μέσα στο καμαρίνι του, ὅπως τὸ λιοντάρι μέσο στὸ κλουβί.

—Μίλησε πὸ σιγά, ἀπάντησε ὁ νέος, ἐκτὸς ἂν πήρατε τὴν ἀπόφασι νὰ παραδῆτε τὸ λόγο σας!

—Ἔχετε δίκιο, ἀπάντησε ὁ ἠθοποιός, πέφτοντας σὲ μιὰ καρέκλα. Σᾶς ἔδωκα τὸ λόγο μου.

—Καλὰ ποὺ τὸ ἀναγνωρίζετε τουλάχιστον.

—Ναί, μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ φανταισθῆτε πόσο ἐπέφερα! Αὐτὸ τὸ ἔργο εἶνε κάτι ἀτ' τὴ ζωή μου! Εἶνε ἡ ἱστορία τῆς πρώτης μου ἀγάπης, ὅταν ἤμουν νέος κ' ἐγώ ... Κ' ὅσο ἔφταναν στ' αὐτιά μου τὰ χειροκροτήματα κ' ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κόσμου, τόσο ξυπνοῦσε μέσα μου τὸ ἔνστικτο τῆς ἰδιοκτησίας. Φανταισθῆτε λίγο. Παίζω τὸν πρῶτο ρόλο. Τὸ ἔργο εἶνε διό μου. Καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ τὸ χαρῶ!

—Μὰ τί θέλετ' ἐπὶ τέλους;

—Ἐλᾶτε, κυρέ μου Ζάν. Κάμετε μιὰ καλὴ χειρονομία. Βάλτε με συμμέτοχο στὴν ἐπιτυχία σας. Δὲν σᾶς ζητῶ τίποτε ἀδύνατο. Ἀφῆστε με μόνο στὸ τέλος, τὴν ὥρα ποὺ θὰ πῶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ν' ἀναγγείλω καὶ τὰ δυὸ ὀνόματά μας μαζύ. Δυὸ λόγια αὔρω στὶς ἐφημερίδες κ' ὁ κόσμος θὰ μάθῃ πὼς συνεργαστήκαμε μυστικὰ καὶ πὼς μπορστὰ

Ὁ ἄνεμος τῆς ἐπιτυχίας φυσοῦσε ἐκεῖνο τὸ δράδυ στὴ μεγάλη σάλα τοῦ «Ὀντεόν». Τὸ ἔργο ἡ «Ὠραία Κοτέλλα» ἀπὸ τὴν πρώτη πράξι φαινόταν πὼς θὰ σημείωνε ἀληθινὸ θρίαμβο.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ὁ νεαρὸς ἐκατομμυριοῦχος Τουρνάντ, δεχόταν ἀπὸ παντοῦ συγχαρητήρια. Ἦταν ἀληθινὸ ἀριστούργημα τὸ ἔργο του κα' ἐκεῖνος ὁ μπάρμπα-Πλαντύ, ὁ πρωταγωνιστής, εἶχε παίξει μὲ τόση δύναμι, τόσο μπρίο, ποὺ τὰ χειροκροτήματα ἔδιναν κα' ἔπαιρναν.

Στὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως ὁ Τουρνάντ, ὁ εὐτυχὴς συγγραφεύς, ἀνέβηκε στὴ σκηνὴ γιὰ νὰ συγχαρῇ τοὺς καλλιτέχνες. "Οταν ἐπηκράσε στὸν Πλαντύ, αὐτὸς τοῦ εἶπε σιγά:

—Ἀνέβα στὸ καμαρίνι μου, Τουρνάντ. Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω ἀμέσως!

Ὅταν σὲ λίγο ὁ νέος σιμωροφώθηκε μὲ τὴν πρόσκλησι, ὁ καλλιτέχνης τοῦ εἶπε:

—Ἐμπιστεύσατε, φίλε μου Τουρνάντ, γιατὶ σᾶς ἐφώναξα;

—Ἐγώ; Ὄχι!

—Πῶς! Αὐτὰ τὰ χειροκροτήματα, αὐτὴ ἡ μεγάλη ἐπιτυχία, αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν θεατῶν δὲν σᾶς ἐπροκάλεσαν καμμιὰ σκέψη; Δὲν σκεφθῆκατε διόλου πὼς αὐτὸ τὸ ἔργον, ποὺ εἶνε ἕνας θρίαμβος, δὲν ἔγραφη ἀπὸ σᾶς; Δὲν σκεφθῆκατε ποτὲ πὼς εἶνε κάτου ἕνας καλοθελητοῦνος, ποὺ τ' ὄνειρο ὅλης τῆς ζωῆς του ἦταν νὰ γίνῃ θεατρικὸς συγγραφεύς;... Ἐλάτε, Τουρνάντ, ἀπαντῆστε μου: Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν τὰ σκεφθῆκατε ὅλ' αὐτά;

Ὁ καλλιτέχνης πήγανε κα' ἐρχόταν μέσα στο καμαρίνι του, ὅπως τὸ λιοντάρι μέσο στὸ κλουβί.

—Μίλησε πὸ σιγά, ἀπάντησε ὁ νέος, ἐκτὸς ἂν πήρατε τὴν ἀπόφασι νὰ παραδῆτε τὸ λόγο σας!

—Ἔχετε δίκιο, ἀπάντησε ὁ ἠθοποιός, πέφτοντας σὲ μιὰ καρέκλα. Σᾶς ἔδωκα τὸ λόγο μου.

—Καλὰ ποὺ τὸ ἀναγνωρίζετε τουλάχιστον.

—Ναί, μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ φανταισθῆτε πόσο ἐπέφερα! Αὐτὸ τὸ ἔργο εἶνε κάτι ἀτ' τὴ ζωή μου! Εἶνε ἡ ἱστορία τῆς πρώτης μου ἀγάπης, ὅταν ἤμουν νέος κ' ἐγώ ... Κ' ὅσο ἔφταναν στ' αὐτιά μου τὰ χειροκροτήματα κ' ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κόσμου, τόσο ξυπνοῦσε μέσα μου τὸ ἔνστικτο τῆς ἰδιοκτησίας. Φανταισθῆτε λίγο. Παίζω τὸν πρῶτο ρόλο. Τὸ ἔργο εἶνε διό μου. Καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ τὸ χαρῶ!

—Μὰ τί θέλετ' ἐπὶ τέλους;

—Ἐλᾶτε, κυρέ μου Ζάν. Κάμετε μιὰ καλὴ χειρονομία. Βάλτε με συμμέτοχο στὴν ἐπιτυχία σας. Δὲν σᾶς ζητῶ τίποτε ἀδύνατο. Ἀφῆστε με μόνο στὸ τέλος, τὴν ὥρα ποὺ θὰ πῶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ν' ἀναγγείλω καὶ τὰ δυὸ ὀνόματά μας μαζύ. Δυὸ λόγια αὔρω στὶς ἐφημερίδες κ' ὁ κόσμος θὰ μάθῃ πὼς συνεργαστήκαμε μυστικὰ καὶ πὼς μπορστὰ

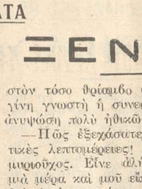

Ξαφνικὰ ὅμως ἔσκασε στὰ γέλια. Μιὰ τρελλὴ ἰδέα εἶχε γεννηθῆ ξάφνου στὸ μυαλό του, ποὺ τοῦ ἄναψε μιὰ δυνατὴ φλόγα στὰ μάτια.

—Κύριε Πλαντύ, ἀρχίζει ἡ τρίτη πράξι, τοῦ φώναξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἐπόπτης τῆς σκηνῆς. Ἑτοιμασθῆτε!

—Εἶ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΦΡ. ΝΤΕ ΝΙΟΝ

Η ΜΙΣ... ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ!

ΝΟΜΑΖΟΤΑΝ 'Αρσέν. Περίεργο όνομα γιά μιά γυναίκα καί μάλιστα γιά μιά χαριτωμένη κοπελλίτσα... Κάποια φορά μιλώντας τής ὅμως ὀνομαζόταν ἔτσι —μιά φορεμάτισή της, πού εἶχε πολεμήσει ἄλλοτε σάν ἄντρας, στόν καιρό τῶν ἱπποτῶν— κ' οἱ γονεῖς της τό θεώρησαν αὐτό ὡς λόγο ἰσχυρό γιά νά τή βαφτίσουν μέ τό... ἀρσενικό αὐτό ὄνομα.

Αὐτή ὅμως δέν σιπιρώνησε διάλου, μά διάλου μέ τούς γονεῖς της. Μόλις ἔγινε δεκάξη χρονῶν καί ἄρχισε νά διαβάζη τίς «Περιπέτειες τοῦ 'Αρσὲν Λουπέν», νόμισε πώς τό ὄνομά της τῆς ἐπέβαλλε τήν ὑποχρέωση νά γίνη κ' αὐτή... «ἀριστοκράτις λωποδύτρια». Αὐτό ὅμως δέν εἶνε τόσο εὔκολο πρᾶγμα, ὅσο φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως. Ὁ πρῶτος τυχὼν δέν μπορεῖ νά γίνη «ἐξάσημος λωποδύτης...». Ἡ 'Αρσὲν τό κατάλαβε ἀμέσως αὐτό. Τί νά κάνη ὅμως;... Ἡ «ὑπερχρέωσις» τοῦ ὀνόματος, βλέπετε... Καί ἡ 'Αρσὲν ἀπεφάσισε νά... ἀρχίση ἐνδόξως τό σταδιό της!

* * *

Τό ἀνοιξιάτικο ἐκεῖνο πρωΐ, ἡ μές 'Αρσὲν ἐξύπνησε μὲ τήν ἀπόφασι νά μήν ἀφήση νά περάση ἡ μέρα χωρίς νά ἔχη ἀρχίσει τήν... λωποδυτική της δράσι.

"Ὅλη τήν ἡμέρα θά ἤμενε ἐλεύθερη! Οἱ γονεῖς της εἶχαν φύγει μέ τ' αὐτοκίνητο γιά τήν ἐξοχικήν πόλι. Ἔμενε ἡ γουβερνάντα της. Δέν μποροῦσε, βέβαια, νά ἐλπίζη ὅτι θά δεχόταν νά γίνη συνένοχός της... Αὐτά, στά μυθιστορήματα μόνο συμβαίνουν, δυστυχῶς... καί ἡ μές Φίλιπς, ὅσο κ' ἄν ὑψίστατο πρόθυμα ὅλα τά κατρίτσια τῆς μικρῆς της μαθητρίας, ἀστυνομικά μυθιστορήματα δέν ἐδιάβαζε.

Ἐκεῖνο τό πρωΐ, ὅμως, ἦταν ἄρωστη. Καί ἡ 'Αρσὲν τήν εἶδε ἀπό τήν κάμαρή της νά εἶνε ξαπλωμένη ἀκάμη στό κρεββάτι μέ ἠμιδέσμους στό κεφάλι—σημεῖον ὅτι τήν εἶχε καταλάβει ἡ συνηθισμένη της ἡμικρανία.

—Τί θά κάνετε, 'Αρσέν, ὅλη τήν ἡμέρα; τήν ἐρώτησε.

Ἡ 'Αρσὲν δέν εἶχε τύχει νά ἰδῆ ποτέ της τό κχέφι τοῦ Θεοῦ. "Ὅλα τή σπρώχναν στό ν' ἀρχίση τό... ἔργον της! Καί χωρίς νά διστάση ἀπάντησε:

—Πηγαίνω μιά στιγμή νά τηλεφωνήσω στή Ζερμαίν. Θά τῆς παραγγείλω νά περάση μέ τ' ἀμάξι της νά με πάρη...

Τό τηλέφωνο ὅμως βρισκόταν μακρυά ἀπ' τήν κάμαρη τῆς μίς Φίλιπς, ἡ ὁποία, ἔτσι δέν ἄκουσε τί ἔλεγε ἡ 'Αρσὲν στή Ζερμαίν.

* * *

Σὲ λίγην ὥρα, ἡ 'Αρσὲν ἔπαιρνε τόν μεγάλο δημόσιο δρόμο μέσα στ' ἀμάξι τῆς φίλης της —μόνη της, ὅμως, καί χωρίς τήν Ζερμαίν. Ἤταν πολύ ψύχραιμη, ἄν καί ἦταν πεπεισμένη πώς ὅλοι ὅσους συναντοῦσε στό δρόμο της τήν ἐκύτταζαν πολύ προσεκτικά. Πρέπει νά ὁμολογήσουμε ὅμως πώς σ' αὐτό δέν εἶχε πολύ ἄδικο... Τραβοῦσε πράγματι τήν προσοχή τῶν διαβατῶν. Ἦταν τόσο ὄμορφη μὲ τό ἁπλό της φόρεμα καί τό μακρό της καπελλάκι...

Μέσ' στό ἀμάξι δέν ἔπαιρνε νά ἐκαταφτίξη τό σχεδιό της. Μετά ὁμάλους σκέψεις, εἶχε ἀποφασίσει, ἀπολύσταται, νά λεηλατήση... τό μέγαρο τῆς θείας της, τῆς κυρίας ντέ Μονφόρ. Ὁ λόγος ἦταν ἁπλούστατος: Τή θεία της δέν τήν ἀγαποῦσε διάλου, γιατί ἦταν τρομερή γαρνιάρα, καί γιατί εἶχε μαντεύσει πώς ἤθελαν νά τήν παντρέψουν μέ τόν γιό της, τόν Ροβέρτο, πρᾶγμα πού... προσέβαλε τήν ἀνεξαρτησία της. Ἐξ ἄλλου, θά ἐπέστρεφε μεστριμμένος τώ κλοτσιαῖα στήν κατοχό της γιά νά τήν κάνη νά... μείνη κάνελλο!... Τελείωσε. Τό εἶχε ἀποφασίσει! Ἡ δράσις τῆς φιωστηριούδους μίς 'Αρσὲν» θάρχιζε ἀπ' τήν γαρνιάρα κυρία ντέ Μονφόρ.

Ἡ κυρία ντὲ Μονφὸρ ἔλειπε ἀπό τό Παρίσι. Τό μέγαρό της ὅμως τό εἶχε ἀφήσει ὑπό τήν φύλαξι ἑνός γέρου ὑπηρετοῦ, πραγματικοῦ κερβέρου. Πῶς θά κατώρθωνε λοιπόν νά μπῆ μέσα στό σπίτι; Ἡ 'Αρσὲν συλλογίστηκε ἄξαφνα ὅτι σὲ μιά πόρτα ὑπῆρχε μιά πόρτα πού ὁδηγοῦσε κατ' εὐθεῖαν στά ἰδιαίτερα δωμάτια τοῦ Ροβέρτου.

Ἡ 'Αρσέν, ὅταν τό ἀμάξι της ἔφτασε μπρός στόν κῆπο τῆς θείας της, ἔρριξε μιά ματιά ὁλόγυρά της. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος. Ἔβγαλε τότε ἀπό τό τσαντάκι της ἕνα κλειδί, δίμοιο μέ αὐτό πού εἶχε δῆ νά κρατᾶ καμιά φορά ὁ ἐξάδελφός της, τό ἔβαλε μέσ' στήν κλειδωριά, καί... ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως.

Ἡ δις ντὲ Μοναζύ, ἤμπαινε γιά πρώτη φορά στά διαμερίσματα τοῦ Ροβέρτου. Ἕνα παράξενο ἀσθμα εὐχαριστήσεως μαζῦ καί ἀγωνίας τήν κατέλαβε, μπαίνοντας στήν μυρωμένη ἀπό ἀγιοτυπικό καπνό καί ἀπό μυροδιές κρεββατοκάμαρη τοῦ νέου. Ἡσυχία ἀπόλυτη βασίλευε.

Ἡ 'Αρσὲν ἔκλεισε τήν πόρτα μέ προσοχή, κατεκθουσιασμένη πού θά μποροῦσε, χωρίς φόβο νά διακοπῆ ἀπό κανένα, νά ψαχουλεύσῃ τά ἰδιαίτερα τοῦ ξαδέλφου της. Γιατί ἤξερε πώς κ' αὐτός βρισκόταν στήν ἔξοχή μαζῦ μέ τούς γονεῖς του.

Ἐπάνω στό τζάμι βρισκότουσαν μερικές φωτογραφίες γυναικῶν. Ἡ 'Αρσὲν ὅμως δέν τούς ἔδωσε μεγάλη προσοχή, καί διευθύνθηκε πρός τό κομψό γραφεῖο πού ἤταν φορτωμένο χαρτιά. Ὁ Ροβέρτος ἔκανε στίχους. Κ' ὅμως δέν τῆς τό εἶχε πῆ ποτέ του αὐτό. Κι' ἔξαφνα τά χέρια της ἄρχισαν νά τρέμουν καί τά μάγουλά της κοκκίνισαν... Τά μάτια της εἶχαν πέσει ἀπάνω στούς στίχους:

«Ἂν στόλεγα πῶς σ' ἀγαπῶ, μικροῦλα μου (Ἀρσέν,
πῶς συλλογίζομαι διαρκῶς τά γκρίζια σου (τά μάτια».

Ὥστε λοιπόν... ὁ Ροβέρτος τήν ἀγαποῦσε! Ὥσπου τό μελετημένο σπουδαῖο δέν ἤταν μιά «ἐξυπνοσκεψία» τῶν γονέων του! Ἡ 'Αρσὲν διάβασε ὥς τό τέλος τούς λεπτοῦς στίχους, πού ἔκλειναν τόσο αἴσθημα καί τόση χάρι... Ὅταν ἐσήκωσε τά μάτια της ἀπό τό χειρόγραφο, ἦσαν δακρυσμένα... Ἀλλά συγχρόνως ἐξέφρασαν κ' ἕνα αἴσθημα τρόμου γιατί εἶδε τήν κουρτίνα, ἀπέναντι, νά κουνιέται... Κάποιος βρισκόταν μέσα στό δωμάτιο! Ἡ 'Αρσὲν τώρα, κατάχλομη, ἄκουγε ὡς καί τήν ἀναπνοή του... Καί, πράγματι, ἡ κουρτίνα παραμερίστηκε κ' ἐμφανίστηκε ὁ Ροβέρτος!

Ἡ 'Αρσέν, ἀστραπιαῖος, ἀνέκτησε ὅλην της τήν ψυχραιμία.

—Σ' ἐνόμιζα στό Βωκρεσσόν! τοῦ εἶπε μέ καταπληκτικό θράσος. Τί γυρεύεις ἐδῶ;!...

—Μά... νομίζω πώς ἐγώ μάλλον θά ἔπρεπε νά σοῦ ὑποβάλω αὐτή τήν ἐρώτησι, μικροῦλα 'Αρσέν... Ὁμολόγησε πώς ἤρθες νά μοῦ παραστήσης τόν... 'Αρσὲν Λουπέν!...

Ἡ νέα ἐχαμογέλασε χωρίς ν' ἀπαντήσῃ. Ἔννοιωθε ὅμως πώς εἶχε ἀρχίσει νά χάνη τήν ὡραία της ψυχραιμία...

—Φαντάσου ὅμως, ἐξακολούθησε ὁ Ροβέρτος, πώς κι' ἐμένα μ' ἀρέσει νά... παριστάνω τον Σέρλοκ Χόλμς! Νά... ἀνακαλύπτω τά μυστηριώδη ἐγκλήματα. Βρισκόμουν στό σπίτι τῆς Ζερμαίν τήν ὥρα πού ἐτηλεφώνησες. Δέν σοῦ κρύβω μάλιστα πώς... κρυποῦσα καί τό ἕνα ἀκουστικό! Ἐμάντευσα πώς κάτοια παράξενη σκέψη εἶχε περάσει ἀπό τό μικρό σου κεφαλάκι, μικροῦλα 'Αρσέν... Κ' ὅταν ἔφυγες ὁλομόναχη ἀπ' τό σπίτι σου, σὲ παρακολούθησα κρυμμένος μέσα σ' ἕνα ἀμάξι...

—Μέσα σ' ἕνα κίτρινο ἀμάξι! φώναξε ἡ 'Αρσέν. Τό εἶδα πού μὲ εἶχε πάρει ἀπό πίσω!

—Ἀκριβῶς! Μέσα στό κίτρινο ἀμάξι! Καί, τήν ὥρα πού ἔμπαινες ἀπό τήν πόρτα τῆς παρόδου, ἔμπαινα, ἀπλούστατα, ἀπό τήν κυρία εἴσοδο... Ὥστε λοιπόν ἤθελες νά μέ... λεηλατήσης; Ἐμπρός λοιπόν... "Ἀρχισε!... "Ὅλα ὅσα βρίσκονται ἐδῶ μέσα εἶνε διικά σου.

Καί μὲ φωνή πού ἔτρεμε ἀπό συγκίνησι, ὁ Ροβέρτος ἐπρόσθεσε, δείχνοντας τά χειρόγραφα πού κρατοῦσε ἀκόμη στά χέρια της ἡ 'Αρσέν:

—"Ὅλα... ὡς καί ἡ καρδιά μου, 'Αρσέν... Γιατί τό ξέρεις τώρα τό μυστικό μου, ἀφοῦ ἐδιάβασες... Πές μου, λοιπόν, θέλεις νά τήν πάρης τήν καρδιά μου, νά τήν πάρης γιά πάντα;... Ἀπάντησέ μου, 'Αρσέν...

Ἡ νέα τοῦ ἔτεινε τά χέρια:

—Ναί, Ροβέρτε, τοῦ ἀπάντησε σιγά-σιγά, ἐνῶ ἡ ἀπνοή της ἐσβύνε.

Τὰ «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» ἀγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους, ἐπίσης καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθήκες, εἰς τιμὰς ἀρκετὰ ἱκανοποιητικάς. Γράψατε, ἀποστέλλοντες σχετικὸν κατάλογον: Περιοδικὸν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Ἀθήνας.

ΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΚΙ' ΑΠ' ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ

Ο κ. ΝΙΚΟΣ ΒΕΗΣ

ΣΚΗΤΙΚΗ μορφή, ὀργανισμός λεπτεπίλεπτος, φαινόμενον ἐργατικότητος. Τά τρία αὐτά ἀντιπροσωπευτικά σημεῖα ἀντιπροσωπεύουν τόν καθηγητήν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Νίκον Βέην. Γιά νά εἴμεστε ἐν ἀπολύτῳ τάξει, ὁ σοφὸς καθηγητὴς ἔχει καί ἕνα ἄλλο γνώρισμα: Τό «σὲξ-ἀπήλ»! Ὁ σοφὸς αὐτὸς μελετητὴς τῶν σκοροφαγωμένων χειρογράφων σηκωντοῦσε μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ὡραίου φύλου περισσότερος συμπάθειας ἀπό ἕνα γόητα ἠθοποιό τοῦ κινηματογράφου. Φίλοι καί ἐχθροί τοῦ κ. καθηγητοῦ, ὁμολογοῦν τήν ὑπεροχή του στό ζήτημα αὐτό. Μποροῦν ὅμως νά κάνουν καί διαφορετικά; Τά πράγματα ὁμιλοῦν μόνα τους. Στό Πανεπιστήμιο ὁ κ. Βέης, τήν ὥρα τῆς διδασκαλίας, περιβάλλεται ἀπό τίς ὡραιότερες φοιτήτριες, ἡ ὁποίες κρέμονται κυριολεκτικῶς ἀπό τά χείλη του. Στό καφενεῖο ἢ στίς κοσμικές συγκεντρώσεις πάλιν, ὁ κ. καθηγητὴς ἔχει τά πρωτεῖα. Μυστήριο! Γιατί ὁ κ. Βέης κάθε ἄλλο παρά «ὡραῖος» εἶνε. Τά μακρυνά του μαλλιά πνίγουν τό μαρειδερό καί ἀδύνατο πρόσωπό του, ἡ προφορά του ἔχει κι' αὐτὴ κάτι τό κομψό καί τό ἀνάστημά του συμπληρώνει τήν εἰκόνα ἑνός μικροσκοπικοῦ ἀνθρώπου, ἀσήμου ἐκ πρώτης ὄψεως. Ποῦ εἶνε λοιπὸν κρυμμένη ὅλη ἐκείνη ἡ γοητεία πού συναρπάζει τόν θηλυκόσμο, ὁ ἀποῖος συνήθως ἔχει τόσο δύσκολα γοῦστα; Γι' αὐτὸ εἴπαμε ὅτι μεταξὺ τῶν χαρακτηριστικῶν σημείων πού παρουσιάζουν τόν σοφόν καθηγητήν, πρέπει νά συμπεριληφθῆ καί τό «σὲξ-ἀπήλ». Ὁ ἴδιος βέβαια —ἴσως ἀπό μετριοφροσύνη, ἴσως ἀπό... ἄγνοιαν τοῦ ἄπιλου τό ὁποῖον κατέχει— ἀποκρούει τίς ἀφνες καί κάμνει χιοῦμορ εἰς βάρος τοῦ ἑαυτοῦ του.

Σὲ μιά κοσμικὴ συγκέντρωσι, ἡ ὡραιότερες κυρίες καί δεσποινίδες εἶχαν περιστοιχίσει τόν κ. Βέη καί ἄκουγαν μὲ ἐξαιρετικόν ἐνδιαφέρον τά χαριτωμένα ἀνέκδοτα πού ἀφηγεῖτο ὁ ἀνεξάντλητος καθηγητής. Ὁ κύκλος τῶν ὑπολοίπων ἀνδρῶν ἄρχισε νά δυσφορῇ. Κάποιος φίλος τοῦ κ. Βέη τόν ἐπλησίασε καί γελῶντας παετήρησε:

—Μᾶς πήρατε ὅλες τίς γυναῖκες!

—Ἀφῆστε τίς καϊμένες! ἀποκρίθηκε ὁ κ. καθηγητής. Δοκιμάζουν τό θάρρος των!...

Ὅλη ἡ ἀμήχανις ἐγέλασε μὲ τήν τόσο πεταχτή ἀπάντησι τοῦ κ. Βέη.

* * *

Ἤταν ἀκόμα διετὴς φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ὁ κ. Βέης, ὅταν τό ὄνομά του, ἄγνωστο στούς ἐδῶ κύκλους τῶν βυζαντινολόγων, ἤταν γνωστότατο στή Γερμανία καί τή Γαλλία ἀπό διάφορες μελέτες πού ἐδημοσίευσε ὁ μακροσκοπικός σπουδαστής σὲ περιοδικά τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Ὁ κ. Βέης ἤταν ἀπό τότε ὁ «ποντικός» τῶν διαφόρων μοναστηριῶν καί περνοῦσε μῆνες ὁλόκληρους στά Μετέωρα καί τό Ἅγιον Ὄρος, ἐρευνῶντας τίς βιβλιοθῆκες καί τά ἄλλα ἱστορικά κειμήλια. Ἡ παρέα του τόν ἔχανε ξαφνικά γιά κάμποσο καιρό καί τόν ξανάβλεπε φορτωμένον μὲ τά λάφυρα τῆς ἐξστρατείας.

Σὲ μιά ἀπό τίς μοναστηριακές περιοδειές τοῦ κ. Βέη οἱ φίλοι του κ.κ. Νίκος Καρβούνης, Φῶτος Πολίτης καί Κ. Βάρναλης συνέταξαν ἕνα γράμμα ἐμμετρο, κατά τήν Κάλβειον τεχνοτροπίαν, καί τό ἔστειλαν σπίτι του. Μεταξὺ ἄλλων, οἱ νεαροί τότε φοιτηταί ἔγραφαν:

Λείπεις, ἀλήθεια, κάμποσο καιρὸ
Καὶ τώρα μόναι χρεμετίζουν
Εἰς τὰ ὑπόγεια ἄντρα
Ἄγριαι φοράδες.

Αἱ «ἄγριαι φοράδες» ποὺ ἐχρεμέτιζαν ἦσαν μερικὲς... ξανθὲς Οὐγγαρέζες ἐνὸς ὑπογείου παραδείσου τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς. Γιατί ὁ κ. Βέης, σὰν νέος, εἶχε πατήσει τό πόδι του καί στά «ὑπόγεια ἄντρα» κατόπιν τῆς γενικῆς ἀπατήσεως τῆς παρέας του. Ἐννοεῖται ὅτι αὐτό γινότανε σπάνια καί κρυφά ἀπό τούς δικούς του. Κατά διαβολικὴ σύμπτωσι τό γράμμα ἐκεῖνο ἔπεσε στά χέρια τῆς μητέρας τοῦ κ. Βέη. Ἡ καϊμένη, πού ἐπίστευε ὅτι ὁ γυιός της ἐπήγαινε ἀπό τό σπίτι στό Πανεπιστήμιο καί ἀπό τό Πανεπιστήμιο στό σπίτι, τά ἔχασε. Καί μόλις ὁ κ. Βέης ἐπέστρεψε ἀπό τήν περιοδεύαν του, δείχνοντας τό γράμμα, τοῦ εἶπε:

—"Ὥστε ἡ «φοράδες» εἶνε τά ποιήματα πού μᾶς ἔλεγες ὅτι διαβάζεις μὲ τοὺς φίλους σου; Ἄσωτε υἱέ!

Ὁ «ἄσωτος υἱός» προσπάθησε νά δικαιολογηθῆ ἀλλά ἡ μητέρα του, μιά τετρατέρατη Τρισαλπτσιωτίσσα, δέν ἤτο ἀπό ἐκεῖνες πού τά κατάπινναν εὔκολα.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ βυζαντινομανὴς φοιτητὴς ἤταν τό θῦμα τῆς παρέας του. Μὲ τούς δράστας τῆς ἐπιστολῆς εἶχε βγάλει τό λογοτεχνικό περιοδικό «Ἤγησσώ», τοῦ ὁποίου οἱ νεαροί συνεργάτες ἐσύχναζαν στίς ταβέρνες καί ὅταν τά οἰκονομικά τους ἦσαν καλύτερα κατέβαιναν τά σκαλιά τῶν ὑπογείων παραδείσων. Οἱ τελευταῖοι, ὅταν ἐπληροφορήθησαν τήν σκηνή μεταξὺ μητέρας καί γυιοῦ, διέδωσαν ὅτι ὁ κ. Βέης, ἐκτὸς ἀπό τίς παρατηρήσεις ἐδοκίμασε καί τό ξύλο τῆς γνώσεως.

Ὁ κ. Νίκος Βέης
(Σκίτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη)

* * *

Ἀνταγωνιστὴς τοῦ κ. Βέη στίς βυζαντινολογικὲς ἔρευνες ἤταν ὁ κ. Ἀδαμάντιος Ἀδαμαντίου, καθηγητὴς σήμερα καί αὐτός στό Ἐθνικὸ Πανεπιστήμιο. Ὁ κ. Ἀδαμαντίου, περισσότερο γνωστὸς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἐθεωρεῖτο ἀπό τὸν κ. Βέη ὡς ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν πολεμοῦσε μὲ κάθε τρόπο.

Μία ἀπὸ τὶς συναντήσεις τῶν δύο βυζαντινολόγων ἔγινε στὸ Μετέωρα. Ὁ κ. Βέης εἶχε προλάβει κ' ἐπῆγε πρῶτος. Ἀμέσως ὑπέταξε στὴ δουλειὰ καὶ προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ κερδίση τὴν εὔνοια τῶν καλογήρων. Ὅταν ἐπήγαινε στὴν ἐκκλησία, ψάλλοῦσε ὅλα τὰ εἰκονίσματα καὶ νήστευε τὴ λάδι Τετάρτη καὶ Παρασκευή.

Ἕνα πρωΐ, ἐνῶ ὁ κ. Βέης ἔβλεπε μὲ τὸ τηλεσκόπιο τὸν κόμπο, προσπαθοῦντας ν' ἀνιχνεύση τόν... ἐχθρό, εἶδε ἕναν ἄνθρωπο νὰ βάλλα σ' ἕνα μονάχα πού ἐπήγαινε πρὸς τὸ μοναστήρι. Ἐπρόσεξε καλύτερα καὶ ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ καβαλλάρης δὲν ἤταν ἄλλος ἀπὸ τὸν κ. Ἀδαμαντίου, ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν στὸν ἡγούμενο τοῦ μοναστηριοῦ:

—"Ἀγιε πάτερ! εἶπε. Ἔρχεται κάποιος ξένος!

—Ποιός εἶνε, τὸν γνωρίζεις; ρώτησεν ὁ ἡγούμενος.

—Πῶς! Ὀνομάζεται Ἀδαμαντίου!

—Καί τί δουλειὰ κάνει ὁ Ἀδαμαντίου;

—Εἶνε Μασσῶνος!

Ὁ ἡγούμενος ἔκανε τὸ σταυρό του.

—Κύριε ἐλέησον! Μασσῶνος εἶπες;

—Μάλιστα, "Ἁγιε-Πάτερ! Ἀρχηγὸς τῶν Μασσώνων! Τρώει κρέας τὴ Μεγάλη Παρασκευή!

"Ὑστερα ἀπὸ τὶς τρομακτικὲς πληροφορίες τοῦ κ. Βέη ἔγινε σύσκεψις μεταξὺ τῶν καλογήρων ἂν πρέπει νὰ δεχθοῦν στὸ μοναστήρι τὸν «Μασσῶνο» ἐπισκέπτη. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνος ἤταν ἐφωδιασμένος μὲ συστατικὴ ἐπιστολὴ σημαίνοντος προσώπου, ἔρριξαν τὸ καλάθι καὶ τὸν ἀνέβασαν.

Ὁ κ. Ἀδαμαντίου, ὁ ὁποῖος ἀγνοοῦσε τὰ προηγηθέντα τῆς ἀνόδου του, μόλις ἐτέρασαν μερικὰ λεπτά, ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν ἡγούμενο νὰ φάγη.

—Πεινῶ πολύ! εἶπε.

—Νὰ σοῦ δώσωμε φασκές;

—Προτιμῶ ἕνα αὐγό!

Οἱ καλόγεροι ποὺ νήστευαν τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅταν ἄκουσαν τὴν ἐπαθημία τοῦ ξένου, θεοφοβήθηκαν πειὰ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ... ἀθέου καὶ γι' αὐτὸ ἐκύτταζαν νὰ τὸν διώξουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ τὸ μοναστήρι.

Ἡ πολεμική τοῦ κ. Βέη ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του ἐσυνεχίσθη καὶ κάτω ἀπὸ τὰ Μετέωρα. Μερικὲς ἡμέρες κατόπιν συνήντησε τὸν κ. Ἀδαμαντίου στὴν Μητρόπολι Τρικάλων. Μόλις τελείωσεν ἡ λειτουργία ὁ κ. Βέης ἀνέβηκε στὲν ἄμβωνα γιὰ νὰ κηρύξη. Ἡ ὁμιλία του ὅμως δὲν ἤταν παρὰ ἕνα δριμὺ κατηγορητήριον ἐναντίον τοῦ κ. Ἀδαμαντίου, ὁ ὁποῖος ἀναγκάστηκε νὰ ἀποχωρήση διαμαυρούμενος.

* * *

Στὸ Πανεπιστήμιο ὁ κ. Βέης διδάσκει τὸ μάθημα τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας, εἶνε δὲ φανατικὸς θαυμαστὴς τῶν Παλαιικῶν στίχων. Ἡ ἐργασία ὅμως τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ εἶνε ποικίλη. Τὰ συγγράμματά του μὲ ἀρτία βιβλιογραφία δείχνουν τὸν ἀκούραστο μελετητὴ στὰ φῶτα τοῦ ὁποίου καταφεύγουν ἄλλοι διατρεπεῖς συνάδελφοί του. Ἐκεῖνος εἶνε πρόθυμος νὰ ἐξυπηρετήση τοὺς πάντας. Ἡ ὁμιλίες του ἔχουν πάντοτε πυκνὸν ἀκροατήριο καὶ ἡ συντροφιὰ τοῦ πολυμαθοῦς καθηγητοῦ εἶνε περιζήτητη. Εὐτυχῶς ὅτι ὁ κ. Βέης μιλᾶει τόσο πολύ—κάποτε σ' ἕνα γεῦμα μιλοῦσε πέντε ὧρες, συνεχῶς!—ὥστε κανεὶς δὲν μένει παραπονούμενος.

* * *

Στὶς τελευταῖες ἐκλογὲς ὁ κ. Βέης εἰσακούσον τὶς παρακλήσεις πολλῶν φίλων καὶ συναδέλφων του, ἐξέθεσεν ἀκαταπιάστητα Ἱερόσπαστοῦ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν Σοφιστῶν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε τὰ χρήματα γιὰ τὸ ἐπαγάθολον, ἔγραψε σὲ κάποιο φίλο του (τοῦ ὁποίου ἡ ἀδελφὴ λέγεται Ἀθηνᾶ καὶ εἶνε γνωστὴ διὰ τὰ χρηματικὰ δωρήματα ποὺ δίδει στὸν ἀδελφό της) τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

—Σὲν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κάνει!

Καὶ τὸ μὲν παράβολο ἐμετρήθη χωρὶς ὅμως καὶ ὁ σοφὸς καθηγητὴς νὰ ἐκλεγῆ γερουσιαστής.

Γ. ΔΗΜΑΚΟΣ

ΣΟΦΑΛΟΓΙΑ

Ἡ μόνωσις βοηθᾶει τὴν ἔμπνευσι. Ἡ ἀξία τῶν ἔργων εἶνε ἀνάλογη τῆς γαλήνης μέσα στὴν ὁποία γράφονται.

Ρ ο ν ὰ ν

Στὴν τέχνη καθὼς καὶ στὴν πολιτικὴ ἰσάξιον πολλοί, οἱ ὁποῖοι αὐτοπαστόνται νομίζοντας ὅτι ὁ νεωτεροισμὸς εἶνε πάντοτε ἀνώτερος τοῦ συντηρητισμοῦ.

Ἐ ρ ο ῖ κ ο ς Φ ο υ ν ι έ

Ἡ μονομαχία εἶνε ἐφιμῶλιος πόλεμος ἐν μικρογραφίᾳ.

Ζ ε ρ ὰ ρ

Μεγάλη ἀρετὴ τοῦ κυβερνήτου εἶνε τὸ νὰ ξέρη νὰ διαλέγη τὰ ὄργανά του.

Ἰ ο ύ λ ι ο ς Σ ι μ ὼ ν

Αἰσθηματικά μυθιστορήματα

Τῆς Μ. Ντελλῦ

Ἀνάμεσα ἀπό δύο ἀγάπες

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΡΑΓΜΑΤΙ, ἀπάντησε ὁ Σίλβιο μὲ γαλήνη στὸ βαρῶνο ντὲ Βερσέϊγ. Ἡ γυναῖκα μου ἔχει ὅλες τὶς ἀρετές, μικρὲς καὶ μεγάλες, ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἀξιώση ὁ πιὸ ἀπαιτητικὸς τῶν συζύγων.

—Εὐτυχὴς ἄνθρωπος! εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ Βερσέϊγ.

Μὰ ὁ Σίλβιο ἀνασκίρτησε ὁλόκληρος καὶ ἀπάντησε:

—Μὲ λέτε εὐτυχῆ; Ἐμένα; Ἐσεῖς ξέρετε πόσο ὑπόφερα καὶ πόσο ὑποφέρω ἀκόμα.

Ὁ βαρῶνος τὸν κύτταξε ξαφνιασμένος.

—"Α! συγγνώμην, φίλε μου, εἶπε, μὰ συλλογιζόμουν... Ναί. Ἡ ντόνα Τζινέβρα εἶνε τόσο γοητευτική, ὥστε νομίζω πὼς θἄχετε παρηγορηθῆ λίγο.

Ὁ Σίλβιο τοῦ ἀπάντησε ψυχρά:

—Δὲν εἶμαι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ παρηγοροῦνται εὔκολα.

Ὁ βαρῶνος ντὲ Βερσέϊγ, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, σκέφτηκε: «Λέει πὼς δὲν εἶν' ἀπ' αὐτοὺς ποὺ παρηγοροῦνται εὔκολα. Καὶ ὅμως ἔχουν περάσει τέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ἡ πρώτη του γυναῖκα. Κι' αὐτὴ ποὺ ἔχει τώρα εἶνε μιὰ γυναῖκα ὑπέροχη, ἀνώτερη σὲ ὅλα ἀπὸ τὴ φτωχὴ Ἑλένη... Μήπως εἶνε τόσο ἀνώτερος, ὥστε νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾶ; Μὰ ὄχι, ὄχι!... Αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον!...»

Οἱ Βερσέϊγ ἔμειναν δυὸ μέρες στὸν πύργο. Τὴν τρίτη μέρα τὸ πρωΐ, τὸ αὐτοκίνητό του τοὺς μετέφερε στὸ Κεμπερλὲ μαζὺ μὲ τὸ μαρκήσιο Ὀρσέλλα καὶ τὴν Τζινέβρα, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δεχτῆ νὰ φιλοξενηθοῦν μὲ τὴ σειρά τους ἀπ' τοὺς φίλους τους στὸν πύργο τους τοῦ Γκενελάκ, γιὰ σαράντα ὀκτὼ ὧρες.

Ἐκεῖ, ἡ Τζινέβρα βρέθηκε σ' ἕνα περιβάλλον ἀγνώστων, ἀνάμεσα στοὺς συγγενεῖς τῆς κυρίας ντὲ Βερσέϊγ, τοὺς ἀδελφούς της, τὶς ἀδελφές της καὶ τοὺς ἐξαδέλφους της —οἱ ὁποῖοι ὡστόσο τῆς ἔκαναν ὑποδοχὴ ἐξαιρετικὰ ἐγκάρδια.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, τόσο οἱ νέοι, ὅσο κι' οἱ πιὸ ἡλικιωμένοι, ἐννοιώθαν ἐξαιρετικὴ ἀγάπη πρὸς τὰ σπόρ. Αὐτὴ τὴ μανία μὲ τὰ σπόρ ἡ Τζινέβρα τὴν εἶχε συναντήσει καὶ στὴν ἀριστοκρατία τῆς πατρίδας της. Κι' ὁ Σίλβιο ἄλλωστε ὁ ἴδιος ἔκανε ἱππασία. Ὁδηγοῦσε εὐχαρίστως αὐτοκίνητο, ἔπαιζε ὡραῖα τέννις, γκόλφ καὶ πόλο, ὅταν τοῦ δίνοταν εὐκαιρία. Μὰ δὲν ἦταν καθόλου φανατικὸς μὲ ὅλ' αὐτὰ τὰ σπόρ καί, ἐκτὸς ἀπ' τὸ τέννις δὲν εἶχε ἐκδηλώσει ποτὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐπιδοθῆ κι' ἡ γυναῖκα του σ' αὐτά. Ἔτσι ἡ Τζινέβρα βρέθηκε κάπως ξένη στὸ Γκρενελάκ, ὅπου ὅλοι, ἀπ' τὸ πρωΐ ὡς τὶ βράδυ δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μιλοῦν γιὰ σπόρ καὶ νὰ ἐπιδίδωνται σ' αὐτά...

Ὁ Σίλβιο κι' ἡ Τζινέβρα ξαναγύρισαν στὸν πύργο τους μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους, ἕνα συννεφιασμένο πρωΐ. Ὁ σωφὲρ εἶχε λάβει διαταγὴ νὰ τραβήξη κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς. Κατόπιν παρακλήσεως τῆς συζύγου του, ὁ Σίλβιο ἔδιωξε τὸ ἀμάξι του σὲ μερικὰ χιλιομέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸν πύργο, καί, μαζὺ μὲ τὴν Τζινέβρα, ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους πεζοί.

Δεξιά τους ἁπλωνόταν ὁ κάμπος, ποὺ τὰ ρείκια, τὰ ὁποῖα ἄρχιζαν νὰ μαραίνουνται, τὸν χρωμάτιζαν τριανταφυλλένιο. Ἀριστερά, ἡ θάλασσα σάλευε ταραγμένη ὡς τὸ τέλος τοῦ ὁρίζοντος.

Ἡ Τζινέβρα προχωροῦσε μὲ βῆμα γοργό. Ἦταν εὐτυχισμένη γιατὶ σὲ λίγο θὰ βρισκόταν στὸ σπίτι της καὶ θὰ ξανάβλεπε τὴν ἀγαπημένη της Τσέσα. Μὲ τὸ ἕνα της χέρι συγκρατοῦσε τὸ μεγάλο λευκό της πέπλο ποὺ ὁ ἄνεμος τὸν σάλευε. Μὲ τὸ ἄλλο στηριζόταν στὸ μπράτσο ποὺ ὁ σύζυγός της τῆς εἶχε προσφέρει πρὸ ὀλίγου σ' ἕνα δύσκολο πέρασμα καὶ τὸ ὁποῖο ἐκείνη δὲν εἶχε ἀφήσει. Σώπαιναν κι' οἱ δυό. Σὲ κάποια στιγμή, ὁ Σίλβιο ρώτησε τὴν γυναῖκα του:

—Δὲν μοῦ εἶπατε τὶς ἐντυπώσεις σας γιὰ τὴν κυρία ντὲ Βερσέϊγ, Τζινέβρα.

Ἐκείνη ὕψωσε τὰ βλέμματά της πρὸς τὸ ἐρωτηματικὸ βλέμμα τοῦ συζύγου της καὶ χαμογέλασε μὲ κάποια στενοχωρία.

—Μὰ εἶνε πολὺ χαριτωμένη, ἀπάντησε, καὶ δέχεται μ' ἕνα τρόπο πολὺ χαριτωμένο.

—Αὐτὲς εἶν' ὅλες ἡ ἐντυπώσεις σας; ρώτησε χαμογελῶντας λίγο πονηρὰ ὁ Σίλβιο.

—Εἶνε ἐπίσης πολὺ ἔξυπνη καὶ κουβεντιάζει ἔκτακτα...

—Μὰ δὲν σᾶς ἀρέσει... Δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπε ὁ Σίλβιο.

—Ναί, πράγματι, δὲν μοῦ ἀρέσει πολύ, ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήση ἡ Τζινέβρα.

—Γιατί;

—Δὲν ξέρω... Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχει πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ μένα αἰσθήματα, γοῦστα καὶ ἰδέες!...

—Ναί, εἶπε ὁ Σίλβιο, δὲν εἶστε τῆς ἴδιας ἠθικῆς ράτσας. Ἡ ψυχή της εἶνε πολὺ κατώτερη ἀπὸ τὴ δική σας...

—"Ω! διαμαρτυρήθηκε ἡ Τζινέβρα. Δὲν ἤθελα νὰ πῶ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

—Μὰ ἐγὼ τὸ λέω. Ὡς τώρα εἶχα στραβὲς ἀντιλήψεις γιὰ τὴν κυρία ντὲ Βερσέϊγ. Μὰ κάποιος μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια... Ὁ σύζυγότης...

Ἡ Τζινέβρα ἐπανέλαβε μὲ κατάπληξι:

—Ὁ σύζυγός της!

—Ναί. Τὴν ἀγαποῦσε πολύ, μὰ τώρα τὴν βλέπει ἔτσι ὅπως πράγματι εἶνε κι' ἀπογοητεύθηκε ὁ δυστυχισμένος, γιατὶ θὰ ἤθελε νὰ ἔχη κι' αὐτὸς ἕνα σπίτι, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκοδέσποινα νὰ μὴν ἀπουσιάζη διαρκῶς.

—Κατάλαβα, πράγματι, εἶπε ἡ Τζινέβρα, ὅτι ἡ κυρία ντὲ Βερσέϊγ κάνει μιὰ ζωὴ ἐξαιρετικὰ πολυάσχολη...

—Μιὰ ζωὴ ποὺ θὰ κούραζε κι' ἕναν ἄντρα εὔρωστο καὶ τὴν ὁποία κάνουν σήμερα νέες γυναῖκες πολὺ λεπτές, ποὺ παραμελοῦν ὁμως κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ μητρικά τους καθήκοντα... Ναί, ὁ φτωχὸς φίλος μου Βερσέϊγ εἶνε πολὺ δυστυχισμένος ἄνθρωπος μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

—Ὁ Σίλβιο σώπασε καὶ συνέχισαν πάλι τὸ δρόμο τους ἀμίλητοι. Ὁ Σίλβιο ἐννοιωθε ἀπάνω στὸ μπράτσο του τὴ γλυκειὰ πίεσι τοῦ χεριοῦ τῆς γυναίκας του. Ὁ πέπλος τῆς Τζινέβρας, ξεφεύγοντας ἀπ' τὰ δάχτυλά της, χάϊδευε διαρκῶς τὴ πρόσωπό του.

Σκέψεις ποὺ τὶς ἔδιωχνε πάντα, τριγύριζαν τώρα στὸ μυαλό του, πιὸ δυνατές, πιὸ καθαρά... Μήπως ἡ Ἑλένη του εἶχε κι' αὐτὴ μιὰ ψυχὴ σὰν τῆς κυρίας ντὲ Βερσέϊγ; Μήπως ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς μάταιες ἐκεῖνες ψυχὲς ποὺ ἡ ζωὴ δὲν τὶς βελτιώνει, ἡ ὁποῖες περιφρονοῦν τὶς μικρὲς ἀρετές, χωρὶς νὰ φτάνουν ὅμως ποτὲ τὶς μεγάλες; Μήπως θ' ἄφινε κι' αὐτὴ τὸ σπίτι της γιὰ τὴν κοσμικὴ ζωὴ καὶ γιὰ ἀσχολίες ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ πραγματικὰ καθήκοντα τῆς συζύγου;

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ἐννοιωσε ἕνα ἐσωτερικὸ τίναγμα. Φτωχὴ Ἑλένη! Φτωχὴ μικροῦλα Ἑλένη! Πῶς τὴν ἔκρινε ἔτσι; Ἦταν τόσο τρυφερή, τόσο γοητευτική! Ἂν ζοῦσε, θὰ τὴ μεταμόρφωνε καὶ θὰ τὴν ἔκανε μιὰ γυναῖκα σοβαρή, ἀφοσιωμένη, σὰν τὴ... Τζινέβρα;...

Μὰ ἂν δὲν μποροῦσε νὰ τὴν μεταμορφώση; Ἂν, ὅπως ὁ Ζὰκ ντὲ Βερσέϊγ, ἐννοιωθε κι' αὐτὸς τὴν ἀπογοήτευσι νὰ ἀπαθάνεται τὸν ἑαυτό του ἠθικῶς μόνο κοντὰ σ' ἐκείνη τὴν ὁποία θὰ ἔβλεπε ἔτσι ὅπως πραγματικῶς ἦταν, ὅταν θὰ περνοῦσε ἡ πρώτη ἐρωτική του τύφλωσι;

Ἐξακολούθησαν κι' οἱ δυό τὸ δρόμο τους πεζοί

Ὁ Σίλβιο ἐννοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα... Αὐτὴ τὴν ἀπογοήτευσι τὴ φοντάζόταν καὶ τὴν εὕρισκε φριχτή... Ἦταν δυνατὸν νὰ πέση ξαφνικὰ ἐπειτ' ἀπὸ ἕνα τέτοιο ἐρωτικὸ ὄνειρο; "Α! ἂν συνέβαινε ἔτσι, ἔπρεπε νὰ εὐχαριστῆ τὸ Θεὸ ποὺ τοῦ τὴν πῆρε καὶ δὲν τὴ γνώρισε ὅπως πραγματικῶς ἦταν.

Καὶ ἀμέσως συλλογίστηκε μὲ ἱκανοποίησι:

—Γιατί ἔκανα αὐτὴ τὴ σκέψι;... Πρὸ μερικῶν μηνῶν ποτὲ δὲν μοῦ εἶχε βρῆ στὸ μυαλό... Τί συμβαίνει λοιπόν... Γιατί...

Προχωροῦσε μηχανικὰ μέσ' στὸν ἄνεμο, στὴν γκρίζα μέρα...

Ἡ Τζινέβρα στηριζόταν πάντα ἀπαλὰ στὸ μπράτσο του κι' ἔμενε κι' ἐκείνη σιωπηλή, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένο στὸν μακρυνὸ ὁρίζοντα. Ὁ Σίλβιο εἶχε γυρισμένο κάπως τὸ κεφάλι του πρὸς τὴν ἀντίθετη μεριὰ γιὰ νὰ μὴν ἔχη τὸν πειρασμὸ νὰ τὴν κυττάξη, γιὰ τὴν θαυμάση. Γιατὶ ἦταν τόσο ὡραία, ὥστε δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντικρύση χωρὶς νὰ ταραχτῆ τὸ βαθὺ καὶ σαγηνευτικὸ βλέμμα του.

"Ω! ἂν μποροῦσε, πόσο θὰ τὴν ἀγαποῦσε αὐτὴ τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ φυσικὴ ὠμορφιὰ συμπληρωνόταν τόσο θαυμάσια μὲ μιὰ ψυχὴ ἀγνή, ἀφοσιωμένη, πρόθυμη γιὰ κάθε θυσία, γιὰ κάθε αὐταπάρνησι!... Μὰ πρὶν ἀπ' αὐτή, ἡ Ἑλένη, εἶχε περάσει ἀπ' τὴ ζωή του καὶ τοῦ εἶχε πάρει ὅλη τὴν ἀγάπη του, γιὰ πάντα...

Γιὰ πάντα! Μὰ ἦταν τάχα ἀλήθεια αὐτό;

Ὁ Σίλβιο, ἀπευθύνοντας στὸν ἑαυτό του τὴν ἐρώτησι αὐτή, ἐννοιωσε ἕνα ἐλαφρὸ ἀνατρίχιασμα. "Ὡς τοὺς τελευταίους μῆνες εἶχε κρατήσει πιστὰ τὴν ὑπόσχεσι τῆς αἰωνίας πίστεως ποὺ εἶχε φιθρίσει μὲ πάθος στὸ αὐτὶ τῆς πεθαμένης Ἑλένης, μέσ' στὸν παρξυσμὸ τῆς ἀπελπισίας του. Μὰ ἔπειτα;... Ἔπειτα ἡ εἰκόνα μιᾶς ἄλλης γυναίκας, τῆς Τζινέβρας, ἀντικαθιστοῦσε σιγὰ-σιγὰ τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλένης μέσα στὴν σκέψι του, μέσα στὴν καρδιά του... Πάλευε, ἤθελε νὰ τῆς μείνη πιστός, ἀγανακτοῦσε μὲ τὶς ἀφιβολίες του γιὰ τὴν ψυχικὴ ἀξία τῆς νεαρῆς νεκρῆς... Ναί... Μὰ ὀλ'αὐτά, αὐτὴ ἡ πόλη, αὐτὴ ἡ δόυνη, αὐτὲς ἡ ἀμφιβολίες, τὸ γεγονὸς ὅτι συλλογιζόταν τὰ ἐλαττώματα καὶ τὶς ἀτέλειες τῆς Ἑλένης, δὲν ἦταν ἐνδείξεις ὅτι δὲν ἔβλεπε πειὰ τὸ εἴδωλό του μὲ κλειστὰ μάτια κι' ὅτι, γιὰ νὰ μὴ τὸ βλέπη πειὰ ἔτσι, δὲν τὸ ἀγαποῦσε ὅσο πρίν

Ὁ Σίλβιο θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ ἐναντίον τῶν συλλογισμῶν του αὐτῶν καὶ εἶπε μέσα του: «Ὄχι! Ὄχι!». Καὶ συγκέντρωσε ὅλη τὴ θέλησί του γιὰ νὰ μείνη ἀπαθής, ὅταν, σὲ λίγο, θὰ ξανάβλεπε, γυρισμένα πρὸς αὐτόν, αὐτὰ τὰ μεγάλα μάτια, ποὺ εἶχαν τὸ χρῶμα ἡλιολουσμένης θάλασσας καὶ τὴ δύναμι νὰ τὸν κάνουν νὰ ξεχάση τὰ μάτια τῆς πολυαγαπημένης του Ἑλένης.

XIV

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή τους ἀπὸ τὴ Βρεττάνη, ὁ μαρκήσιος Ὀρσέλλα κι' ἡ γυναῖκα του ἀσχολήθηκαν μὲ τὶς προετοιμασίες τῶν γάμων τοῦ Ὀττάβιο. Ἡ κόμησσα Τραβέννα δέχτηκε τὴ σχετικὴ πρότασι μ' ἐνθουσιασμὸ κι' ἡ Λίζα ἔδωσε ἀμέσως τὴ συγκατάθεσί της. Οἱ ἀραβῶνες γιορτάστηκαν ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἀδείας ποὺ ὁ Σίλβιο εἶχε πετύχει γιὰ τὸν κουνιάδο του.

Ἡ εὐχαρίστησις ὅμως ποὺ ἔννοιωσε ἡ Τζινέβρα γιὰ τὸ συνοικέσιο αὐτό, ταραζόταν ἀπὸ τὴν ἀνησυχία της, ἐξ αἰτίας τῆς Τσέσας. Ἡ ἐλαφρὰ βελτίωσις ποὺ εἶχε παρατηρηθῆ στὴν ὑγεία της κατὰ τὶς δυὸ πρώτες ἑβδομάδες τῆς παραμονῆς τους στὴ Βρεττάνη, δὲν εἶχε διαρκέσει κι' ἡ νεαρὰ κόρη εἶχε ἀρχίσει πάλι ν' ἀδυνατίζη καὶ νὰ καταβάλλεται. Ὑποχωρώντας στὶς ἐπίμονες προσκλήσεις τοῦ Σίλβιο καὶ τοῦ πατέρα του, ἡ μητρυιὰ τῆς Τζινέβρας ντόνα Μαρία εἶχε πάει κι' ἐγκαταστάθηκε μαζὺ μὲ τὴν κόρη της στὴ βίλλα Ὀρσέλλα γιὰ νὰ μπορῆ ἡ ἄρρωστη ν' ἀναπνέη ἕναν ἀέρα πιὸ καθαρὸ καὶ τὴ βαλσαμικὴ εὐωδιὰ τῶν πεύκων. Ἡ Τσέσα, ὅταν ὁ καιρὸς τὸ ἐπέτρεπε, περνοῦσε τὶς ὧρες της στὸν κῆπο. Ὅσο ὅμως ἔχανε τὶς δυνάμεις της, τόσο πιὸ εὔθυμη καὶ πιὸ ὁμιλητικὴ γινόταν. Αὐτὸ τὸ ἀσυνήθιστο κέφι ἔκανε τὴ μητέρα της νὰ ἔχη ἐλπίδες. Μὰ ἡ Τζινέβρα δὲν γελιόταν. Ἤξερε τὴν Τσέσα καλύτερα ἀπὸ τὴν ντόνα Μαρία καὶ μάντευε ὅτι ἡ φτωχὴ κοριτσοῦλα ἔβλεπε τὸ θάνατο νὰ τὴν πλησιάζη χωρὶς φόβο, σχεδὸν μὲ χαρά.

Ἡ Τζινέβρα, ἀπὸ φόβο μήπως τὸ μοιραῖο ἐπέλθει γρήγορα, βιαζόταν νὰ ἑορτάση τὸ γάμο τοῦ ἀδελφοῦ της. Ὁ Ὀττάβιο ἔφτασε στὴ βίλλα Ὀρσέλλα δέκα μέρες πρὸ τῆς τελετῆς. Ὁ μαρκήσιος, ἐκτὸς αὐτοῦ, φιλοξενοῦσε δυὸ ἐξαδέλφους τῆς γυναίκας του ποὺ θὰ χρησίμευαν γιὰ μάρτυρες τοῦ γαμβροῦ, καὶ τὴ ντόνα Τερέζα Ἀλνοῦζι, χήρα κάποιου συγγενοῦς δικοῦ του κι' ἐξαδέλφη τῆς νύφης.

Ἡ ντόνα Τερέζα ἦταν μιὰ νέα γυναῖκα ροῦσσα, μὲ ὡραῖο ἀνάστημα, ὄχι ὡραία, μὰ κομψὴ καὶ κοσμική. Ἐξεθείαζαν τὸ πνεῦμα της, ποὺ συνίστατο στὸ νὰ σατυρίζη, μὲ μικρὲς κι' ἀδυσώπητες φράσεις, τοὺς ἄλλους. Ἔψαχνε νὰ βρῆ τὸ δεύτερο σύζυγο, ὁ ὁποῖος ὅμως ἀρνοῦσε νὰ παρουσιασθῆ, γιατὶ ὅλοι ἤξεραν πὼς ἦταν σπάταλη κι' ἰδιότροπη. Ἡ Τζινέβρα τὴν γνώρισε τὸν περασμένο χειμῶνα στὴ Φλωρεντία, ὅπου ἔμεινε μαζὺ μὲ τὸν Σίλβιο μερικὲς ἡμέρες. Δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου κι' ἡ Τσέσα, ἀπὸ μέρους της, τὴ ζήλευε κρυφά, γιατὶ ἀνεροπολοῦσε νὰ παντρευτῆ τὸ μαρκήσιο Ὀρσέλλα, τὸν ὁποῖο ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ κι' ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἔκανε πάμπλουτη.

Χωρὶς νὰ ξέρη αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, ἡ Τζινέβρα καταλάβαινε ὅτι ἡ ἀντιπάθεια ποὺ ἔννοιωθε γιὰ τὴν νεαρὰ χήρα ἦταν ἀμοιβαία κι' ἡ παρουσία της στὴ βίλλα τῆς προκαλοῦσε μιὰ μυστικὴ στενοχώρια.

Μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ξένους, μὲ τὶς προετοιμασίες τοῦ γάμου καὶ τὶς περιποιήσεις τῆς Τσέσας, ἡ Τζινέβρα ἦταν πολὺ ἀπασχολημένη. Μὰ δὲν παραπονιόταν γι' αὐτό... Ὁ μυστικός της πόνος μεθοῦσε καλύτερα ἔτσι. Πρόσεχε λιγώτερο τὴν ψυχρότητα τοῦ Σίλβιο κι' ζαλιζόταν ἀπ' τὴν κίνησι.

Ἡ ὠμορφιά της, ποὺ βρισκόταν τώρα σ'ὅλη της τὴν ἄνθισι, προκαλοῦσε ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις, τὶς ὁποῖες ἐκείνη δεχόταν μὲ μιὰ χαριτωμένη ἀξιοπρέπεια. Ἀπ' ὅλους ὅμως τοὺς ἄνδρες ποὺ τὴ θαύμαζαν, αὐτὴ δὲν ἔβλεπε παρὰ ἕνα μονάχα: Ἐκεῖνον ποὺ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀγαπήση καὶ ποὺ δὲν τὸ ἤθελε.

Τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου, καθὼς ἡ Τζινέβρα ξαναγύριζε ἀπὸ ἕνα σύντομο περίπατό της στοὺς κήπους,συνάντησε τὴν Τερέζα Ἀλνοῦζι. Ἡ νεαρὰ χήρα φοροῦσε ἕνα φόρεμα ἀπὸ ντρὰ βιολέ, ποὺ ἐφάρμοζε στὸ ὡραῖο κορμί της κι' εἶχε ριγμένη στοὺς ὤμους της μιὰ λευκὴ γοῦνα.

—Δὲν εἶνε καθόλου συνηθισμένη, πράγματι, ἀπάντησε ἡ Τζινέβρα.

Ἡ δυὸ γυναῖκες ἔσφιξαν τὸ χέρι τους χωρὶς διάχυσι καὶ ἡ Τζινέβρα ρώτησε:

—Κάνετε τὸν περίπατό σας...

—Ναί, ἀπάντησε ἡ χήρα. Κάθε πρωΐ κάνω αὐτὸ τὸν περίπατο στὴν Φλωρεντία γιὰ νὰ παχύνω. Μὰ ἐδῶ εἶνε γοητεία. Ἀκόμα καὶ τὸ φθινόπωρο αὐτοὶ οἱ κῆποι εἶνε ὑπέροχοι!...

Σώπασε γιὰ μερικὰ λεπτὰ κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

—Εἶδα πρὸ ὀλίγου τὸ μνημεῖο τῆς Ἑλένης. Δὲν τὸ ἤξερα καθόλου, γιατὶ δὲν εἶχα ἔλθει καθόλου ἐδῶ ἀφότου χήρεψε ὁ Σίλβιο... Εἶνε ἐξαιρετικὰ ὡραῖο! Καὶ πόσα λουλούδια ἔχει μέσα! Ὁμολογῶ ὅτι βρίσκω ὑπέροχη αὐτὴ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ συζύγου σας στὴν ἀνάμνησι τῆς πεθαμένης...

Ἡ Τζινέβρα τῆς ἀπάντησε τότε μὲ μιὰ λεπτὴ εἰρωνεία.

—Δὲν εἶνε καθόλου συνηθισμένη, πράγματι.

Γιατὶ κανεὶς δὲν ἀγνοοῦσε ὅτι ἡ ντόνα Τερέζα περνοῦσε εὔθυμα τὴ χηρεία της, ἂν καὶ ὁ μακαρίτης σύζυγός της ἦταν πολὺ καλὸς καὶ τὴν ἀγαποῦσε μὲ πάθος.

Ἡ νέα χήρα εἶπε ἀρκετὰ ἀμά.

—Μὰ τὴν πίστι μου, ἐμένα δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτό! Ἡ ζωὴ δὲν θὰ ἦταν δυνατή, ἂν κλειόταν κανεὶς μέσα στὴν ἀπόγνωσι, ὅπως κάνει ὁ Σίλβιο τώρα. Ἡ Ἑλένη ἦταν γοητευτική. Τὴν εἶδα στὸ Παρίσι πολλὲς φορές. Τὸ μικρό τους μέγαρο στὸ Πασσὺ ἦταν μιὰ πραγματικὴ φωλιὰ ἐρωτευμένων.

Ἡ Τζινέβρα, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Τερέζας, ἐννοιωσε μιὰ βαθιὰ ὀδύνη. Ὅταν πέρασαν ἀπὸ τὸ Παρίσι, κατὰ τὴν ἐπιστροφή τους ἀπὸ τὴ Βρεττάνη, ὁ Σίλβιο δὲν τὴν ὡδήγησε σ' αὐτὴ τὴν κατοικία, γιὰ τὴν ὁποία τῆς μίλησε τώρα ἡ νεαρὰ χήρα. Καὶ ὅμως —τὸ ἤξερε καλά, αὐτό— ἦταν δική του πάντοτε. Εἶχαν μείνει σ' ἕνα διαμέρισμα κάποιου ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου καὶ ἡ «Ἐρωτικὴ φωλιὰ» εἶχε μείνει κλειστὴ μὲ τὶς ἀναμνήσεις τῆς Ἑλένης.

Ἡ ντόνα Τερέζα, μὲ κουφὲς ματιές, κύτταζε τὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς Τζινέβρας που παρ' ὅλ' αὐτά, παρέμενε γαλήνια. Ἡ Τζινέβρα φοροῦσε ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ἕνα φόρεμα τοῦ σπιτιοῦ ἄσπρο μὲ μωβ γραμμὲς ποὺ τὴς πήγαινε ὑπέροχα. Μιὰ γούνα μὲ ξανθὲς ἀποχρώσεις γλυστροῦσε γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους της. Ὁ περίπατος εἶχε κάνει τὸ αἷμα της νὰ κυκλοφορῆ πιὸ γρήγορα κάτω ἀπ' τὴ διάφανη ἐπιδερμίδα της καὶ τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ θεία λάμψι.

(Ἀκολουθεῖ)

Οἱ σύγχρονοι Γολιάθ

Ὁ βασιλεὺς κι' ἡ βασίλισσα τῶν γιγάντων

Ποιοί εἶνε οἱ γίγαντες τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ γίγαντος Λούϊς Οὐΐλκινς. Ὁ ὑψηλότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἡ Ἀμερικανίδα Ἔλλα Ἴρβινγκ, ἡ βασίλισσα τῶν γιγάντων κ.λ.π. κ.λ.π.

Δὲν ἔχουν μόνο ἡ μυθικὲς ἐποχές τοὺς γίγαντές τους. Γίγαντες ὑπάρχουν καὶ σήμερα κι' ἀδίκως ἀπογηρεύσαν ὁ Ὅμηρος ἐδῶ καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια, ὅταν συνέκρινε ἀτοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του μὲ τοὺς ἀλλοτινούς»... Εἶνε δέβαια ἀλήθεια ὅτι ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ χάνουν τὸ ψηλό τους ἀνάστημα καὶ τὴν ἡράκλειο δύναμί τους κι' ὅτι οἱ Γολιὰθ εἶνε σπάνιοι στὰ χρόνια μας. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἀληθινοὶ γίγαντες ποὺ προκαλοῦν τὸν τρόμο, τὸν θαυμασμὸ ἢ τὴ φρίκη.

Ὁ πιὸ πελώριος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀντίκρυσαν οἱ νεώτεροι ἐπιστήμονες ἦταν ὁ περίφημος Σάρλ Μπόρν ποὺ πέθανε σὲ ἡλικία 22 χρόνων, τὸ 1783 κι' εἶχε ὕψος 2 μ. 68 ! Ὁ Σάρλ Μπόρν ἦταν ἕνα τραμαχτικὸ φανόμενο γιὰ ἐκείνα τὰ χρόνια κι' ἡ ἐμφάνισίς του προκαλοῦσε τὸν πανικὸ καὶ τὴν ἄτακτο φυγή. Ἀπὸ τότε κανένας ἄλλος γίγας μέχρι σήμερα δὲν κατέρριψε αὐτὸ τὸ ρεκὸρ τοῦ ὕψους.

Ὁ Ἐλβετὸς Κωνσταντὲν σὲ ἡλικία 19 χρόνων ζύγιζε 160 κιλὰ καὶ εἶχε ὕψος 2 μ. 45. Ὁ Γερμανὸς Μάγχοβ, ποὺ εἶνε σήμερα 22 χρόνων, ἔχει ὕψος 2 μ. 38. Τὰ πόδια του ἔχουν μῆκος 47 πόντους καὶ τὰ χέρια του 30. Ὁ Ἔρολδ, ποὺ γεννήθηκε στὴ Λεψία, ἔχει ὕψος 2 μ. 35 καὶ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἀνάστημα ἔχει καὶ ἡ Ἀγγλίδα λαίδη Ἄμμα. Ὁ Κινέζος Τσάνγκ-Γέτ-Σίγκ ποὺ ἔκανε καταπληκτικὲς ἐμφανίσεις στὸ Παρίσι, ἔχει ὕψος 2 μ. 32.

Τέλος ὁ Γάλλος Οὐγκὼ — δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ ἐνδόξου ποιητοῦ — ποὺ γεννήθηκε στὸ Σαὶν-Μαρτέν, κοντὰ στὴ Νίκαια, ζυγίζει 204 κιλὰ καὶ τὸ ἀνάστημά του στάνει στὰ 2 μ. 29.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως ὅλων αὐτῶν τῶν συγχρόνων γιγάντων εἶνε ὁ Ἀμερικανὸς Λούϊς Οὐΐλκινς.

Ὁ μίστερ Λούϊς Οὐΐλκινς ἔχει ὕψος 2 μ. 48 κι' εἶνε τόσο καλοσχεμένος καὶ δυνατὸς ὅσο εἶνε ὑψηλόσωμος. Ἡ περιφέρεια τοῦ στήθους του εἶνε 1 μ. 66, ἡ περιφέρεια τοῦ μπροῦ του φτάνει στοὺς 77 πόντους καὶ τὸ βάρος τοῦ πελωρίου σώματός του εἶνε 165 κιλά. Ὅταν πεντώνει τὰ χέρια του, ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη τῶν δακτύλων του ὡς τὴν ἄλλη εἶνε 2 μ. 48, ὅσο ἀκριβῶς καὶ τὸ ἀνάστημά του, πρᾶγμα ποὺ δείχνει ὅτι τὸ σῶμα του εἶνε... κανονικό, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲν εἶνε οὔτε καμπούρης οὔτε ἔχει καμμιὰ ἄλλη παραμόρφωσι.

Τὸ πλάτος τῆς παλάμης τοῦ βασιλέως αὐτοῦ τῶν γιγάντων φτάνει τοὺς 13 πόντους κι' ἀπὸ τὸν καρπὸ ὡς τὸ μέσο δάχτυλό του τὸ μῆκος τοῦ γεροῦ του εἶνε 30 πόντοι. Κι' ἔτσι, ὅταν ὁ μίστερ Οὐΐλκινς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ζευγάρι γάντια, ζητᾶει μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀπάθεια τοῦ κόσμου τὸ νούμερο 13, δηλαδὴ περισσότερο ἀπὸ τὸ διπλάσιο μῆκος ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ μεγάλο χέρι. Μαντεύει τώρα κανεὶς ὅτι τὰ δαχτυλίδια του ἔχουν ἐξαιρετικὲς διαστάσεις. Ἡ διάμετρός τους εἶνε 3 πόντοι καὶ 11 πόντοι ἡ περιφέρειά τους !

Ὁ μίστερ Οὐΐλκινς, ὅπως εἴπαμε, εἶνε Ἀμερικανός. Ὅταν γεννήθηκε στὸ Σαὶν-Πὼλ τῆς Μινεζότας, τὸ 1884, δὲν ἔδειχνε καθόλου ὅτι μιὰ ἡμέρα θὰ γινότανε ὁ βασιλεὺς τῶν γιγάντων. Τὸ βάρος του ἦταν 7 κιλὰ καὶ μεγάλωσε κανονικὰ ὡς τὴν ἡλικία τῶν 4 χρόνων. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ὅμως ἄρχισε νὰ «φύγῃ μπός» μ' ἕνα τέτοιο τρόπο ποὺ τρόμαζε διαρκῶς τοὺς συγγενεῖς του. Σὲ ἡλικία 10 χρόνων εἶχε ὕψος 1 μ. 83 καὶ τὸ ἀνάστημά του σταμάτησε νὰ ψηλώνῃ στὰ 18 του χρόνια, ὁπὸ σημερινὸ ὕψος τῶν 2 μέτρων καὶ 48'.

«Ὁ πατέρας μου κι' ἡ μητέρα μου, μᾶς λέει ὁ Ἀμερικανὸς Γολιάθ, ἦταν μετρίου ἀναστήματος κι' οἱ ἀδελφοί μου καθὼς κι' ἡ ἀδελφές μου σήκωναν τὸ κεφάλι τους καὶ μὲ κύτταζαν ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω, ὅπως κυττάζει κανεὶς τὸ καμπαναριὸ μιᾶς ἐκλησίας !...»

Ὁ βασιλεὺς τῶν γιγάντων δὲν ἀρρώστησε παρὰ μονάχα μιὰ φορὰ στὴ ζωή του σὲ ἡλικία 8 χρόνων. Καὶ πάλι, αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε ἀρρώστεια, ἀλλὰ ἀτύχημα, γιατὶ ἔπεσε πέσει ἀπὸ τ' ἄλογό του, τὸ ὁποῖο ὡς συμπλήρωμα τοῦ ἐτίναξε καὶ μιὰ γερὴ κλωτσιὰ στὸ κεφάλι...

Σήμερα ὁ μίστερ Οὐΐλκινς χαίρει ἄριστης ὑγείας καὶ ἐπιδίδεται μὲ πάθος σ' ὅλα τὰ σπόρ. Τὸ ποδόσφαιρο καὶ τὰ ἅλματα εἶνε τὰ πιὸ ἀγαπημένα του. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως κολυμπάει καὶ ἱππεύει καλύτερα ἀπὸ τὸν καθένα. Εἶνε μανιώδης συλλέκτης γραμματοσήμων καὶ νομισμάτων καθὼς ἐπίσης εἶνε κι' ἕνας ἀξιοθαύμαστος πολύγλωσσος. Μιλᾶει εὐχερῶς τὰ γερμανικὰ καὶ τὰ γαλλικά. Μιὰ ἐποχὴ ἀσχολήθηκε καὶ μὲ τὴν πολιτική καὶ φαίνεται ὅτι, τόσο στὶς διαδηλώσεις ὅσο καὶ στὶς πολιτικὲς συγκεντρώσεις, οἱ ἀντίπαλοί του τηροῦσαν πάντα ἀπέναντί του μιὰ στάσι γεμάτη σεβασμό...

Τέλος ὁ γίγας αὐτὸς εἶνε κι' ἥρως ἑνὸς κατορθώματος ποὺ δὲν μπορῶ βέβαια νὰ τὸ κάνῃ ὁ καθένας. Ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια εἶχε πάει στὴν «πλάζ» τοῦ Ἀτλαντικὸ Σίτυ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μπάνιο του, ὅταν ἄξαφνα ἄκουσε νὰ φωνάζουν σπαραχτικὰ ἕνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ πνιγόντουσαν. Ὁ γίγας, ντυμένος ὅπως ἦταν, μπῆκε στὸ νερὸ ὡς τὸ λαιμὸ καὶ ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν ἔσωσε τοὺς δύο ἀπροσέχτους λουομένους.

Τὸ καπέλλο τοῦ Οὐΐλκινς στὸ κεφάλι ἑνὸς συνηθισμένου ἀνθρώπου.

Τὰ ροῦχα τοῦ Οὐΐλκινς φορεμένα ἀπὸ ἕνα ἀρκετὰ ὑψηλόσωμο ἄνδρα.

Ὁ γίγας Ἔρολδ

Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς τῶν γιγάντων εἶνε μιὰ ἀκόμη προσωπικότης καὶ φυσικὰ ἔχει κερδίσει ἄφθονα δολλάρια ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες ἐπιδείξεις του στὰ ἱπποδρόμια καὶ στὰ θέατρα. Μὲ ἄν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γίγαντος ἔχει ὁρισμένα πλεονεκτήματα, ἔχει κι' ἄλλα τόσα κι' ἀκόμη περισσότερα... μειονεκτήματα.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἡ ζωὴ εἶνε τραμερὰ ἀκριβὴ γιὰ τὸν μίστερ Οὐΐλκινς. Τοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ μπῇ ὅπως ὅλος ὁ κόσμος σ' ἕνα κατάστημα καὶ ν' ἀγοράσῃ ἕνα ζευγάρι παπούτσια ἢ ἕνα καπέλλο. Θὰ ξιμοιαζε μὲ τὴ Γοιβλλιβὲσ ποὺ κάνει τὸν περίπατό του ἀνάμεσα στοὺς Λιλλιπουτεΐους. Γιατί ποὺ θὰ μποροῦσε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ βρῇ ἕνα καπέλλο γιὰ τὸ κεφάλι του τοῦ ὁποίου ἡ περιφέρεια εἶνε 70 πόντοι καὶ παπούτσια μεγάλα 45 πόντοι ; Ὁ μίστερ Οὐΐλκινς ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κομμιὰ τοῦ πουκαμίσου του καὶ ἀπὸ τὰ μαντήλια του εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ παραγγείλῃ μὲ τὸ μέτρο ὅλα τ' ἄλλα χρειώδη τῆς ἐπιλέτας του.

Μιὰ φορὰ μάλιστα, ὅπως διηγεῖται συχνὰ ὁ Ἔρολ, εἶχε καὶ μιὰ δραστικοβαστικὴ περιπέτεια. Ἕνας ράφτης τῆς Νέας Ὑόρκης μόλις ἀπέστειλε σ' ὅλο τὸν κόσμο ρεκλάμες μὲ τὶς ὁποῖες ἀναλλόσσε ὅτι ἐξοτιαγνε κοστούμια πρὸς 50 δολλάρια τὸ καθένα, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ἄλλοι ὁφορεῖ τὰ ἐξοτιαγνεν μ' ἑκατὸ κι' ἀνέφερε ὅτι δεχόταν ὁποιεδήποτε μεγάλες παραγγελίες. Ἕνας φίλος τότε τοῦ μίστερ Οὐΐλκινς ἐπῆγε καὶ τοῦ εἶπε :

— Κάποιος φίλος μου εἶνε πρόθυμος νὰ σᾶς παραγγείλῃ 30 κοστούμια σ' αὐτὴν τὴν τιμή. Σᾶς προειδοποιῶ ὅμως ὅτι εἶνε ὑψηλόσωμος. Δέχεσθε νὰ τὸν ἐξυπηρετήσετε ;

— Βεβαίως ! Τοῦ ἀπάντησε ὁ ράφτης. Καὶ 500 κοστούμια ἂν θέλῃ νὰ παραγγείλῃ ἐμαι πρόθυμος νὰ τοῦ τὰ φτιάξω...

— Μὰ σᾶς ξαναλέω ὅτι τὸ ἀνάστημά του εἶνε κάπως ἐξαιρετικό, τοῦ ἐξήγησε γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ φίλος τοῦ βασιλέως τῶν γιγάντων.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία γιὰ μένα ! Φώναξε ὁ ράφτης, πειραγμένος.

Ὁ φίλος ὅμως τοῦ μίστερ Οὐΐλκινς δίσταζε ἀκόμη καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ἐποτείνε ;

— Βάζω στοίχημα 500 δολλάρια ὅτι μόλις τὸν δῆτε θὰ τὸν πετάξετε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί σας...

— Κ' ἐγὼ δέχομαι τὸ στοίχημα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ράφτης μὲ περιφρόνησι καὶ σᾶς ξαναλέω ὅτι εἶμαι πρόθυμος νὰ τοῦ φτιάξω 500 κοστούμια καὶ νὰ βγάλω μάλιστα ἀπ' αὐτὰ τὸ κέρδος μου !..

Ἐπειτὸ εἶνε τώρα νὰ προσθέσουμε ὅτι τὴν ἴδια ἡμέρα, ὅταν παρουσιάστηκε ὁ βασιλεὺς τῶν γιγάντων, ὁ ράφτης πῆγε νὰ τοιλλαθῇ ἀπὸ τὴν κατάπληξί του κι' ἀμέσως πλήρωσε τὸ στοίχημα ποὺ εἶχε χάσει...

—Ἡ ζωή μου ἔχει καταντήσει ἀνυπόφορη, παραπονιέται συχνὰ ὁ μίστερ Οὐΐλκινς. Παντοῦ, ὁπὸ ράφτη μου, στὸ ἐστιατόριο, στὸ ξενοδοχεῖο, στὴν πλώστρα μου, στὸν κουρέα μου, πληρώνω τὰ τριπλάσια καὶ τὰ τετραπλάσια ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους !»

***

Ἂν τώρα ὁ Σαὶντ-Οὐὲν ντὲ Πεερκοὺρ, ὁ βαθύπλουτος ἐκείνος Γάλλος ποὺ ἄφησε κληρονομιὰ στὴν πόλι τῆς Ρουὲν δέκα ὁλόκληρα ἑκατομμύρια, γιὰ νὰ παντρευῇ καὶ νὰ ποικίζῃ κάθε χρόνο ἕνα ζεύγος γιγάντων, ἤθελε νὰ βρῇ μιὰ γυναῖκα γιὰ τὸν μίστερ Οὐΐλκινς,

Ὁ Οὐΐλκινς κι' ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἱπποδρομίου, ὅπου ἐμφανίζεται.

θὰ διάλεγε δίχως ἄλλο τὴν μὶς Ἔλλα Ἴρβινγκ ποὺ εἶνε κι' αὐτὴ Ἀμερικανίδα. Ἡ μὶς Ἴρβινγκ εἶνε πιὸ ψηλὴ κατὰ 5 πόντους ἀπὸ τὸν μίστερ Οὐΐλκινς, ἔχει δηλαδὴ ὕψος 2 μ. 53 κι' ἔχει τὸν τίτλο τῆς βασιλίσσης τῶν γιγάντων !

Αὐτὴ ἡ γιγάντισσα κάθεται στὴ Γκόριν, μιὰ μικρὴ πόλι τοῦ Μισσουρί, μὲ τὸν πατέρα της καὶ μὲ τὴν μητέρα της, ποὺ εἶνε ἄνθρωποι μετρίου ἀναστήματος. Μέχρι ἡλικίας 9 χρόνων ἡ Ἔλλα εἶχε κανονικὸ ἀνάστημα ὅπως ὅλα τ' ἄλλα κορίτσια τοῦ Μισσουρί. Ἀπὸ τὴν ἡλικία αὐτὴ ὅμως ἄρχισε νὰ μεγαλώνῃ τόσο γρήγορα ὥστε 10 χρόνων εἶχε ὕψος 2 μ. 04! Καταλαβαίνει τώρα κανεὶς ὅτι ἡ ζωή της εἶχε καταντήσει ἀληθινὸ μαρτύριο μ' αὐτὲς τὶς τεράστιες διαστάσεις της, γιατὶ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ της, κρεββάτια, καρέκλες, τραπέζια καὶ κάθε εἴδους ἀντικείμενα φαινόντουσαν μικροσκοπικὰ καὶ γελοῖα μπροστά της. Δὲν μποροῦσε ἄκαμπ νὰ κινηθῇ μ' ἄνεσι φορέματα, ὅπως εἶνε ἡ συνήθεια τῶν Ἀμερικανίδων, γιατὶ δὲν ἔβρισκε κανένα στὰ μέτρα της. Μὰ καὶ τὰ φορέματα ποὺ ἔφτιαγνε στὶς μοδίστες ἐκόνταιναν πολὺ γρήγορα κι' ἀναγκαζόταν νὰ παραγγείλῃ διαρκῶς καινούργια ! Ἕνα θεαμὸ καὶ μιὰ κατσκέλα ποὺ τὰ εἶχαν φτιάξει εἰδικῶς γι' αὐτὴν στὸ σχολεῖο, ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες δὲν τὴν χωρούσαν πειὰ κι' ἡ Ἔλλα ἀναγκάσθηκε νὰ σταματήσῃ τὶς σπουδές της. Τῆς ἦταν ἀπίστευτο ἀδύνατο νὰ σταίῃ μὲ τὶς φίλες της...

Κι' ὡστόσο, ὅταν εἶχε ὕψος 2 μ. 13 εἶχε ἀκόμη νοῦσσα καὶ ἰδέες μικροῦ κοριτσιοῦ. Στὴ μεγαλείτερο κοσβήτι ποὺ εἶχαν βρῆ κοιμόταν κουβαριασμένη καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κυττάξῃ ἀπὸ ἕνα παράθυρο ἢ νὰ κυττάξῃ σ' ἕνα καθρέφτη δίχως νὰ σκύψῃ μὲ τὸν πιὸ κωμικὸ καὶ τὸν πιὸ κουραστικὸ τρόπο. Διαρκῶς δὲ γονυπετοῦσε τὸ κεφάλι της στοὺς τοίχους καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τῆς πόρτας. Ὅσο γιὰ τὸ φαΐ της στὸ τραπέζι, ἦταν σκέτο μαρτύριο !...

Οἱ γονεῖς τῆς μὶς Ἴρβινγκ ἦταν πάμπτωχοι καὶ φαντάζεσθε τὴ χαρά τους ὅταν εἶδαν μιὰ ἡμέρα νὰ παρουσιάζεται μπροστά τους ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ μεγάλου ἱμπρεσσάριου Μπάρνουμ. Ἔτσι ἡ μὶς Ἴρβινγκ ποὺ εἶχε τότε ὕψος 2 μ. 43 προσελήφθη ὡς νούμερο στὸ ἱπποδρόμιο τοῦ Μπάρνουμ μ' ἕναν κολοσσιαῖο μισθό.

Καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς... θεατρικῆς σταδιοδρομίας της ἡ βασίλισσα τῶν γιγάντων, ὅπως τὴν ἔλεγαν, εἶχε μιὰ μονάχα σκέψι κι' ἕνα μονάχα σκοπό ; Νὰ οἰκονομήσῃ ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ μπορέσῃ ἀργότερα νὰ χτίσῃ ἕνα σπίτι κατάλληλο γιὰ τὶς διαστάσεις της. Εἶχε βαρεθῆ πειὰ νὰ χτυπᾶ τὸ κεφάλι της στὸ πάβάνι τῶν δωματίων τῶν ξενοδοχείων καὶ μιὰ ἡμέρα ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ ἔχει 5-ψος 2 μ. 53. μπόρεσε νὰ πραγματοποιήσῃ τ' ὄνειρο ποὺ ἔκανε ὅταν ἦταν ἕνα κοριτσάκι.

Σήμερα ἡ Ἔλλα Ἴρβινγκ ἔχει τὸ σπιτάκι της ποὺ ἔχει πόρτες καὶ παράθυρα ὕψους 3 μ. 05 καὶ πάβάνια σὲ ὕψος 4 μ. 69 ἀπὸ τὸ πάτωμα !

***

Ποιὰ εἶνε τώρα ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς παράξενης ἀρρώστειας τῶν γιγάντων ;

Οἱ γιατροὶ μᾶς λέγουν ὅτι ἔχουμε μπροστὰ στὸ λαιμὸ, κολλημένο στὸν λάρυγγά μας, ἕνα ἀδένα ποὺ λέγεται θυροειδής. Στὴ βάσι πάλι τοῦ ἐγκεφάλου μας ὑπάρχει ἕνας ἄλλος μικρὸς ἀδένας ποὺ λέγεται κωνοειδής. Ὅταν ὁ πρῶτος πάθει ἀτροφία ἀπὸ τὰ παιδικὰ χρόνια, ἡ ἀνάπτυξις σταματᾶει, τὸ σῶμα ζαρώνει κι' ὁ ἄρρωστος γίνεται νάνος. Οἱ γιατροὶ μποροῦν νὰ φτιάξουν ἕνα νάνο, φτάνει νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὸν θυροειδῆ ἀδένα...

Ὅσο τώρα γιὰ τὸν κωνοειδῆ ἀδένα, σ' ὅλους τοὺς γίγαντες δὲν λειτουργεῖ κανονικὰ καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὴν ὑπερσπτία ἀνάπτυξι τοῦ σώματός τους.

Ἀπὸ τὴν ἐξέτασι λοιπὸν τοῦ κωνοειδοῦς ἀδένος βλέπουμε καθαρὰ πῶς γίνονται οἱ γίγαντες. Ὅσο διαρκεῖ ἡ ἀνάπτυξις, δηλαδὴ μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 20 χρόνων, τὰ ὀστᾶ μας δὲν ἔχουν ἀδέσει ἀκόμη, ὅπως λένε, κι' ἐσὰν ἂν ὁ ἀδένας δὲν λειτουργεῖ κανονικὰ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ὁ σκελετὸς μακοαίνει ὑποβολικὰ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ πάψῃ πειὰ ἡ ἀνάπτυξις καὶ τότε ἔχουμε ἕνα γίγαντα τῆς κατωποσίας τοῦ μίστερ Οὐΐλκινς. Ἂν ὅμως ἡ βλάβη τοῦ κωνοειδοῦς ἀδένος συμβῇ μετὰ τὴν ἡλικία τῶν 20 χρόνων, ἤτοι, ὁ σκελετὸς ἔχει ἀναπτυχθῆ πειὰ κανονικά, τότε τὰ ὀστᾶ δὲν μποροῦν πειὰ ν' ἀναπτυχθοῦν κατὰ μῆκος, ἀναπτύσσονται κατὰ πλάτος κι' ἔτσι ἔχουμε τὰ τεραστιόσωμα γέρια καὶ τὸ πελώριο κεφάλι τῆς μὶς Ἴρβινγκ...

Ἡ ἀπάντησι ὅμως, ἂν κι' ἔχει ἀναλυθῆ τὴν αἰτία ποὺ δημιουργεῖ τοὺς γίγαντες καὶ τοὺς νάνους, δὲν ἔχει κατορθωθῆ ἀκόμα νὰ βρῇ τὴ θεραπεία της...

Ἡ μὶς Ἴρβινγκ ἐν τῷ μέσῳ τῶν γονέων της.

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «Παναθηναίων»

Ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Τρότσκυ

(Γραμμένα ἀπό τόν ἴδιο)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

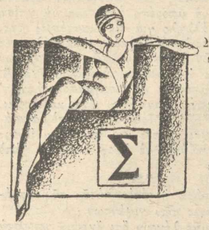

αὐτό τὸ ἐπεισόδιο, ἔπαιξα ἐγώ ὁ ἴδιος ὅλο συνταγματάρχης. Ἀνέθηκα σ' ἕν' ἄλλο γο καὶ μπῆκα ἐπικεφαλῆς τῶν φυγάδων. Στίς πρώτες στιγμές ἐπικράτησε σύγχυσι. Οἱ ἄνδρες δέν καταλαβαιναν περὶ τίνος πρόκειται καὶ μερικοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ὑποχωροῦν. Μὰ, τρέχοντας ἀπὸ δῶ κ' ἐκεῖ, τοὺς συγκέντρωσα τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Τότε μονάχα εἶδα ὅτι ὁ ἱππικός μου, ὁ Γκόζλῳφ, χωκάλος ἀπὸ τα περίχωρα τῆς Μόσχας, παλαιὸς στρατιώτης, κάλπαζε στὸ πλευρό μου. Μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι, διέτρεχε τίς γραμμές τῶν στρατιωτῶν, ἐπαναλαμβάνοντας τίς διαταγές μου, σαλεύοντας τὸ ὅπλο του καὶ φωνάζοντας μὲ ὅλες του τίς δυνάμεις ;

— Μὴ φοβᾶστε, παιδιά ! Ὁ σύντροφος Τρότσκυ μᾶς ἀδηγεῖ !

Ἔτσι ἡ ἐπίθεσις ἔγινε γρήγορα, ὅσο κ' ἡ ὑποχώρησις. Οὔτ' ἕνας στρατιώτης τῆς Ἐρυθρᾶς Στρατιᾶς δέν ἔμεινε πίσω.

Μόλις προχωρήσαμε δυό βέρστια, ἄρχισε τὸ ἀπαίσιο σφάγιαμα τῶν φραικῶν κ' οἱ πρῶτοι τραυματίες μας ἔπεσαν. Ὁ διοικητής τοῦ συντάγματος, ὁ ἴδιος ὁ ὁποῖος εἶχε διατάξει προηγουμένως τὴν ὑποχώρησι, ἦταν τώρα ἀγνώριστος. Ἔτρεχε στὰ πιὸ κρίσιμα σημεῖα τῆς μάχης καὶ τραυματίστηκε καὶ στὰ δυό του πόδια.

Μετὰ τὴ νίκη, ξαναγύρισα στὸ ἐπιτελεῖο μ' ἕνα καμιόνι καὶ τρὶ δρόμ. μαζεύαμε τοὺς τραυματίες.

Ἡ ὥρισις ποὺ γοειαζόταν στὸ στοιχεῖο, εἶχε δοθῆ. Ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα, κατάλαβα ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἔπειν... ἡ Γιούντενιτς τὴν Πετρούπολι.

Ἀστραῶς, οἱ ἀναγνῶσται μου διαβάζοντας τὰ παραπάνω, θ' ἀναλωτήθηκαν : ἔγκε τὸ δικαίωμα ἕνας ἄνθρωπος ποὺ διευθύνει μιὰ ὁλόκληρη στρατιὰ, νὰ ἐκτίθεται ὁ ἴδιος στὸν κίνδυνο ;

Σ' αὐτὸ θ' ἀπαντήσω ὅτι δὲν ὑπάρχουν κανόνες ἀπόλυτοι. Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τίς περιστάσεις. Οἱ ἀξιωματικοὶ ποὺ μὲ συνόδευαν στίς περιοδεῖες μου στὰ διάφορα μέτωπα ἔλεγαν ἐπιγελῶντας : «Σὲ τέτοιους κινδύνους οὔτε οἱ μέραρχοι δὲν ἐξετίθενται ἄλλοτε». Οἱ ἀποτὰ δημοσιογράφοι πάλι ἔλεγαν ὅτι τὸ ἔκανα γιὰ ρεκλάμα. μεταφράζοντας ἔτσι στὴ γλῶσσα ποὺ τοὺς εἶνε συνηθισμένη ὅτι ἐξαιρετικοῦσε τὴν ὁρίζοντά τους.

Στὴν πραγματικότητα, ἡ συνθῆκες τῆς ὀργανώσεως τοῦ Ἐρυθροῦ στρατοῦ, ἡ ἐκλογὴ τῶν ἡγετῶν του καὶ αὐτός ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ἀπαιτοῦσαν φάτη ἀκοιβῶς τὴν παρουσία καὶ ὄχι ἄλλη. Γιατί ἄλλα ἔπρεπε νὰ ξαναβαπτισουργηθοῦν ἀπ' τὴν ἀρχή ; Ἡ πειθαρχία, ἡ ἱκανότητες τῶν πολεμιστῶν καὶ ἡ στρατιωτική ἐξουσία. Ἔπρεπε ν' ἀποκτήσουμε μπρὸς στοὺς στρατιῶτες ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τὴν ἐξουσία, ἡ ὁποία τὴν ἑπομένη θὰ δικαιολογοῦσε σ' αὐτοὺς τίς αὐστηρές ἀπαιτήσεις τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς. Ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπῆρχαν παραδόσεις, χρειαζόταν ἕνα λαμπρὸ παράδειγμα. Ὁ προσωπικὸς κίνδυνος δὲν ἔπαιζε κανένα ρόλο στὸ δόγμα τῆς νίκης.

Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ἀφοσιοῦ ἦσαν συνηθισμένοι στὴν ἀτυχία. Ἔπρεπε νὰ τοὺς κινήσουμε, νὰ τοὺς ἀναθαρρήσουμε, νὰ τοὺς ἀναγεννήσουμε.

***

Ἡ ἡμέρα τῆς 21 Ὀκτωβρίου ἦταν ἀποφασιστική. Τὰ στρατεύματά μας εἶχαν ὑποχωρήσει στὰ ὑψώματα τοῦ Πούλκοβο. Ἂν τ' ἀφήνομε κι' αὐτά, ἦταν σὰν νὰ δεχόμασκε τὴ μάχη μπρὸς στὰ τείχη τῆς Πετρουπόλεως.

Ὦ; τὴν ἡμέρα ἐκείνη, οἱ Λευκοὶ εἶχαν προελάσει,συναντῶντας μιὰ ἀνεπίστησι ἐντελῶς ἀπήφαντη. Στὶς 21 Ὀκτωβρίου ὅμως ὁ στρατός μας χαρακώθηκε στὴ γραμμὴ τοῦ Πούλκοβο κι' ὁ ἐχθρὸς συναντῶντας πειὰ ἰσχυρὴ ἀντίστασι, ἀνέκοψε τὴν ἐπίθεσί του. Τὴν ἄλκη μέρα μάλιστα ἀρχίσαμε ἐμεῖς τὴν ἀντεπίθεσί μας. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴ νύχτα, ὁ Γιούντενιτς εἶχε φέρει τίς ἐφεδρεῖες του κι' εἶχε ἑνισχύσει τίς γραμμές του, ἡ μάχες ποὺ ἐπακολούθησαν ἦταν φανιόδες.

Τέλος τὸ βράδυ τῆς 23 Ὀκτωβρίου, κατορθώσαμε νὰ κυριεύσουμε τὸ Ντιέσκελε-Σέλο καὶ τὸ Παβλόφσκ. Στὴ διάστημα αὐτὸ, ἡ 25η στρατιά μας, ποὺ βρισκόταν δίπλα μας, ἄρχισε νὰ πιέζη ἀπὸ τὸ νότο τὸ στρατὸ τοῦ Γιούντενιτς, ἀπειλώντας τὰ νῶτα της καὶ τὸ δεξὶ της πλευρό.

Οἱ δυοι εἶχαν ἀναστοαφῆ πειά. Τὰ στρατεύματά μας πολεμοῦσαν μὲ μανία, συνταγκλίζοντας σὲ αὐτοθυσία καὶ ἡρωισμό.

Τὰ θύμματα τῶν μαχῶν αὐτῶν ἦσαν πολυαριθμα. Ἡ ἀνωτάτη ἀρχηγία τῶν Λευκῶν ἐβεβαίωνε πὼς πολὺ περισσότερα θύματα εἶχαμε ἐμεῖς παρὰ ἐκεῖνοι. Αὐτὸ εἶνε πιθανὸν, γιατὶ ἐκεῖνοι εἶχαν περισσότερη πείρα καὶ ὅπλα. Ἐξ ἄλλου, οἱ δικοί μας φωνόντουσαν μ' αὐτοπαράφοησι σὲν κίνδυνο. Οἱ ναυοὶ ἐργάτες καὶ γωικοὶ, οἱ φοιτηταὶ τῆς Μόσχας καὶ τῆς Πετρουπόλεως δὲν λυπόντουσαν καθόλου τὴ ζωή τους. Ὁρμοῦσαν κατὰ τῶν ἀυτοκαλλιεβόλων κι' ἔπεφταν ἀπάνω στὰ τάνκς μὲ τὸ περίστροφο στὰ χέρια. Τὸ ἴδιο τὸ ἐπιτελεῖο τῶν Λευκῶν χαρακτήριζε τὴν ἀνδρεία τους φάτη μὲ τίς λέξεις ; «Ἡ ἡρωικὴ τρέλλα τῶν Ἐρυθρῶν !»

Κατὰ τὶς πρώτες ἡμέρες δὲν ἔχαμε συλλάβει σχεδὸν καθόλου αἰχμαλώτους. Μὰ ἔξαφνα τόσο οἱ αἰχμάλωτοι, ὅσο κι' οἱ λιποτάκται ἄρχισαν νὰ πέφτουν στὰ χέρια μας κατὰ ἑκατοντάδες. Ξέροντας ποιὰ ἦταν ἡ λύσσα τῶν πολεμιστῶν μας, ἐξέθωσα, στὶς 24 Ὀκτωβρίου, μιὰ διαταγή, στὴν ὁποία ἔγραφα τὰ ἑξῆς ;

«Ἀλλοίμονο στὸν ἀνάξιο στρατιώτη ποὺ θὰ σήκωνε τὸ χέρι του ἐναντίον αἰχμαλώτου ἢ λιποτάκτου».

Ἐν τῷ μεταξὺ προχωροῦσαμε διαρκῶς. Οὔτε οἱ Ἐσθονοὶ, οὔτε οἱ Φινλανδοὶ σκεφτόνταν πειὰ νὰ ἐπέμβουν. Ἡ στρατιὰ τοῦ Γιούντενιτς, ἐκμηδενισμένη, ἀπωθήθηκε μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες ὥς τὰ σύνορα τῆς Ἐσθονίας, σὲ πλήρη ἀποσύνθεσι. Ἔλεε ἡ Ἐσθονία τὴν ἀφώπλισε. Οὔτε στὸ Λονδῖνο, οὔτε στὸ Παρίσι τοὺς συλλογιζόταν κανείς πειά. Ἔτσι γάθηκε ἀπὸ τὴν πεῖνα, τὸ κοῦο καὶ τὶς ἀρρώστειες ἡ περίφημη στρατιὰ τοῦ Γιούντενιτς. Δεκατέσσερες χιλιάδες στρατιῶτες μπῆκαν στὰ νοσοκομεῖα τῆς Φινλανδίας, προσβεβλημένοι ἀπὸ τῦφο.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Λευκῆς Στρατιᾶς; παραπονιόντουσαν κατόπιν πικρὰ ἐναντίον τοῦ Ἄγγλου ναυάρχου Γκίδεν, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλες τὶς ὑποσχέσεις του, δὲν τοὺς ὑπεστήριξε ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν κόλπο τῆς Φινλανδίας. Τὰ παράπονα ὅμως αὐτὰ ἦσαν ὑπερβολικὰ. γιατὶ ποία τορπιλοβόλα μας καταστόφηκαν ἀπὸ τοὺς "Ἄγγλους σὲ μιὰ ἐπιδρομή τους, παρασύροντας στὸ βυθὸ τῆς Βαλτικῆς 550 νεκροὺς ναύτες. Αὐτὸ σοὐλάγιστον πρέπει νὰ καταλογιστῆ κατὸ ἐνεργεῖα τοῦ "Ἄγγλου ναυάρχου. Ἡ ἡρωϊκὴ διαταγή ποὺ ἀνήγγειλε τὸ πόνθος αὐτὸ στὸ στοατὸ καὶ στὸ στόλο ἔγραφε τὰ ἑξῆς ;

«Ἐρυθροὶ σύντροφοι!

Σὲ ἕλη τὰ μέτωπα σκοντάρτετε στίς ἐνθρικὲς μηγανοοοαφίες τῆς Ἀγγλίας. Ἡ στοάτιές τῶν ἀντεπαναστατῶν βάλλουν ἐναντίον σας μὲ ἀγγλικὰ κανόνια. Μέσ' στὶς ἀποθῆκες τοῦ Σχενκοβρσκ καὶ τῆς Ὀνέγκας, στὰ μέτωπα τοῦ νότου καὶ τῆς ἀνατολῆς, θ' ἀνακαλύψετε πολεμοφόδια ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Οἱ αἰχμάλωτοι ποὺ συλλαμβάνετε φοροῦν ἀγγλικὲς στολές. Γυναῖκες καὶ παιδιά, στὸν Ἀρχάγγελο καὶ στὸν Ἀστρακάν, σκοτώθηκαν καὶ σακατεύτηκαν ἀπὸ ἀεροπόρους "Ἄγγλους μὲ ἀγγλικὴ δυναμίτιδα. Ἀγγλικὲ πολεμικὰ βομβαρδίζουν τὰ παράλιά μας. Μὰ ἀκόμα καὶ τώρα, ποὺ πολεμᾶτε μὲ λύσσα τὸν πράκτορα τῆς Ἀγγλίας Γιούντενιτς, ἀπαιτῶ ἀπὸ σᾶς νὰ μὴν ξεγνᾶτε ποτὲ ὅτι ὑπάρχουν δυὸ Ἀγγλίες. Πλὴ στὴν Ἀγγλία τῶν συμφερόντων τῆς βίας, τῆς διαφθορᾶς, ὑπάρχει μιὰ ἄλλη Ἀγγλία τῆς ἐργασίας, γεμάτη ἀνεμματικὴ δύναμι, ἀφοσιωμένη στὰ μεγάλα ἰδανικὰ τῆς διεθνοῦς ἑνότητος. Ἔχουμε ἐναντίον μας τὴν Ἀγγλία τῶν τραπεζιτῶν, τὴν ἀνανδρη καὶ τὴν ἄτιμη, ἡ ἐργατικὴ Ἀγγλία εἶνε μαζύ μας. (Ἡ μ ε ρ η σ ί α δ ι α τ α γ ἡ τ ο ῦ σ τ ρ α τ ο ῦ κ α ὶ τ ο ῦ σ τ ό λ ο υ τ ῆς 24 Ὀ κ τ ω β ρ ί ο υ 1 9 1 9.)

Ὁ Ἐπίτροπος τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Ρωσσίας Βορσσίλωφ.

***

Στὰ δράματα τοῦ Σαίξπηρ τὸ τραγικὸ πτωχεῖο ἀνταλλασσόφεται συχνὰ μὲ τὸ κωμικὸ, γιατὶ τὸ ἕδιο συμβαίνει καὶ στὴ ζωή.

Ὁ Ζηνόβιεφ λοιπόν, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴ σωτηρία τῆς Πετρουπόλεως, εἶχε σηκωθῆ, ἀπ' τὴν καπαρέ του καὶ σκαφφάλωνε πρὸς τὴν ἕδρα ὑψηνὸ, μοῦ ἀπέστειλε, ἐξ ὀνόματος τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς τὸ ἀκόλουθο ἐγγραφο;

«Ὑπερασπίζοντας τὴν Πετρούπολι, προσφέρατε μιὰ ἀνεκτίμητη ὑπηρεσία στὸ παγκόσμιο προλεταριάτο καὶ, κατὰ συνέπειαν, στὴν κομμουνιστικὴ διεθνῆ. Ἡ πρώτη θέσι σας στὴν ἄυυνα τῆς Πετρουπόλεος εἶνε δική σας, ἀγαπητὲ σύντροφε Τρότσκυ. Ἐν ὀνόματι τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς, σᾶς συγχαίρω.

Γ. ΖΗΝΟΒΙΕΦ.»

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ

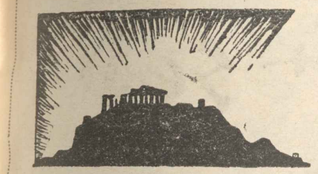

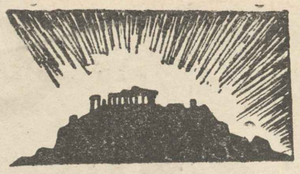

Μιὰ ὑπηρέτρια ποὺ σκορπίζει γύρω της τὸν θάνατο. Ἡ ζωὴ τῆς Ἐλένης Ζεγκαντό. Σκότωνε... γιὰ νὰ σκοτώνη!... Ἡ δίκη της κι' ὁ θάνατός της.

Ἡ κυρία ντὲ Μπρενβιλιέ, ἡ διαβόητη φαρμακεύτρια, γιὰ τὴν ὁποία ἔχουμε γράψει τόσες φορές, μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἀσήμαντη ἐγκληματίας ἀν παραβλεφθῆ μὲ τὴν Ἐλένη Ζεγκαντό. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο φαρμακευτριῶν εἶνε τεραστία, ὄχι μόνον ἀπὸ ἀπόψεως ἀριθμοῦ θυμάτων, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ἐλατήρια ποὺ ἔκαναν τὶς γυναῖκες αὐτὲς νὰ ἀφαλματήσουν.

Ἡ μαρκησία ντὲ Μπρενβιλιὲ δημιουργιάζε γιὰ ἕνα ὁρισμένο σκοπὸ ἢ γιὰ τὴν ἀκριβεια, γιὰ χρηματικοὺς λόγους. Ἀπὸ κάθε θῦμα της εἶχε καὶ ἕνα ὑλικὸ ὄφελος. Ἡ Ἐλένη Ζεγκαντὸ σκότωνε γιὰ νὰ σκοτώνη, γιὰ νὰ αἰσθανθῆ τὴν ἡδονὴ τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ψυχολογία τῆς γυναίκας αὐτῆς παραμένει μέχρι σήμερα ἄλυτο αἴνιγμα γιὰ τοὺς ψυχολόγους καὶ τοὺς ψυχιάτρους. Ἡ φαρμακεύτρια αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ προβάλη οὔτε τὴ φοιχτὴ δικαιολογία τῶν ἐκδικιστῶν, ποὺ αἰσθάνονται ἐντασκὴ ἡδονὴ ἐλέποντας νὰ ψηφιαιαοῦν μπροστά τους τὰ θύματά τους. Ἡ Ζεγκαντὸ ὁμολόγησε στὸ δικαστήριο ὅτι δὲν εἴχοισκε καμιὰ εἰκαιότησι δικηπραξόντας ἀνθρώπους. Τοὺς φαρμάκωνε ἁπλῶς... δὲν μποροῦσε νὰ κάνη ἀλλοιῶς!

Ἦταν δηλαδὴ ὁ ἀνπιπρασωπευτικὸς τύπος τῆς φίνισας, ποὺ σοστόνα ἀσυνείδητα, γοῆς κάποια ἠθικὴ ἢ ἠθικὴ ἀκεστονή.

Τὸ ἐγκληματικὸ στάδιο τῆς Ἐλένης Ζεγκαντὸ ἄρχισε τὴν ἄνοιξι τοῦ 1835—ἡγν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια. Καὶ ἂν ἀναλογισθοῦμε ὅτι ἡ δηλιτηριάσεις αὐτὴ συνελήφθη μονάχα τὴν 1ην Ἰουλίου 1851 καὶ ὅτι δεκαεπτὰ ὁλόκληρα χρόνια ἔσπερνε τὸ θάνατο ἀπ' ἄκου καὶ ἂν περνοῦσε, θὰ μείνουμε ἐκστατικὰ μπρὸς στὸν ἀριθμὸ τῶν θυμάτων της.

Θὰ σᾶς ἀναφέρουμε τώρα τοὺς καταπληκτικοὺς ἀθλους τῆς Ζεγκαντὸ μὲ τὴ σειρά.

***

Ἡ Ζεγκαντὸ γεννήθηκε σπὰ 1801 σ' ἕνα χωριὸ, κοντὰ στὴ Ρέν. Ὅταν ἔμεινε ὀρφανὴ σὲ ἡλικία ἑφτὰ χρονῶν, τὴν πῆρε κοντὰ του ὁ ἀββᾶς Ριαλὰν, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀφῆση μόνη καὶ ἀπροστάτευτη στὸν κόσμο. Ἀργότερα, ἡ Ἐλένη μπῆκε ὑπηρέτρια στοῦ ἀββᾶ λὲ Ντρονὸ, ἐφημερίου τοῦ Γκέον, ὁ ὁποῖος ζοῦσε μὲ τὴν πατέρα του, τὴ μητέρα του, τὴν ἀνεψιά του καὶ ἕνὶ ἀδελφάρι του. Γιὰ κάμποσο καιρὸ, ἡ Ἐλένη τοὺς ὑπηρέτησε μὲ παραδειγματικὴ ἡφοσίωσι. Ξαφνικὰ ὅμως...

Ποὺ ἐκίμωσαν κιφείνσε ξαφνικὰ τὴν Ἐλένη Ζεγκαντὸ, τὴν ἄνοιξι τοῦ 1833; Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μπῆ στὴν ἄθυστο τῆς ἀσυνείδητης αὐτῆς ψυχῆς. Τὸ γεγονὸς ἅιως εἶνε ὅτι ἀπὸ τὶς 28 Ἰουνίου ὥς τὶς 7 Ὀκτωβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους, ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ ἔμεναν στὸ σπίτι τοῦ ἀββᾶ πέθαναν μέσα σὲ λίγες ὥρες καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἀπερίγραπτους πόνους. Ἔξὶ θάνατοι δηλαδὴ μέσα σὲ τέσσερες μῆνες!...

Τὸ ἑβδομο θῦμα τῆς Ἐλένης ἦταν ἡ ἰδια ἡ ἀδελφὴ τῆς "Ἄννα. ἡ ὁποία ἐργαζόταν ὡς ὑπηρέτρια στὸ σπίτι κάποιου ἄλλου ἀββᾶ, Λορὸ ὀνόματι. Ἡ "Ἄννα πῆγε νὰ περάση μερικὲς μέρες κοντὰ στὴν Ἐλένη. Μὰ πλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ τὴν ἀγάπη της στὴν ἀδελφή της. Τὴν ἕπασαν ἕξαφνα ἕνα μεσημέρι οἱ ἴδιοι πόνοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους πέθαναν κ' οἱ πέντε συγγενεῖς τοῦ λὲ Ντρονὸ καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἀββᾶς. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες δὲν ζοῦσε πειά!

Μετὰ τὸ θάνατο τῆς "Ἄννας, ὁ ἀββᾶς Λορὸ ζητοῦσε νὰ βρῆ μιὰ ἄλλη ὑπηρέτρια. Κὰ συλλογίστηκε τότε τὴν... φαιμένη τὴν Ἐλένη, ἡ ὁποία εἶχε μείνει χωρὶς δουλειὰ ἀπὸ τότε ποὺ πέθαναν τ' ἀφεντικά της. Ἡ Ζεγκαντὸ δέχτηκε μὲ χαρὰ καὶ προθυμία τὴ θέση ποὺ τῆς προσέφεραν.

Στὸ σπίτι τοῦ ἀββᾶ ἔμεναν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Λορό, ἡ ἀδελφή του, ἡ ἀνεψιά του καὶ μιὰ φτωχὴ μιὰ σοῦτα ἀπὸ χόρτα.

—Ἡ σοῦτα αὐτὴ θὰ σᾶς κάνη καλὸ! εἶπε στὴν κυρία της. Ἕνας γέροντας μοῦ ἔμαθε τὸ μυστικό της.

Ἡ "Ἄννα Λεκορδὲκ πῆρε τὴ σοῦτα ἀνεπιφυλακτα. Μὲ τὴν πρώτη ὅμως κουταλιὰ ποὺ ἔβαλε στὸ στόμα της, τὴ βρῆκε τόσο πικρή, ὥστε ἔκανε ἀμέσως ἐμετό. Κι' ἔτσι γλύτωσε ἀπὸ δέβαιο θάνατο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ἡ τρομερὴ ὑπηρέτρια μπῆκε στὸ σπίτι τῆς κυρίας Ἐτέλ, πεθερᾶς τοῦ δημάρχου τοῦ Ὠραί. Μὰ ἕνας ἱερεύς, ὁ ἀποῖος ἤξερε ἀπὸ πρόσια καὶ τὴν Ἐλένη καὶ τὴν κατάρα ποὺ ἔσερνε μαζύ της —χωρὶς δέβαια νὰ ὑποψιάζεται καὶ τὴν ἐγκληματικὴ της φύσι—θεόρησε ὑποχρέωσί της νὰ εἰδοποιήση σχετικὰ τὴν κυρία Ἐτέλ. Ἡ οἰκοδέσποινα τρομοκρατήθηκε, φυσικά, ἀν' δσα ἄκουσε καὶ ἀνεκάλεσε στὴν Ἐλένη ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κρατήση περισσότερο σπίτι της.

—Πολὺ καλά, κυρία, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλένη Ζεγκαντὸ, χλαμμένη. Εἶνε ριζικό μου νὰ μὴ μπορῶ νὰ μείνω πολὺ καιρὸ σὲ κανένα σπίτι... Μὰ δὲν μ' ἀφίνετε τουλάχιστο νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε ἐδῶ καὶ νὰ φύγω ἀβρὸ, πρωΐ-πρωΐ;

Ἡ κυρία Ἐτὲλ τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν ἄφησε νὰ περάση καὶ κείνη τὴ νύχτα σπίτι της.

Τὰ μεσάνυχτα ὅμως ἡ ἄτυχη κυρία ἔνιωσε δυνατοὺς πόνους στὸ στομάχι. Καὶ ὕστερα ἀπὸ δέδδεκα ὧρες ξεψύχησε!

Ἦταν τὸ δέκατο ἔννατο θῦμα τῆς φαρμακεύτριας.

***

Ἡ Ἐλένη Ζεγκαντὸ ἀναχώρησε ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς κυρίας Ἐτὲλ νὰ φύγη καὶ ἀπὸ τὸ Ὠραί, γιατὶ κινδύνευε νὰ λυντσαρισθῆ ἀπὸ τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος. Τὸ περίεργο ὅμως καὶ τὸ καταπληκτικὸ εἶνε ὅτι ἡ παρομοιοφὴ ὑποψία δὲν πέφασε ἀκόμα ἀπὸ τὸ νοῦ τῶν γιατρῶν, τῶν δικαστικῶν καὶ τῶν ἀστυνόμων—σὰν νὰ ἦσαν φρεσκότατοι ἄιοι αὐτοὶ οἱ ἔλεγχοι! Σήμερα, μὰς εἶνε ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσουμε, καὶ νὰ δικαιολογήσουμε, τὴν ἀτάδεια ποὺ ἔδειξε τότε ἡ ἀριοδίς ἀρχὲς καθὼς καὶ τὴ... στρουθομάγια ποὺ τοὺς ἔπασε!

Ἡ φαρμακεύτρια, φεύγοντας ἀπὸ τὸ Ὠραί, ἤλθε στὸ Ποντιβύ, ὅπου ἔπιασε ἀμέσως δουλειὰ ἀπὸ σπίτι τοῦ δημάρχου, τοῦ κ. Ζουανό. Ὁ δήμαρχος εἶχε ἕνα ἀγοράκι δεκατεσσάρων χρονῶν, τὸ ὁποῖο πέθανε διὰ μῆνες ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρόσληψη τῆς Ἐλένης. Ἡ Ζεγκαντὸ ἀναχώρησε κατόπιν αὐτοῦ νὰ φύγη καὶ ἀπὸ κεῖνο τὸν σπὶ Ἐνεωπόν, στὸ σπίτι ἑνὸς κυρίου Κορωλὲ, Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, δὲν ἄργησε νὰ πεθάνη καὶ αὐτός. Στὸ Λοριάν, ἡ Ἐλένη δηλητηρίασε μετὰ ἕνα μῆνα μιὰ ἀγράμματη γυναῖκα. Καὶ γιὰ νὰ μὴν πολυλογοῦμε, ἡ φαρμακεύτρια εἶχε ἤδη σπείρει στὸν ἄλλο κόσμο 22 ἐν ὅλῳ ἀνθρώπους, ὅταν ἐπὶ τέλους ἡ ἀστυνομία ἄρχισε νὰ ἔκουβῆ λίγιβα ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ ὑπηρέτρια.

Ἡ ἀνακρίσεις ποὺ ἔγιναν εἰδικὲς δὲν ἄφηναν καμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἔνοχή τῆς Ἐλένης Ζεγκαντὸ. Καὶ ἡ φαρμακεύτρια ἀνακηρύχθη τὴν 1ην Ἰουλίου 1851.

Ἡ κατάθεσις ἐνεφανίσθη τὸν τοῦ κοκοφόνικείου τῆς Ρὲν στὶς 16 Δεκεμβρίου 1851. Ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ ἀπεστήριξε μὲ πεῖσμα πὼς ἦταν ἄθωα. Ἡ διαλογιστικὴς τῆς δόμος πάγωνε χαμένες. Εἶχαν ξεθάψει ἀρκετὰ πτώματα καὶ εἶχαν ἐξακριβώσει ὅτι εἶχαν δηλητηριαστῆ. Κατεδικάσθη λοιπὸν ἡ Ζεγκαντὸ σὲ θάνατο καὶ ἡ ἐκτέλεσί της ἔγινε στὶς 24 Φεβρουαρίου 1852.

Τὸ σπεφνὰ της ἤσυχα ἤσυχα.

—Μὲ φάγανε ἡ κακὲς ἡ γλῶσσες. Μὰ ὁ κόλος Θεὸς θὰ μὲ χρίνη κατὰ τὰ ἔργα μου.

"ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ,,
Ἑβδομαδιαία
Φιλολογικὴ Ἐπιθεώρησις

Γραφεῖα : ΣΤΟΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Διευθυντής : Ν. ΚΑΜΑΡΙΑΟΠΟΥΛΟΣ, ὁδὸς Ἀλκαμένους 127.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4
Ὅροι συνδρομῶν

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐτησία	Δρχ. 200
»	Ἐξάμηνος	» 100
Ἐξωτερικοῦ:		Δολλάρια 6

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ στέλλωνται ὡς ἑξῆς: *Διευθυνσιν περιοδικοῦ «Παναθήναια», Ἀθήνας.*

Τὰ «Π α ν α θ ή ν α ι α» ἀντιπροσωπεύονται καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας ATHENS NEWS AGENCY.
(308—310 West 58 th. Street)
NEW YORK CITY

εἰς τὴν ἀποίαν δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐν διαφερόμενοι.

Ἔτος Α'. Ἀριθμ.φύλλου 33
Κυριακὴ 6 Αὐγούστου
1933

Σατυρική σελίς

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΞΟΧΕΣ ΜΑΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ.. ΠΑΡΟΙΜΙΩΔΕΣΙ...

Τὴν κυνήγαε ἀγάλια
πρὸς τὴν Κηφισιὰ ὁ νέος
(δηλαδή: Σπεῦδε βραδέως!)

Τῆς τὸν σύστησαν στὸ «Σέσιλ»
καὶ αὐτὴ κοντά του τρέχει
(Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει!)

Χίλια-δυὸ τῆς λέει λόγια,
μὲ μεγάλη περιπάθεια...
(Ὅπ' ἀκοῦς πολλὰ κεράσια
κράτα καὶ μικρὰ καλάθια!)

Κείνη νὰ τοῦ κάνη νάζια
βρίσκει στὴν ἀρχὴ ὡραῖο...
(Τράβα με κι' ἐγὼ θὰ κλαίω!)

Κεῖνος τὴν τραβᾶ στὸν κῆπο
πλήρης τόλμης, πλήρης πάθους
(Ἢ τοῦ ὕψους ἢ τοῦ βάθους!)

Μὰ γροικάει τὰ «ψι-ψῖ» τους
ὁ μπαμπᾶς της ἐκεῖ γύρα
(Τὸ ψι-ψῖ γίνεται ψεῖρα!)

Καὶ μὲ μιὰ βρεμένη σκοῦπα
κόκκαλο δὲν τοὺς ἀφίνει
(Νὰ καὶ τούτη, νὰ κι' ἐκείνη!)

Τὴν ἐπαύριον ἐν τούτοις,
πάλι σμίγουν στὴ βεράντα,
(Τεῖχες Γιάννη, τεῖχες πάντα!)

Κι' ὕστερα στοῦ Φιλοπάππου
τὸ ἐρωτευμένο ταῖρι...
(...Τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι!)

Καὶ μετὰ ἐννέα μῆνας
εἶχε χάλι ἡ κοκόνα
(Γιατὶ πῆγε γιὰ μαμὴ
καὶ ἀπόμεινε λεχῶνα!)

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΗΘΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Θέλεις νὰ ζήσης μὲ τιμὲς
κι' ὑπόληψες γεμᾶτος;
Τιμὴ μὴν ἔχεις διόλου ἐσὺ
καὶ κλέβε καὶ τὸ Κράτος.

***

Τὴν ἀρετὴ νὰ τὴν τιμᾶς
τοὺς ἄλλους ἂν στολίζει,
νὰ ποσσεχέ την πάνω σου
ποτὲ νὰ μὴν ἐνγίζη.

***

Φρόντισε ἂν θὲς νὰ καλοζῆς.
νἄχης τρία καλά:
Λεπτὰ πολλά, πολλὰ λεφτά,
λεφτὰ πάσα πολλά...

Ο ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΗΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΠΩΣ ΕΞΕΛΙΣΣΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΜΙΑ ΜΑΘΗΤΡΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ

Πρῶτα μαθήσια σὲ Παρθεναγωγεῖο...
Ἀπὸ τὸ Παρθεναγωγεῖο,.. σὲ γραφεῖο.
Ἀπ' τὸ γραφεῖο εἰς ταβέρνα—
καθ' ἑσπέρα
ἐκ τῆς ταβέρνας στὸ διάολο κι' ἀκόμα παραπέρα.
κι' ὅταν τῆς συνοικίας δοκιμάσει πειὰ τὸν ψόγον
ἀπέρχεται, φεῦ!... εἰς... ἰατρὸν γυναικολόγον!..

ΕΝΑΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ

Πρῶτα ζῆ φίνα καὶ καλὰ μὲ ἡσυχία.
ἀπὸ τὴν ἡσυχία ξεπηδᾶ στὴν τρικυμία,
ἀπὸ τὴν τρικυμία μπαίνει στὴ φουρτούνα
καὶ βγάνει κάλπη ἀλὰ ντούε... ἀλὰ οὖνα.
Ὑπόσχετ' ἐξωραϊσμοὺς κι' ἀνα ψυκτήρια
καὶ δὲν μᾶς κάνει οὔτε... ἀνακουφιστήρια
κι' ὅταν ἡ κλογὴ κοντεύει μᾶς προσέχει
μᾶς ξαπολᾶ ζερβὰ-δεξὰ σωλῆνες
καὶ μᾶς... καταβρέχει!

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΟΡΟ

Ἡ σύζυγος.—Καλὲ ἄντρα, τί χόρευες ἔτσι ἀπόψε σάν... ξεβιδωμένος!...
Ὁ σύζυγος.—Μὰ ὄν δὲν μοῦχαν φύγει ἡ βίδες, παιδί μου, δὲν θὰ σὲ παντρευόμουνα!...